

BURMESE
CLASSIC

လုံးချင်းစက္ကနက်
မြောက်-မြောက်

ဒီးနက်ရဲ့အချက်

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်စွာမပြိုကွဲရေး
အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ★ ပြည်ပအားတိုး ပုသိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- ★ အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်မှုခိုင်မာရေး
- ★ စည်းကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ် ရှင်သန်ခိုင်မာအောင်တည်ဆောက်ရေး
- ★ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှုနိုင်ငံထူထောင်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်တည်ဆောက်ရေး
- ★ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ပိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ★ နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဝန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြှင့်မားရေး
- ★ အမျိုးဂုဏ်၊ ဓာတ်ဂုဏ်မြှင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- ★ စစ်မှန်သောမျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ်ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- ★ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြှင့်မားရေး

မြပုလဲသွယ်
ဖိုးနစ်ရဲ့အချစ်

အနုပညာ
ထုတ်လုပ်သူ

- L လင်း
- အေဘီအေ (မိုးမိုးစာပေ)
- (မြ-ဝေဂျာ)
- အမှတ် ၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း
- မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့

ပုံနှိပ်သူ

- ဦးစိုးသိန်း (မြ - ဝေဂျာ)
- သုတေသနပုံနှိပ်
- အမှတ်(၁၄၀) ၄၅-လမ်း(အထက်)
- ပိတောက်တောင်

အတွင်းဆောင်
စာအုပ်အုပ်
ပုံနှိပ်ခြင်း
အုပ်စု
တန်းစား

- ဦးထွန်းသိန်း
- ကိုသန်းဌေး
- ၂၀၁၃ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလ
- ၅၀၀
- ၁၅၀ ကျပ်

မြပုလဲသွယ်
ဖိုးနှစ်ရဲ့အချစ် / မြပုလဲသွယ် - ရန်ကုန်
စိုးစိုးစာပေ၊ ၂၀၁၃
၂၆၀ - စာ၊ ၁၂ x ၁၈ စင်တီမီတာ
(၁) ဖိုးနှစ်ရဲ့အချစ်

အခန်း (၁)

နှစ်က သူမလက်ထဲက ကြည်ပြာရောင် ထီးလှလှလေးကို
ချဉ်ပတ်ဆွဲကစားရင်း လက်တစ်ဖက်မှာ အသင့်ယူထားသည့်
အချစ်ထုပ်ကို ဖောက်ခနဲမြည်အောင် ဖွင့်ဖောက်ပြီး သူမအကြိုက်
သရက်ယိုကို စားလိုက်သည့်အခိုက်မှာ ကန်ရေပြင်ကို ဖြတ်တိုက်
လာသည့်လေက အေးခနဲ ဖြစ်သွား၏။

နှစ်အနားမှာ စကားတွေ အချင်မပြတ် ဆိုနေသည့်လူကို နှစ်က
ကန့်သတ်သလို စိတ်လည်းမဝင်စား။ အနားကလူကတော့ သူ ပြောသမျှ
နှစ် သဘောကျနှိုးနှင့် ဘယ်ဝတ္ထုရုပ်ရှင်ထဲကမှန်းမသိသော စကားလုံး
တွေ၊ နုနုရွှေရွှေ ရွေးချယ်သီကုံး၍ နှစ်အလှကို စာဖွဲ့မဆုံးသလို
နှစ်အပေါ်ထားသည့် သူ့အချစ်ကိုလည်း အမွှန်းတင်၍ မဆုံးချေ။
နှစ်ကလူ စိတ်ဝင်စားမှန်း စိတ်မဝင်စားမှန်းမသိ။ သူပြောချင်ရာ
တိုင်းပြောနေ၍ ကြာတော့ နှစ် စိတ်ပျက်လာ၏။ ညည်းငွေလာ၏။
ဖြစ်နိုင်ရင် ဒီနေရာက နှစ် ထွက်သွားချင်သည်။ နာရီဝက်ပဲ
လေးပါဟု ခူးထောက်မတတ် အသနားခံထားတာကို အားနာတာ

နှင့် နှစ် ငြိမ်သက်နေတာကိုပဲ တစ်ဖက်က ဘာထင်နေသည်မသိ။ လျှာရှည်သော မိကျောင်းသားကို မကြည့်ဘဲ လက်ကနာရီကို ခဏခဏ ငုံ့ကြည့်နေမိသည်။ အချိန်မြန်မြန်ပြည့်ပါစေဟု ဆုတောင်းပေးမယ့် ဆုတောင်းက မပြည့်။

နေကပူပေးမယ့် သစ်ရိပ်ဝါးရိပ်ရှိသော နေရာတိုင်းက အေးမြသလွန် လှလည်းလှသည်။ စိန်ပန်းပြာ၊ စိန်ပန်းနီတွေ အဆုပ်လိုက် အခိုင်လိုက် ပွင့်နေသည့်မြေပြင်မှာ အပြာနှင့်အနီ အပြိုင် အလှပြိုင်နေတာကိုငေးရင်း ဟိုးအဝေးက ပျံ့လွင့်လာသည့် သီချင်းသံထဲမှာလည်း နှစ်အာရုံက စီးမျောလိုက်ပါလိုက်သေးသည်။

“နှစ်”

ခေါသံနှင့်အတူ နှစ် ပခုံးတစ်ဖက်ကို လှာအတိုက်ခံလိုက်ရင်း နှစ် လန့်သွား၏။

“ဘာလဲ”

“ကိုယ်ပြောနေတာ နှစ် ကြားရဲ့လားလို့ပါ”

“ကြားသားပဲ”

“ကြားလို့ နားထောင်နေတာ ရှင် မမြင်ဘူးလား”

နှစ်အသံက ခပ်မာမာ။ မျက်နှာကလည်း စိတ်ပျက်ပြီးငွေ့မှုတွေနဲ့ ပြည့်နေ၏။ တစ်ချိန်လုံး နှစ်ကို ချစ်ကြောင်း၊ ကြိုက်ကြောင်းတွေ စာဖွဲ့နေတာနှင့်မပြီး။ နှစ်အချစ်ကို လိုချင်ကြောင်း ရင်ဖွင့်ရတာကလည်း အကြိမ်တစ်ရာမကဆိုတော့ ကြာတော့ နှစ် နားညည်းလာပြီး ဘာကို စိတ်မဝင်စားတော့။

“ရှင် ပြောလို့ပြီးပြီလား၊ ပြီးရင် ပြန်မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို နှစ် ထိုင်ရာကထတော့ သူပါ အတူပါလာ၏။

“ဒါဆို ကိုယ့်ကို နှစ် ဘယ်တော့ အဖြေပေးမှာလဲ”

“စဉ်းစားမယ်လို့ ပြောထားပြီးပြီပဲ၊ အဲဒီလောက်ထိ မလောနဲ့”

“မလောလို့မရဘူး နှစ်၊ ကိုယ် ကျန်ရစ်ဖြစ်မှာကို ကြောက်တယ်”

“ဟာ... ဟ၊ အပြောက နားထောင်လို့ကောင်းသားပဲ၊ ခစ်...”

ခစ်”

“ကိုယ့်ကို မလှောင်နဲ့ နှစ်”

“နှစ်ကို ကိုယ် တကယ်စိတ်မချတာ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် တစ်ခါတည်း လက်ထပ်ပြီး...”

“ဟိုး... ဆရာကြီး၊ အဲဒီလောက်အထိ အဆင့်တွေမကျော်နဲ့လေ၊ အဖြေတောင် မပေးရသေးဘဲနဲ့ လက်ထပ်ဖို့အထိတွေးတာ မလွန်လွန်းဘူးလား”

“ကိုယ့်အတွက်တော့ နှစ်ကို ဝိုင်ဆိုင်ခွင့်ရမယ်ဆိုရင် ဘာပဲလုပ်ရ လုပ်ရ မလွန်ဘူး၊ ကိုယ့်အချစ်က နှစ်အပေါ်မှာ အဲဒီလောက်အထိ...”

“ဟိုး... ဒီလောက်ဆို ရပြီ၊ ရှင် ဆက်ပြောမှာတွေ နှစ် ဆက်နားမထောင်နိုင်တော့ဘူး”

“နှစ် သွားတော့မယ်”

“နေပါဦး နှစ်ရယ်၊ ကိုယ်က နှစ်ကို လက်ထပ်ဖို့ ကြိုးစားနေရတဲ့ သူပါ”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“ကိုယ့်ကို နှစ် လက်ထပ်ဖို့”

“ဒီမှာ...”

“ပြောပါ နှစ်”

“နှစ်က ရှင်ကို လက်ထပ်ဖို့အထိ မတွေးထားဘူး၊ တွဲကြတယ် ဆိုတာ တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက် အရင်သိမှဖြစ်တာ”

“အခု ကိုယ့်အကြောင်း နှစ် သိတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“စိတ်ပျက်တယ်”

“ဗျာ”

“နှစ် နားညည်းတာ မခံနိုင်ဘူး၊ ရှင်က သိပ်စကားများတဲ့လူ”

“ဟင်”

“ကဲ... ရှင်လည်း ပြန်တော့၊ နှစ်လည်း ပြန်မယ်”

“နေပါဦး နှစ်ရယ်၊ နှစ် မကြိုက်တာ ကိုယ်ပြင်ပါ့မယ်”

“ရှင်ဘာသာ ပြင်ချင်ပြင်၊ မပြင်ချင်နေ... နှစ်တော့ သွားပြီ”

“နှစ်... နှစ်”

နောက်ကခေါ်ပေးမယ့် နှစ် လှည့်မကြည့်။ နှစ်နောက်က ထိုလူ လိုက်လာတာ နှစ် သိ၍ ပို၍စိတ်ညစ်သွားသည့်အခိုက်မှာပဲ နှစ် ဆောင်းထားသောထီးကို ရုတ်တရက် ဆွဲလုခဲလိုက်ရ၍ နှစ် လန် သွားကာ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် ဆတ်ခနဲ နောက်လှည့်ကြည့်တော့ နှစ်ကို လက်ထပ်ချင်နေသည့် ကိုသီဟ မဟုတ်။

“ဟင်...”

“ပီးနစ်... နင်”

“ဟုတ်တယ် ငါပဲ”

နှစ် မြင်လိုက်ရသော ပီးနစ်မျက်နှာက ခပ်တင်းတင်း။

“နင် ဘာလုပ်တာလဲဟင်”

“ထီးကိုဆွဲတာလေ”

“ဘာ...”

“အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားရင် ဆောရီး”

“နင် ဆောရီးဆိုတိုင်း နှစ်က ကျေနပ်ရမှာလား၊ ဘာကိစ္စ ငါ့ထီးကို လာဆွဲရတာလဲ”

“ဆွဲချင်လို့”

“ဟင်...”

ပီးနစ်မျက်နှာကိုမြင်တာနှင့် ရန်စွာလှသော နှစ် မျက်နှာလှလှလေး ကို ခပ်တည်တည် စိုက်ကြည့်သည်။ နုဖတ်နေသော မျက်နှာလေးက လှသည်။ ဆံပင်အဖြောင့်ကို ပါးရိုးနားအချွန်တွေပေါ်အောင် ဓားနှင့် ခုတ်ချထားတာကအစ ဘယ်သူနဲ့မှမတူ။ နှစ်နဲ့ကြမှ ပိုလှ ပိုကြည့် ကောင်းနေတာ သူသိသည်။

“နှစ်တို့များ လှလိုက်တာဟယ်၊ ဘယ်လိုနေနေ တစ်နေကုန် ထိုင်ကြည့်ချင်စရာအလှမျိုးဆိုတာ နှစ်ကို ပြောတာနေမှာ”

ထိုစကားတွေက သူ့နားထဲမှာ မကြားချင်မှအဆုံး။ ခြံချင်းကပ်လျက် အနေအထားမို့ နှစ် လှတာကို သူသိပေမယ့် ဝန်မခံချင်။ တွေ့လိုက်တိုင်း အမြဲရန်ဖြစ်နေရတာနှင့်ပဲ နှစ်အလှကို စာမဖွဲ့နိုင်တာဘဲ ဖြစ်မည်။ ခြံချင်းကပ်လျက်မို့ နှစ်အသံကို မကြားချင်အဆုံး။ မျက်လုံးက နက်နက်။ နှာတံချွန်ချွန်မှာ နှုတ်ခမ်းက နှုတ်သီးကောင်း၊ လျှာပါး။ အမြဲ ပြောင် သလင်းခါနေတဲ့မျက်နှာ။ ဆံပင်ဖရိုဖရဲမှ ဝတ်သမျှ တီရှပ်နှင့် ဂျင်း ခကင်(နံ)နီက မချွတ်တမ်း။ နှစ်က ပီးနစ်တို့ရပ်ကွက်မှာ နာမည်ကြီး အချောအလှဆုံးဆိုတာ အားလုံး သိသည်။

“ဟွန်း... ရပ်ကိုက မုန်းစရာ”

“မင်းကိုလည်း ဘယ်သူမှ မချစ်ခိုင်းဘူး”

“ချစ်ခိုင်းလို့ရော ရမလား”

“ဒီလောက် လူပါးဝတ်လူ၊ ကဲဟယ်...”

သည်းခံနိုင်စွမ်း ကုန်သွားပြီးနောက် နှစ် လက်လေးတစ်ဖက် မြောက်တက်သွား၏။

ဖီးနစ်က သူ့ပါးကို ရိုက်ရန်ပြင်နေသည့် နှစ်လက်ကလေးကို သူ့လက်နှင့် ဆွဲထား၍ ရုန်းပေမယ့် မရ။

“ဒီလိုမရဘူး နှစ်”

“နင် နှစ်လက်ကို လွှတ်”

“လွှတ်ဆိုတာ မကြားဘူးလား”

“ကြားတယ်၊ ငါ့အသားကိုထိရင် နင့်အသားကိုလည်း ပြန်ထိ တတ်တယ် နှစ်”

ဖီးနစ်က နှစ်မျက်နှာကို ခပ်တည်တည်စူးစိုက်ကြည့်၍ ပြောပြီးမှ နှစ်လက်ကို လွှတ်ပေးလိုက်သည်။

“ဒါတော့ မင်းလွန်တာ သေချာတယ် ညီလေး”

အခုမှ နှစ်ဘေးမှာ အတူရှိနေသည့် သီဟဆိုသည့်ပုဂ္ဂိုလ်က ဖီးနစ်ကို နှစ်ကိုယ်စား ဝင်ပြောဖော်ရသည်။

လူကြည့်တော့ ကျားကိုးစီး စားမကုန်သည့်ပုံနှင့်။ နှစ်ဘက်က ဘာတစ်ခုမှ ဝင်ကူပြောဖော်မရ။ အခုမှ နှစ်ဘက်က ဝင်ပြောပေးပေမယ့် သီဟဆိုသည့်လူကို နှစ် အထင်မကြီး။ သူ့အားကြီးနင်း ဖီးနစ်ဆိုသည့်သတ္တဝါကို အဝေးကြီးလွင့်သွားအောင် လက်သီးနှံ

ခပ်ပြင်းပြင်း ထိုးလိုက်ဖို့ကောင်းပေမယ့် နှစ် ဖြစ်စေချင်သလို ဖြစ်မလာ။ သီဟဆိုသည့်လူထံ ဖီးနစ်အကြည့် စူးရှစွာ တစ်ဖက်သို့ ရွေ့သည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရှေ့မှာ သူရဲကောင်း လုပ်ချင်တာလား။ အာဏာ ပါဝါ ပြချင်တာလားဆိုသည့် အကြည့်။ သေချာတာက ရုပ်ရှင်တွေ ထဲကလို မင်းသား ဝင်လုပ်ကြည့်ချင်သည့်လူမျက်နှာကို မိုက်ကန်းကန်း ပုံစံနှင့် ဖီးနစ်က ထိုလူတစ်ကိုယ်လုံး ထက်အောက် စုန်ဆန် ကြည့်ပစ် သည်။

“ငါလွန်တော့ မင်းက ဘာလုပ်ချင်လဲ”

လေသံက မာသလို မျက်နှာကလည်း ထန်သည်။ သူ့ထံမှ စိန်ခေါ်စကားကြောင့် လူစွမ်းကောင်းပုဂ္ဂိုလ် ခဏကြောင်သွားကာ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားကာ နှစ်မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ပြောလိုက်လေ၊ ဟိုက ရှင့်ကို မေးနေပြီ”

နှစ် အမြင်ကပ်ကပ်နှင့် ပြောလိုက်တော့ သီဟကိုယ်ကြီး တွန့်ခဲ ဖြစ်သွား၏။

“ဟို... ကိုယ်က...”

“ဖီးနစ်”

သီဟစကားမဆုံးခင် နှစ်တို့နားသို့ ဖီးနစ်သူငယ်ချင်းတွေ တုတ်တွေ၊ ခဲတွေနှင့် အမောတကော ရောက်လာ၏။

“ဟေ့ကောင်... ဖီးနစ်၊ တွေ့လား”

“ဒီနားမှာတင် ပျောက်သွားတာကွ”

ဖီးနစ်တို့နားကို ကျော်ကြီးတို့လူစု ရောက်လာ၏။

“ငါ... ဟိုဘက်အတွဲတွေကြား ချုံတိုးပြီးတော့ကောင် ရှာခဲ့

သေးတယ်”

တိုးစိန်က ဝင်ပြောရင်း မျက်ခုံးတွန့်သည်။

“မင်း ဘာတွေလဲ”

“ဟိုကောင်တော့ မတွေ့ဘူး၊ အကြင်နာပေးနေတာတွေတယ်”

“မင်းကွာ... အရေးထဲ”

“ဘာလဲကွ၊ ငါလည်း ငါမြင်တာ ပြောတာ”

တုတ်တွေ၊ အုတ်ခဲတွေကိုင်ပြီး ထဖောက်တဲ့သူငယ်ချင်းတစ်စုကို
ဖီးနစ် ခပ်တည်တည် စိုက်ကြည့်ပစ်တော့ ကျော်ကြီး ပါးစပ်ပိတ်သွား
သည်။

“မြင်တယ်နော်၊ ဗလင်းကြီး ကျိုင်ရှာတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဖွဲမလို့
လိုက်ရှာနေတာ၊ နောက်တစ်ခါ ဖီးနစ်နဲ့ လာမငြိနဲ့၊ မင်း ဖျားသွားမယ်
ကိုယ့်လူ”

ဖီးနစ်က သူ့ကို ခပ်ကြောင်ကြောင် ပြန်ကြည့်နေသည့် နှစ်လူကို
တမင် ခပ်ရင့်ရင့်ပြောကာ တစ်ဖက်လှည့်အထွက်မှာ အရှိန်ဖြင့်
ပြေးလာသော အရာတစ်ခုက သူတို့နားက ဝှီးခနဲ ဖြတ်သွား၏။

“ဟ... ဘာလဲကွ”

“ဒေါင်”

“ဟာ... လေးခွနဲ့ စော်နေတာကွ၊ ဖီးနစ်... ဝပ်... ဝပ်”

“ဝှီး... ဝှီး”

“ဟာ... နောက်ထပ်လာပြန်ပြီ၊ ပြေးဟ”

လေးထဲ တဝှီးပြေးလာနေသည့် အန္တရာယ်ကြောင့် ဖီးနစ်
အပါအဝင် အားလုံး ဝရန်းသုန်းကားတော့ ဖြစ်သွားသည်။

လူမမြင်ရဘဲ လေးခွနဲ့ ချောင်းအပြစ်ခံရတာဆိုတော့ သတ္တိထုတ်ပြ
နေလို့ ဖြစ်တာမဟုတ်။ ကိုယ့်အပေါ်ကျလာမည့် အန္တရာယ်ကို
ကိုယ့်ဘာသာ အရင်ကာကွယ်ရ၏။

“ဟိတ်ကောင်တွေ... သတ္တိရှိရင် ထွက်ခွဲ”

“ဝှီး”

“ဒေါင်”

သစ်ပင်အကွယ်တစ်နေရာမှ ကျော်ကြီးက ထအော်သည်။
တစ်ဖက်မှ မည်သည့်အဖြေစကားမှ မကြားရ။ လူတော့ ထွက်မလာဘဲ
လောက်စာလုံးထွက်လာတော့ အားလုံး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
သတိပေးရင်းက ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေတုန်း သူတို့နားက
ခုံတန်းပေါ်၊ ဘေးမြက်ခင်းနား တဝှီးဝှီး အသံပေး၍ လောက်စာလုံးတွေ
ကျလာ၍ အားလုံး မျက်လုံးပြူးသွား၏။

“ဒုတ်”

“အမလေးဗျ”

သီဟဆိုသည့်လူကို လောက်စာလုံးတည်တည်မှန်၍ ထိုလူလည်း
နီးရာအကွယ်သို့ ပြေးသွားပြီးမှ နှစ်ကို လှည့်ခေါ်သည်။

“နှစ်... လာလေ”

“မလာဘူး”

“ဝှီး”

“ဒုတ်”

“အမလေး”

“တောက်... ခွေးမသားတွေ၊ ယောက်ျား မဟုတ်တဲ့အပိုင်း”

သီဟာဆိုသည့်လူကို မုန်းမုန်းနှင့် အရွံတိုက်ပြီး နှစ် ပြန်အဆော်မှာ နှစ် ဆောင်းထားသည့်ထီးကို လောက်စာလုံး လာမှန်၍ နှစ် လန့်အော် မိသည့်အခိုက်မှာ ဖီးနှစ်က ပြုန်းခနဲ နှစ်နားရောက်လာပြီး နှစ်ကိုယ်လေး ကို သူဘက် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲယူလိုက်၏။

“ဒီပုံနဲ့ သေတော့မှာပဲ”

“လာစမ်း”

ဖီးနှစ်က နှစ်လက်ထဲက ထီးကြီးနှင့် လောက်စာလုံးဒဏ်ကို ဒိုင်းသဖွယ်ကာရင်း အခုထိ ကြောင်တက်တက် ရပ်နေဆဲ နှစ်လက်ကို ဆွဲခနဲ ဆွဲချလိုက်တော့ နှစ်မှာ အလိုလိုနေရင်း သူ့ရင်ခွင်ထဲ အရှိန် မထိန်းနိုင်ဘဲ ရောက်သွား၏။

“ဟဲ့... နင် နှစ်ကို ဘာလုပ်တာလဲ”

“လောက်စာလုံးမှန်ရင် မသေပေမယ့် ကျိုးတတ် ကန်းတတ်တာ သဘောပေါက်”

ထီးကိုကာရင်း ထီးရွက်ဆီ လာမှန်နေတဲ့ လောက်စာလုံးက ကျည်ဆန်တွေကြောင့် နှစ် ပါးစပ်ပိတ်သွားပေမယ့် ဖီးနှစ်ကို မကျေနပ်၍ မျက်စောင်းထိုးလိုက်၏။

“အဲဒါ နင့်ကြောင့် အခုလိုဖြစ်တာ”

“ဒုတ်”

“အမလေး”

“လာ... ဟိုဘက်သွားမယ်”

“မလိုက်ဘူးဆို၊ နင်နော်”

ပါးစပ်က ဘယ်လိုငြင်းငြင်း အင်အားချင်းမမျှတော့ ဖီးနှစ်

ဆွဲခေါ်ရာ ပါးသွားရသူက နှစ်။ ဘယ်အချိန် ဘယ်နေရာမှာပဲဖြစ်ဖြစ် နှစ်နဲ့ ဖီးနှစ်ဆိုတာ တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းနဲ့ ရန်ဖြစ်နေကြရသည့် မတည့်အတူနေဆိုရသည့် လူနှစ်ယောက်ဖြစ်ခြင်းကို ငြင်းမရ။

“ဖယ်စမ်းပါ၊ နင် ငါ့လက်ကို လွှတ်”

အန္တရာယ်က ကင်းတာနှင့် ဒေါသမျက်နှာ ထင်းခနဲဖြစ်လာကာ ဖီးနှစ်လက်ထဲက နှစ်လက်ကို ဆောင့်ရုန်းတော့ ဖီးနှစ်က နှစ်လက်ကို အသာလွှတ်ပေးသည်။

“ငါကလည်း နင့်လက်ကို ကိုင်ချင်တယ် ထင်မနေနဲ့”

“ငါ့လက်ကိုလည်း ကိုင်ဆေးတယ်၊ နင်က ဘာလူပါးဝတာလဲ”

“လူပါးဝတာ မဟုတ်ဘူး၊ ခဲမှန်ပြီး ကျိုးကန်းနေမှာစိုးလို့ ထာကွယ်ပေးတာ နားလည်လား”

“အဲမယ်... စကားပြောတာကိုက သူ့ကိုယ်သူ ကျေးဇူးရှင်လိုလို ဘာလိုလိုနဲ့၊ အဲဒီအန္တရာယ်ကို ခေါ်လာတာ နင်ပဲမဟုတ်လား၊ အလကား တစ်နေ့တစ်နေ့ မိဘရှာဖွေထားတဲ့ပိုက်ဆံကို သုံးဖြုန်းပြီး လုတကာနဲ့ ရန်လိုက်ဖြစ်နေတာ နည်းနည်းမှ အရှက်ကိုမရှိဘူး”

“နင်က ငါ့ကို အရှက်မရှိဘူးလို့ ပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ပြောတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

နှစ်က ဒေါသနှင့် ဆတ်ဆတ်ထိမခံ နှုတ်တုံ့ပြန်ရင်း သူမ လက်ထဲမှာ ထီးလှလှလေး သုံးမရအောင် ကိုင်းတွေကျိုးကုန်တာကို နှစ်မြောတသစွာ ကြည့်သည်။ ဖီးနှစ်ကတော့ သူ့ကို ရစရာမရှိအောင် ပြောသွားသည့် နှစ်မျက်နှာကို မျက်လုံ့မမှစင်းပြီး မထိတရိပုံစံနှင့် ခိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ဖီးနှစ်နှင့် နှစ်ဆိုတာ ခြံချင်းကပ်လျက်

နေပြည်တော် အစောဆုံးယောက်ျားက မုဆိုးမတွေဆိုပေမယ့် စီးပွားရေးက အဆိုင်အစာ ကုန်ရစ်ကြသူတွေဖြစ်၍ တော်ယုံနှင့် ဘယ်သူ့ကိုမှ လူထောင် ဒီကြားထဲ အစောဆုံးယောက်ျားက မတည့်သလို သူတို့ လူထောင်ချင်းကလည်း တွေ့သည့်အချိန်မှာ ရန်ဖြစ်နေကြသူတွေ။

ဖီးနစ်က နှစ် ပြောသလို မိဘဝိုက်ဆံ သုံးဖြန်းပြီး တစ်နေ့တစ်နေ့ ရန်ပွဲ တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု ဆင်နွှဲနေသလို နှစ် ကိုယ်တိုင်ကလည်း နည်းစားထည်လဲတွဲနေရမှ ကျေနပ်သူဆိုတာ အားလုံးအသိ။ ဒီကော့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်မရတာ ဘာမှမဆန်း။

“ငါက ယောက်ျား”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“ရန်ဖြစ်တာ ဘာမှမဆန်းဘူး၊ မင်းသာ မိန်းမတန်ခိုး ရည်းစား ထည်လဲတွဲပြီး ယောက်ျားတွေကို ကစားနေတာ၊ ရှက်တတ်ရင် သေရ ကောင်းတယ်”

“ဟာ... ဟာ၊ ရှက်တတ်ရင် သေရမယ် ဟုတ်လား၊ ရည်းစား တစ်ထောင် လင်ကောင်တစ်ယောက်ဆိုတာ မကြားဘူးရင် တစ်ခါ တည်းမှတ်သွား၊ နောက်တစ်ခါ နှစ်ကို ဘာအတွက်နဲ့မှ လာ မနှောင့် ယုတ်နဲ့... ဒါပဲ”

ဖီးနစ် ဘာမှမပြောရသေးခင် ထိုနေရာက ဆောင့်အောင့်ပြီး နှစ် ထွက်လာခဲ့သည်။ အလကားယောက်ျားတွေ။ ရည်းစားတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ထားလာခဲ့ပေမယ့် အခုချိန်ထိ သုံးလို ရတာမတွေ့။ ထိုယောက်ျားတွေထဲမှာ ဖီးနစ်ဆိုသည့် ယောက်ျားက အဆုံးတကာအဆိုးဆုံးဟု နှစ် ထင်သည်။ ရုပ်ကလေးချောတာ၊ မိဘ

ဝိုက်ဆံ ချမ်းသာစွာကလွဲပြီး ဘာတစ်ခုမှ သုံးစားမရ။ ဒီကြားထဲ နှစ် ရှိနေသည့်နေရာတိုင်းလိုလို သင်းက အကြောင်းမရှိ အချင်းရှာပြီး အမြဲ ရောက်ရောက်လာတတ်တာကိုလည်း နှစ် ကြည့်မရအောင် နန်းပါသည်။

ရန်ပွဲအပြီးမှာ သီဟဆိုသည့်လူကိုလည်း နှစ် ရှာမတွေ့တော့။ နောက်ထပ်လည်း ဘတ်လမ်းဆက်ရန် မရှိသဖြင့် တစ်ရန်အေးတာပဲဟု သဘောထားလိုက်သည်။ အိမ်ပြန်ရောက်တာနှင့် နှစ် ဘာမှမစဉ်းစား နိုင်ဘဲ မောမောနှင့် အိပ်ရာထဲ ထိုးအိပ်ပစ်လိုက်သည်။

“တူ... တူ... တူ”

အဆက်မပြတ် အောမြည်နေသောဖုန်းကြောင့် နှစ် အိပ်ရာမှ နိုးလာသည်။

“ဟဲလို”

အိပ်ချင်မှူးတူးနှင့် နှစ် ဖုန်းထူးလိုက်ပေမယ့် မျက်လုံးက မဖွင့်။

“နှစ်လား... ကိုယ်ပါ”

“ဘယ်ကကိုလဲ”

“ဪ... နှစ်ကလည်း ကိုယ့်အသံကိုတောင် မမှတ်မိတော့ သေးလား၊ ဖရက်ဒီလေ”

“ဪ... ”

အခုမှ ဖရက်ဒီကို နှစ် သတိရသွားသည်။ ဒီလူကလည်း အိပ်အတွက် အမှိုက်ပဲ။ ဇာတ်လမ်းဖြစ်ထားတာ ကြာပါပြီ။ အခုမှ ဘာကိစ္စ ဖုန်းထဆက်သည် မသိ။

“ဘာကိစ္စလဲ ပြောပါ”

“နှစ်အသံကား စိမ်းလှချည်လား”

“ရှင်ကို နှစ် အပြတ်ပြောထားပြီးပြီနော် ဖရက်ဒါ၊ ရှင်နဲ့ နှစ်ကြားမှာ နောက်ထပ် ဇာတ်လမ်းဆက်စရာ မရှိတော့ဘူး၊ နောက် ဘယ်တော့မှ နှစ်ဆီ ဖုန်းမဆက်ပါနဲ့”

နှစ် ဖုန်းကို စက်ပါ တစ်ခါတည်း ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ ရည်းစား ထားရတာတလည်း တကယ့်လက်တွေ့မှာ မလွယ်လှ။ ဖိုးနွယ်ကို စကားနဲ့ လှူပြီး ရည်စားတစ်ထောင် လင်ကောင်တစ်ယောက်လို ပြောခဲ့ပေမယ့် ရည်စားများတိုင်း ကောင်းသည်မဟုတ်။ တချို့ရည်းစားကောင်လေး တွေက ဗြိတိန်တောက်ရလွယ်ပေမယ့် တချို့က လွယ်လွယ်နဲ့ လက်မခံတာတွေလည်း ရှိသည်။ ဖရက်ဒါလို တောက်တဲ့ကပ်သစ် ကပ်နေသည့်ကောင်တွေကြတော့ စိတ်ညစ်ရသည်။ တစ်ခါနဲ့လည်း မပြီး။ နှစ်ခါလည်း ပြောမရနှင့်။ အတော် စိတ်ရှုပ်ရသည်။

“နှစ် အိပ်ရာက နိုးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ မာမီ”

ပြောပြောဆိုဆို နှစ် အခန်းထဲဝင်လာသည့် မာမီက ကျောရှင် လှပနေသလို တစ်ကိုယ်လုံး ရေမွှေးနံ့၊ ပေါင်ဒါနံ့တွေနှင့် တစ်ခန်းလုံး သင်းကြိုင်သွားသည်။ အသက်ငယ်ငယ်နှင့် မုဆိုးမဆိုပေမယ့် မာမီက နှစ်ကိုငြိုးပြီး နောက်အိမ်ထောင်မပြုသလို လူမှုရေးအပိုင်းမှာ ဘာပြဿနာမှ မရှိ။ အရှုပ်အရှင်ကင်းအောင်နေပြီး စီးပွားရေးတစ်ခုတည်းကိုသာ အာရုံစိုက်သူအဖြစ် နာမည်ကြီးသလို လူအများ၏ လေးစားခြင်းခံရသူဖြစ်သည်။ ဒီနေရာမှာ ဖိုးနွယ်အမေနှင့် နှစ်အမေ မုဆိုးမနှစ်ယောက် စလုံးက ပုံစံတူ အကျင့်စရိုက်တူကြသူများ ဖြစ်သည်။

အသက်အရွယ်ချင်းကလည်း အတူတူ။ မုဆိုးမ ကလေး တစ်ယောက်အမေ ဖြစ်ကြရတာလည်း အတူတူ။ စီးပွားရေးလောကမှာ အမေနှစ်ယောက်စလုံး အာရုံနှစ်ထားတော့ ကျန်ရစ်ခဲ့သော တစ်ဦးတည်း သော သား၊ သမီးတွေက ဘာတစ်ခုမှ ပူစရာမရှိ။ ဒီတော့ ဖိုးနွယ်က တစ်မျိုးဆိုးသလို နှစ်ကလည်း တစ်မျိုးဆိုးသူဖြစ်လာရသူများ ဖြစ် သည်။ တစ်ခုကောင်းသည်က မာမီကိုယ်တိုင် နှစ် ရည်းစားများခြင်း အပေါ် ဘယ်တုန်းကမှ အပြစ်မတင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ သမီး၊ ဟိုဘက်ခြံက ဖိုးနွယ်ဆိုတဲ့ကောင်လေးက ဓာမိသမီးကို နှောင့်ယှက်တယ်ဆိုတာ ဟုတ်လား”

“မာမီကို ဘယ်သူပြောတာလဲ”

“ဘယ်သူပြောပြောပါ၊ မာမီမေးတာ ဟုတ်သလား၊ မဟုတ်ဘူး လား ဆိုတာပဲပြော”

ဖိုးနွယ်နှင့်ပတ်သက်တိုင်း ဘယ်တုန်းက သဘောမကျတတ်သော ဓာမိသဘောကို သိထားသူပီပီ ဒေါသဖြစ်နေသည့် မာမီစိတ်ကို ပြေလျောသွားအောင် နှစ် အပြေးလွှား စဉ်းစားနေရတာက ဖိုးနွယ်ကို ချစ်လွန်း၍ မဟုတ်ပါ။ နှစ်နှင့် ဖိုးနွယ်တို့ကို အကြောင်းပြုပြီး တစ်ဖက်နှင့် တစ်ဖက် မကြာခဏ စကားများ ရန်ဖြစ်တတ်သည့် မာမီတို့ မတည့် အတူနေ မုဆိုးမအမေနှစ်ယောက်အကြောင်း ကောင်းကောင်း သိထား ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

နှစ်မာမီက မဟုတ်မခံသလို ဖိုးနွယ်အမေကလည်း သားထိလို တော့ ဓားကြည့်ဆိုသည့်အမေ ဖြစ်သည်။ နှစ် စကားတစ်ခွန်း အောက်မှာ ဖြစ်လာဦးမည့် အမေနှစ်ယောက် ရန်ပွဲကိုသိ၍ နှစ်က

သူနှင့် ဖီးနစ်ကိစ္စကို ဘာမှမဖြစ်သလို ပေါ့ပါးစွာ တစ်ချက်ရယ်လိုက်သည်။

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး မာမီရာ၊ လူတွေက စကားကို အကျယ်ခွဲပြီး လျှောက်ပြောနေကြတာပါ။ ဖီးနစ်နဲ့ နှစ် ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ နှစ်သွားတဲ့နေရာမှာ ပြဿနာဖြစ်လို့ နှစ်ကို ဖီးနစ်က ကူညီပေးရင်းနည်းနည်းပါးပါး ရန်ဖြစ်စကားများကြတာ အဲဒီလောက်ပါပဲ။ နှစ်ကို နှောင့်ယှက်တာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။”

ဟုတ်တာရော၊ မဟုတ်တာပါ ရောပြီး မာမီယုံအောင် နှစ်ရှင်းပြလိုက်သည်။ စိတ်ထဲကတော့ သီဟနှင့် နှစ်ကိစ္စမှာ ဖီးနစ်ဆိုသည့်ကောင် တမင်ဝင်နှောင့်ယှက်တာဟု တွေးနေမိသည်။ တကယ်ဆို နှစ်ကိစ္စက သူနဲ့ဆိုင်တာလည်း မဟုတ်။ အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာပြီး နှစ် ဆောင်းထားသည့်ထီးကို ဗာမင်လာဆွဲပြီး နှစ်ကို ရန်စခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘာမှမဖြစ်ရင်လည်း ပြီးတာပဲ၊ မာမီတော့ အဲဒီကောင်လေးနည်းနည်းမှ ကြည့်မရဘူး၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဖြစ်လိုက်ရတဲ့ရန်ပဲ၊ ဘယ်ထောင်ထဲရောက်မလဲ မသိဘူး၊ သူ့အမေ အလိုလိုက်လွန်းကောင်းလေး ပျက်ဆီးနေတာ”

“ကဲ... မာမီ အပြင်သွားမလို့၊ သမီး ဘာမှာဦးမလဲ”

“မမှာတော့ဘူး မာမီ”

“ဒါဆို ပြန်အိပ်လိုက်ဦး၊ မာမီ သွားတော့မယ်”

မာမီက နှစ်နဖူးလေးကို ငုံ့နမ်းပြီး လှပစွာ နှစ်အခန်းထဲပြန်ထွက်သွားသည်။ မိဘတွေအမြင်မှာတော့ သူတို့သားသမီးတော်

ချစ်စရာကောင်းသည့်ကလေး မရှိဟုထင်သကြသလို ဘယ်အသက်အရွယ်ပဲရောက်ရောက် ကိုယ့်သားသမီးကို ကလေးဟုသာ ထင်ကြသူတွေချည်းဖြစ်သည်။ အခုလည်း သူ၏ တစ်ဦးတည်းသောသမီးလေးနှစ်ကို မာမီက ချစ်လွန်း၍ ဘယ်တုန်းကမှ အပြစ်မြင်ခဲ့တာမရှိ။ အမြဲ ခွင့်လွှတ်အလိုလိုက်နေပေမယ့် တခြားအမေနှင့် တခြားသားတို့၏ ချစ်ခြင်းအပေါ်မှာတော့ အပြစ်မြင်ချင်နေတတ်ပြန်တော့ ခက်သည်။

နှစ်ကို မာမီက ငုံထားမတတ် ချစ်သလို ဖီးနစ်အမေကလည်း သူ့သားဖီးနစ်မှ ဖီးနစ်ဖြစ်၍ သူ့သား ဘာလုပ်လုပ် ဘယ်တုန်းကမှ အပြစ်မမြင်တတ်သူဖြစ်ပြီး မာမီသမီး နှစ်ကိုတော့ အမေက အလိုလိုက်သားသော သမီးအဖြစ် ကြည့်မရအောင် မုန်းသည့်နေရာမှာ မာမီနှင့် အတူတူဖြစ်၍ အမေနှစ်ယောက်၏ အတ္တကိုတွေးပြီး အပြုံးသဲ့သဲ့နှင့် ဆုံးနှစ်ဖက် တွန့်ဖြစ်အောင် တွန့်လိုက်မိသူက နှစ်။ သူတို့သားသမီးအပေါ်ထားသည့် မိဘမေတ္တာတိုင်း ဒီလိုချည်းပဲဆိုတာ တွေးမိ၍ ဖြစ်သည်။

အခန်း (၂)

ဘယ်နှကြိမ်မြောက်မှန်းမသိသော ကြည့်ခြင်းဖြင့် ဒေါ်သီတာ နာရီကို တစ်ချက်ထပ်ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ ခဏဆိုပြီး အမေနှင့် အဒေါ်ကိုပြောပြီး ထွက်သွားလိုက်သည့်သားက တစ်နာရီလည်း ပြန် မလာ။ နှစ်နာရီလည်း ပြန်မရောက်။ သုံးနာရီကျော် လေးနာရီဆိုတော့ ဒေါ်သီတာ သားအတွက် စိတ်ပူလာသည်။ ဖုန်းဆက်ရအောင်လည်း သားက သူ့ဖုန်းကို ယူမသွား။ အိမ်မှာထားခဲ့တာဆိုတော့ သား ဘယ် ရောက်နေလဲ၊ ဘာတွေလုပ်နေလဲဆိုတာ သိချင်တိုင်း သိခွင့်မရတော့ အမေတစ်ယောက်အနေနဲ့ ပိုပြီး စိတ်ပူလာမိသည်။

သားတစ်ယောက်တည်း မွေးထား၍ ဒေါ်သီတာ အချစ်တွေ အားလုံး ဒီသားလေးတစ်ယောက်တည်းမှာ စုပုံချစ်ခဲ့ရတာ သားအဆုံး သွားတာတောင် နောက်အိမ်ထောင်မပြုခဲ့သည့် အမေပဲ။ ဒေါ်သီတာဘဝမှာ သားလေး ဖီးနစ်ကလွဲပြီး တခြား အတွယ်အတား ဘာမှမရှိ။ သားအတွက်ဆို ဒေါ်သီတာ ဘာပဲလုပ်ရလုပ်ရဆိုတာနဲ့ သားအပေါ်မှာ အချစ်တွေ ပိုလွန်းသည့် အမေ။ ဒါကြောင့်လည်း

အိမ်နဲ့ ဖြစ်လာသမျှ ရန်ပွဲတိုင်း ဒေါ်သီတာ ရှေ့ဆုံးကရပ်ပြီး သားရှေ့က အေးမားရပ် ဖြေရှင်းပေးခဲ့သည်။ ငွေဘယ်လောက်ကုန်ကုန် ဂရုမစိုက်။ ဘယ်သား လက်ဦးမှုရလာတာကိုပဲ ကျိတ်ကျေ့နပ်နေရသေးသည့် အမေပါ။ ဖီးနစ်ကလည်း ဒီလိုအမေမျိုး ရှိခဲ့၍ပဲလား မသိ။

ထစ်ခနဲဆို လက်ကပါပြီးပြီဆိုတာမျိုး။ မကြာခဏ ရန်ပွဲ ဆင်တတ်သည့်နေရာမှာ နာမည်ကြီးသူ။ အချိန်နည်းနည်းကြာလျှင် နေထိတ်ကြသည်မှာ သိပ်မဆန်း။ ဒီကြားထဲ ဖုန်းသံတစ်ခုခု ကြားရပြီ ဆိုလျှင်တော့ ဖီးနစ်ကို ရဲစခန်းတစ်ခုခု၊ ဒါမှမဟုတ် ရပ်ကွက်ရုံး တစ်နေရာရာမှာ လိုက်ရွေးရတော့မည်မှာလည်း လုံးဝအသေအချာ ဖြစ်သည်။ ဒီလိုကိစ္စတွေအတွက် ဒေါ်သီတာနှင့် အတူနေသည့် ဒေါ်သီတာဝမ်းကွဲညီမ အပျိုကြီး ပုံပုံအတွက် ရိုးနေပြီဖြစ်ပေမယ့် အမေဖြစ်သူ ဒေါ်သီတာအတွက်က အခုချိန်ထိ မရိုးနိုင်၊ မအိနိုင်သော အမေတစ်ယောက်၏ သောကနှင့် သူ့သားအတွက် ကြံဖန် စိုးရိမ် စိတ်ပူနေခြင်း ဖြစ်သည်။

“ခဏဆိုပြီး ထွက်သွားလိုက်တာ မိပုံရယ်၊ အခုပဲ အချိန်တွေ အယ်လောက် ကြာသွားပြီလဲ”

“သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ တွေ့နေလို့နေမှာပေါ့ မမရယ်၊ အချိန် နီးတော့ ပြန်လာပါလိမ့်မယ်”

ပုံပုံက ကိုရိုးယားကား အကြည့်မပျက်၊ အစ်မဖြစ်သူကို အလိုက် အထိုက် စကားပြန်ပြောနေရပေမယ့် သူ့အာရုံက ဒေါ်သီတာထံမှာ အမြဲ ရပ်ရှင်ထဲမှာသာ အာရုံရောက်နေ၍ နောက်ထပ်ဒေါ်သီတာ ကြာလိုက်သည့်စကားကို ထပ်မကြားတော့ချေ။ ဒေါ်သီတာက သူ

စကားကို သူ့ညီမ နားထောင်နေသည်ဟုထင်ပြီး သားအတွက် စား
နေရသော သူ့ရင်ထဲက ပူပင်သောကတွေ တစ်လှေကြီး ပြောနေပေမယ့်
ညီမဖြစ်သူကမလုပ်တော့ ဒေါသီတာ ပြောစကားရပ်ပြီး တိစ္ဆိကို
အာရုံစူးစိုက်နေသည့် ညီမဖြစ်သူကို ဒေါသနှင့် လှမ်းကြည့်သည်။

“ဟဲ့... မိပုံ”

“ရှင်... မမ”

“ညည်းနယ်အေ၊ ငါ ဒီလောက် ပြောနေတာ မကြားတာ
အံ့ပါရဲ့”

“မမ ဘာပြောလိုက်လို့လဲ”

“ဟွန်း... မိပုံတို့များ အခုမှ မမ ဘာပြောလိုက်တာလဲ မေးတုန်း
ရှိသေးတယ်၊ ညည်းတူ ငါ့သားဖီးနစ် ရန်များဖြစ်နေပြီလား၊
ပြောနေတာ”

“ငါဖြင့် တကယ် စိတ်ပူနေပြီ ပုံပုံရဲ့၊ မှောင်တော့မယ်၊ ငါ့သား
အရိပ်နဲ့တူတာကို မတွေ့သေးဘူး၊ မဖြစ်သေးပါဘူးဟယ်”

ဒေါသီတာက သားဖြစ်သူအတွက် စိုးရိမ်စိတ်မချမှတော့
ညည်းရင်း လမ်းပေါ်မျှော်ကြည့်ကာ စည်ခန်းထဲ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြီ
လျှောက်ရာမှာ ခြေစုံရပ်လိုက်ပြန်သည်။ ထုံးစံအတိုင်း မရှည်သော
အရပ်ကို ခြေဖျားထောက်၊ လည်ပင်းရှည်အောင် မျှော်ကြည့်ပြီး ဂမ
မငြိမ်ဖြစ်နေတဲ့ အစ်မဖြစ်သူကို ပုံပုံက နောက်မှကြည့်၍ မျက်
တွန့်သည်။

“မမရယ်... အဲဒီလောက် စိတ်ပူနေပါနဲ့၊ မမသားက အ
ရန်ဖြစ်တတ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အထက်တန်းကျောင်းသားဘဝကတည်း

ရန်ပွဲတွေ တခြမ်းခြမ်းနဲ့လာတာ”

“အဲဒါနဲ့ပဲ ငါ့သားကို ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ပစ်ထားရမှာလား မပုံရယ်၊
ညည်းက အသည်းနှလုံးမရှိတဲ့ မိန်းမပဲ”

“မမတို့ကတော့ လုပ်ပြီ”

ဒေါသမြားဦးက ကိုယ့်ဘက်လှည့်လာပြီဆိုတာ ပုံပုံ သိသည်။
ဒေါသီတာက ဒေါနှင့်မောနှင့် ညီမဖြစ်သူထံ လျှောက်လာကာ ခြေလှမ်း
ကျနှင့်။ ထမင်းစားပြီး အချိုတည်းရန် ပြင်ဆင်ယူလာသော ပုံပုံ
လက်ဖက်ပန်းကန်ကို ဆောင့်ဆောင့်ဆွဲယူကာ စားပွဲပေါ်ချသည်။

“ငါ့မှာတော့ ငါ့သားအတွက် စိတ်ပူနေတာ၊ ညည်းက
လက်ဖက်ချိန်တန် လက်ဖက်၊ အချိုအချဉ်ပေါင်းစုံနဲ့ ပွဲတော်တည်နေရ
အောင် ညည်းကိုညည်း ဘာထင်နေသလဲမိပုံ... ဟင်၊ ငါနဲ့ တဝမ်းကွဲ၊
ငါ့သားနဲ့ဆို နှစ်ဝမ်းကွဲတူဆိုပြီး ညည်းကံ စိတ်အေးလက်အေးပေါ့၊
ဒီလိုလား”

ဒေါသီတာ အနားရောက်လာပြီး ခါးထောက်ရန်တွေ့တာက
သားဖြစ်သူအပေါ် အပူစောတွေနှင့်ဆိုတာ ပုံပုံသိပါသည်။ ခင်ပွန်းသည်
မရှိတော့ကတည်းက ဒေါသီတာမှာ တခြားအပူအပင်ဆိုတာ မရှိအောင်
ပြည့်စုံကြွယ်ဝမှုတွေနှင့်မို့ ပူစရာမရှိ ရှာကြံပူတာ ဖီးနစ်တစ်ယောက်
တည်းအတွက်ပဲ ရှိသည်။

ဖီးနစ် အရွယ်မရောက်ခင်ကဆို တိုက်လိုက်ရတဲ့ အားဆေးက
အံ့။ အစာစားရန်၊ ဉာဏ်ကောင်းရန်၊ အရပ်ရှည်ရန်ဆိုပြီး ပြီးကို
မပြီးနိုင်တော့။

“ကျန်တာတွေကတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ အဲဒီအရပ်ရှည်ရန်ဆိုတာ

ကြီးက..."

"ဟဲ့... ငါတို့မျိုးရိုးက အကုန်ခပ်ညက်ညက်တွေချည်းပဲ၊ ပုတာ နုတ်ယံဆိုတာ ငါ လက်တွေ့မို့ ငါ သိတယ်ဆိုပေမယ့် ယောက်ျားလေးကျတော့ ပုလို့နုလို့မရဘူး။ ငါက ငါ့သားကို အင်တာနေရှင်နယ်ဆိုက်(ဒ်)ဖြစ်အောင် ပျိုးထောင်ပေးမှာ"

ဒေါ်သီတာကြောင့် အခုတော့ ဖီးနစ်က အရပ်အမြင့်ကြီးပိုင်သလို ကိုယ်ဟန်ထွားထွား၊ လူပုံချောချောနှင့် အသားဖြူဖြူ မျက်ခုံးထူထူ။ တကယ့်လူချောတစ်ယောက်ဖြစ်နေပေမယ့် မဟုတ်မခံစိတ်ကြောင့် မကြာခဏ ရန်ဖြစ်တတ်တာ ခက်နေ၏။ ဒေါ်သီတာ စိတ်ပူစိုးရိမ်နေတာဟာလည်း ဒါပဲဖြစ်သည်။ ထစ်ခနဲဆို လက်ကပါသည်။

ကရာတေးနဲ့ အာဒီဒီ။ ကိုယ်ခံပညာ အစုံအကုန်တတ်သည်။ ရန်ဖြစ်သည်ဆိုပေမယ့် ပွဲတိုင်းနိုင်၍ ပုံပုံတို့က မပူ။

"ဖြစ်ရင်တော့ ကိုယ်က လက်ဦးမှုရအောင်ယူသား၊ ဒီမှာ... တကယ့်ရန်ပွဲဆိုရင် မင်း သင်တန်းမှာလို စည်းကမ်းတွေ၊ ပညတ်ချက်တွေရှိတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ဦးအောင်ဆော်မှ ကိုယ်မနာမှာ"

ဖီးနစ် အခုလိုဖြစ်အောင် မြေတောင်မြှောက်ပေးတုန်းက အမေဖြစ်သူ ဒေါ်သီတာကိုယ်တိုင်ပဲ မြှောက်ပေးခဲ့တာပါ။ အမေပြောသည့်အတိုင်း သားကလည်း ပွဲတိုင်းကျော် လက်ဦးမှုရရှိခဲ့ပါသည်။

ကမ္ဘာမှာ အရှားပါးဆုံး အမေဆုံးမစကား။ သူသားက ဘယ်သူ ဘယ်ဝါကို ထိုးပစ်လိုက်တယ်၊ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါကို ကိုင်ပေါက်တယ် ဆိုလို့ကတော့ ဒေါ်သီတာမျက်နှာ ပြုံးပြီးကျေနပ်နေတတ်သူ။ သားကို ချစ်သည့်နေရာမှာ ဒေါ်သီတာက အဲဒီလို အမေမျိုးဖြစ်သည်။

"ဒါမှ မာမီသား"

ဖီးနစ်ကို ချီးကျူးတတ်သော ဒေါ်သီတာကျ အခု ဘယ်နေရာမှန်း မသိသော ရန်ပွဲသတင်းကြားပြီးတည်းက ဖီးနစ်ပါမှ စိုးရိမ်ကြီးနေသော ဒေါ်သီတာက ရင်ဘတ်ဖိပြီး ရေတောင် ကောင်းကောင်းမျိုမချနိုင်ရသည့်အထဲ အေးတိအေးစက် စိတ်မဝင်စားသလို လုပ်နေသည့် ပုံပုံကြောင့် ရှိရင်းစိတ်မရည်ခြင်းတွေက အတူနေ ညီမဖြစ်သူ ပုံပုံဘက် လှည့်လာခြင်းဖြစ်သည်။

"ပုံက အဲဒီသဘော မဟုတ်ပါဘူး မမရယ်၊ ဖီးနစ်က ပွဲတိုင်း နိုင်နေကြပဲ၊ ပညာရော အတွေ့အကြုံရော ရှိပြီးသားလူဆိုတော့ အခုအခါမှာ သူ ကာကွယ်နိုင်မှာပါ၊ အဲဒါကိုပြောတာ"

အလျှောက်ကောင်း၍ အထောင်းသက်သာသွားခြင်းမျိုးဆိုတာ ဒါမျိုးပဲလား မသိ။ ဒေါ်သီတာ၏ ဒေါသမျက်နှာ အနည်းငယ် ပြေလျော့သွားကာ အခုမှ သက်ပြင်းချသည်။ ပုံပုံပြောတာ မှန်ပေမယ့် ကိုယ်မွေးထားတဲ့သားဆိုတော့ ဒေါ်သီတာ စိတ်ပူတာ ပူတာပဲဖြစ်သည်။

"ငါ့သား မခံရဘူး၊ သွေးမကြောင့်ဘူးဆိုတာ သိပေမယ့် အမေဆိုတော့ စိတ်ပူတာက ပူတာပဲ ပုံပုံရယ်၊ အိမ်ထဲမှာ ဒီတိုင်း ဆိုင်နေပြီးတော့ မစောင့်နိုင်ဘူး၊ ငါ့သားနောက် ငါ လိုက်သွားမှဖြစ်မယ်"

ပြောပြောဆိုဆို ပိုက်ဆံအိတ် ကောက်ကိုင်ပြီး ကားသေ့ ခုနစ်ဆွဲတော့ ပုံပုံ ငြိမ်မနေနိုင်တော့။

ဒေါ်သီတာက စိတ်မြန်လက်မြန် ခြေလှမ်းမြန်၍ ပုံပုံမှာ အစ်မ ဖြစ်သူ ခြေလှမ်းနောက် အမှီလိုက်ရသည်။

"မမ လိုက်သွားတာ ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်နေရာမှာ

ဖြစ်မှန်းမသိဘဲနဲ့ ဖီးနစ်ကို ဘယ်လိုရှာမှာလဲ”

“ဟဲ့... ငါက အ၊အမှမဟုတ်တာ၊ ဟိုဒီမေးပြီး လိုက်မှာပေါ့
ညည်းသာ ခြံတံခါးပိတ်ပြီး အိမ်စောင့်နေ”

“မဟုတ်တာ၊ မမတစ်ယောက်တည်း ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ပုံပါ
လိုက်မှာပေါ့”

“ကဲ... ဒါဆိုလည်း မြန်မြန်လုပ်၊ တံခါးတွေ သေချာပိတ်ပြီးနော်”

“ပုံ သိပါတယ်၊ မမရဲ့”

ကိစ္စအားလုံးပြီးမှ အနက်နှင့် ရွှေနှောထားသော သံပန်းတံခါးကြီး
ကို ဖွင့်ပြီးအထွက် တစ်ဖက်ခြံကို ဒေါသီတာ အကြည့်ရောက်သွား
သည်။ တစ်ဖက်ခြံမှာလည်း ကိုယ့်ပြဿနာနှင့်ကိုယ် ရှုပ်နေကြသည်။

“သမီးက ကြာလိုက်တာဟယ်၊ လိုက်သွားမှထင်တယ်
အောင်စည်”

“သိပ်လည်း စိတ်ပူမနေပါနဲ့ဗျာ၊ အချိန်တန်ရင် သူ့ဘာသာ
အိမ်ပြန်လာပါလိမ့်မယ်”

“သမီးပြောသွားတာ ဒီလောက် အချိန်မကြာဘူးနော်
အောင်စည်”

“မကြီးကလည်း သူတို့နောင်ရေး ဆွေးနွေးနေတာ နေမှာပေါ့”

“ဟဲ့... ဒါ ဆွေးနွေးစရာလား၊ ရည်းစားသွားဖြတ်ပါတယ်ဆို
နင် အဲဒီလိုကြောင်လို့ အခုချိန်ထိ မသီးမပွင့်တာ သိလား”

“မကြီးကလဲဗျာ”

တဆိတ်ရှိ လူပျိုကြီးဘဝကို ဆွဲဆွဲထည့်ပြောတတ်လွန်းသော
အစ်မဖြစ်သူမျက်နှာကိုကြည့်ပြီး အောင်စည် မျက်ခုံးတွန့်သည်။

“မဖြစ်သေးပါဘူး၊ ငါ လိုက်သွားမယ်၊ ကားထုတ်ခဲ့စမ်း
အောင်စည်”

“ပြောမရလည်း သဘောပဲဗျာ”

အောင်စည် ကားဂိုထောင်ဘက် ထွက်သွားပြီး ကားကို ထုတ်
လာ၏။

“တော်ကြာ ငါ့သမီးကို မခွဲနိုင်ပါဘူးဆိုပြီး ခိုးပြေးသွားမှဖြင့်”

“ဪ... အဲဒါတော့လည်း သီးချိန်တန်သီး၊ ပွင့်ချိန်တန်
ခွင့်တာပေါ့ဗျာ”

“အောင်စည်”

ဒေါ်နွယ်နီအသံ တစ်တိုက်လုံးဟိန်းသွား၍ အောင်စည် ပါးစပ်
ဖိတ်သွားသည်။ ကားပေါ် ဆောင့်အောင်ပြီး ဒေါ်နွယ်နီ ရောက်လာပုံက
ဒေါသအပြည့်နှင့်ဖြစ်သည်။

“ကဲ... မောင်း”

“ဘယ်ကို မောင်းရမှာလဲ မမ”

“ဘယ်ဖြစ်ဖြစ်”

“ဂူး”

ဒေသဖြစ်နေသည့် အစ်မအလိုကျ ကားကို နေရာက ခပ်
ကြမ်းကြမ်း မောင်းထွက်ခဲ့သည်။ အစတည်းက စိတ်မချရင်လည်း
တစ်ယောက်တည်း မလွှတ်နဲ့ပေါ့။ အခုတော့ အဲဒီလိုမဟုတ်။

“နောက်တစ်ခါ နင် စကားပြောရင် ဆင်ခြင်ပြီးပြောစမ်း
အောင်စည်”

“ငါ့သမီးက နင်လို အရွယ်ဟိုင်းမဟုတ်ဘူး၊ အခုမှ နုနု

ထွတ်ထွတ်လေးရှိသေးတယ်။ ပါဝါစိန်တိုက်ပိုင်ရှင်ဆိုတာနဲ့ ခဏ
ပေးတွေ့ကြည့်တာ နားလည်လား။”

“ဒါနဲ့များ ဘာလို့ သွားတွေ့ခိုင်းသေးလဲ မကြီးရာ”

“ယောကျ်ားတွေအကြောင်း သိအောင်လို့၊ ဒီခေတ်မှာ
တစ်ယောက်ဆိုတစ်ယောက်တွေ မရှိတော့ဘူး။ သာရင်ကူးမဲ့ သာကူး
တွေချည်းပဲ။ တော်ကြာ ငါ့သမီး ရိုးရိုးသားသားလေးက တကယ်
သိုက်တူးသမားတွေ၊ လူဆိုးလူမိုက်တွေနဲ့ အကြောင်းပါသွားမှာ
စိုးလို့... သိပြီလား၊ နင် ဟိုဘက်ကကောင်ကိုပဲကြည့်၊ ရပ်လေး
မှုန်နေအောင် ချောတာပဲရှိတယ်။ ဆိုးလိုက်တာဆိုတာ ရပ်ကွက်ထဲမှာ
နာမည်ကြီး။”

“မဟုတ်မခံစိတ်ဆိုတော့ နင့်ကို ရှေ့နေလိုက်ခိုင်းနေလို့လဲ
နင်လည်း သတိထားနော်၊ အဲဒီကောင်လေးနဲ့ ပေါင်းတာ မကြိုက်ဘူး”

“ကောင်လေးက တော်ပါတယ်ဗျာ”

“နင့်ကို ဘယ်သူကမှ အဲဒါတွေ မမေးဘူး”

အစ်မကြီးက နေရာတကာ သူ့စိတ်ချည်း ဖြစ်သည်။

“နင်လဲ ငါ့ခြေရာနင်းပြီး အပျိုကြီးဖြစ်ကုန်နိုးနေပြီနော် မိနှစ်
တစ်ယောက်မကောင်း တစ်ယောက်ပြောင်း။ ဘယ်သူ့ကို

သဘောမကျသော တူမကို သူ ပြောရင်းက ရယ်သည်။

“အမလေး... နှစ်တို့က ဒီရင်ဘတ်က မတောင်းဆိုသေးလို့
ဒီအတိုင်း ငြိမ်နေတာ၊ ဦးစည်လို ချစ်ရမှာ နှစ်တို့က မကြောက်ဘူး”

တူမကလည်း ထိုသို့ လိမ္မာသည်။ အမေကလည်း သမီး
ရည်းစားထားတာ တစ်ချက်မတား။ အခုမှ အူယားဖာယား ဟိုလို

ဒီလိုက်နှင့် သူ့သမီးသူ စိတ်မချဖြစ်ပြန်တာကို နားမလည်နိုင် ဖြစ်နေမိ
သည်။

အစ်မအလိုကျ ကားကို ခြံထဲက မောင်းထွက်ခဲ့ပေမယ့် မောင်နှမ
နှစ်ယောက် ဘယ်သွားလို့ သွားရမှန်းမသိ။ စိတ်ကူးတည့်ရာ လျှောက်
အောင်းရင်း ဒေါ်နွယ်နီ ပြောချင်ရာပြောတာကို သည်းခံနားထောင်ရင်း
ပြန်မပြောမိအောင် ပါးစပ်ပိတ်ထားရ၏။ လိုက်လည်း လိုက်တဲ့ သား
အမိလို့ အောင်စည်စိတ်ထဲက ပြောနေမိသည်။ သမီးရည်းစားထားတာ
တေားဘဲ ထားပါစေ။ ဒါမှ ယောကျ်ားတွေအကြောင်း သိုကောင်းစရာ
တွေ ငါ သင်ပေးစရာ မလိုတော့မှာဆိုတော့ ပြီးပြီနဲ့။ အတွေးအခေါ်
သဘောအသစ်တွေ တစ်ခေတ်ဆန်းချင်နေတဲ့ သားအမိ။ ပြဿနာ
ဖြစ်တော့လည်း အောင်စည်လဲ ငြိမ်ငြိမ်မနေရ။

“ဟဲ့... ဟိုမှာ နင့်တူမလား ကြည့်ပါဦး”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ တူတာပါ”

“သမီးနဲ့တွေ့ရင် နင်နေခဲ့အောင်စည်၊ ငါ လိုက်သွားမယ်”

“မကြီးသဘော”

“ကောင်မလေးကလည်း အရေးကျမှ ဖုန်းကို စက်ပိတ်ထား
သေးတယ်”

“သူ့ဖုန်းက အိမ်မှာဗျာ”

“ဟင်”

“ဘက်ထရီကုန်လို့ ထားပစ်ခဲ့တာ”

သမီးက ဘယ်မှန်းမသိ။ အမေက အစီအစဉ်တွေ ချနေသည်။

“ပြန်ရအောင်ပါ မကြီးရာ၊ လူငယ်တွေ ချိန်းတွေတာ လူကြီးက

ကန်လန်ကန်လန်နဲ့”

အစ်မဖြစ်သူများ သူစကားနားထောင်လို နားထောင်ပြောပြောကြည့်ပေမယ့် မရ။ သူပြောတာ အမှန်၊ သူလုပ်တာ အဟုတ်ဟု ထင်ထားသူပီပီ အောင်စည်စကားကို လက်မခံ။

“ကဲ... တော်ပါတော့ အောင်စည်ရယ်၊ နင် ပါးစပ်ပိတ်ပြီး ကားကို မောင်းစမ်းပါ။ ဒီမှာ စိတ်ရှုပ်လွန်းလို့”

ဒေါ်နွယ်နီ လက်ထဲကဖုန်းကို ပစ်ချပြီး သမီးအတွက် စိတ်ညစ်ညစ်နှင့်အော်တော့ အစ်မဖြစ်သူစကားကြောင့် အောင်စည် ပါးစပ်ပိတ်သွားသည်။

“ဟဲ့... ဟိုကားကို ငါ မြင်ဖူးပါတယ်”

ဒေါ်နွယ်နီကားရှေ့မှာ ဖီးနစ် စီးနေကျ ပြိုင်ကားနီနီလေးကို ဇေဇေဝါ ကြည့်ရင်းပြော၏။

“ဒါ ဟိုဘက်ခြံကကားလေး မကြီး”

“အေးပါ၊ ဒါကြောင့် မြင်ဖူးတယ်ထင်နေတာ၊ ကားပေါ်က သိတာနဲ့ သူညီမပဲ၊ ဒီအချိန်ကြီး အပြင်ထွက်တာဆိုတော့ သူ့သားလည်း အိမ်ပြန်မရောက်သေးလို့ထင်တယ်”

“မကြီးသမီးလို နေမှာပေါ့ဗျာ”

“ဟဲ့... သူ့သားနဲ့ ငါ့သမီးက ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ကျွန်တော်ကလည်း ဆိုင်တယ်မပြောပါဘူး၊ သဘော ပြောတာပါ”

သဘောဆိုပေမယ့် ဒေါ်နွယ်နီရင်ထဲ သမီးအတွက် ထိတ်မဖြစ်သွားသည်။ သူ့သား ပြန်မရောက်သလို ကိုယ့်သမီးက ပြန်လာမ

လွန်နေ၍ ဒေါ်နွယ်နီ ကားကို အရှိန်မြှင့်ခိုင်းလိုက်ကာ ရှေ့ကားကို ယှမ်းမျှော်ကြည့်သည်။

“မမ ဟိုမှာ နွယ်နီကားပဲ”

“ဟွန်း... သူ့သမီး ပြန်မရောက်သေးလို့နေမှာပေါ့၊ မိန်းကလေးဘဲ၊ ရည်းစားကလည်း ဘာများသလဲ မမေးနဲ့၊ ဒါကြောင့် သားကို သူ့သမီးနဲ့ မပတ်သက်ဖို့ အပြတ်ပြောထားတာ”

ဒေါ်သီတာနှင့် ပုံကလည်း ဒေါ်နွယ်နီကိုမြင်ပြီး သမီးမိန်းကလေးမွေးပြီး မထိန်းနိုင်တာကို နှာခေါင်းရှုံ့ပြီး ကဲ့ရဲ့ပစ်သည်။

ဒေါ်သီတာက နှစ်ကို ကြည့်မရ။ ရည်းစားများတာကို မုန်းနေသူ။ ရုပ်ကလေးလှသလောက် အနေအထိုင် မတတ်တာကိုလည်း ကြည့်မရ။

“နှစ်လို မိန်းကလေးကို ချွေးမတော်ရမယ့်သူကိုတော့ သနားတောင် သနားတယ်”

ပုံပုံက အစ်မဖြစ်သူစကားကို နားထောင်နေယုံမှတစ်ပါး ငြိမ်နေလိုက်တာ ကြောက်၍မဟုတ်။ ဟိုဘက်ခြံနှင့် ဒီဘက်ခြံ အစတည်းက တည့်အတူနေ ဖြစ်နေကြသည့်အဖြစ်ကို သိထား၍ဖြစ်သည်။

အခန်း (၃)

“ရပြီ၊ ငါ ဒီမှာဆင်းနေခဲ့မယ် တိုးကြီး”

“အိုကေ”

“ကျွန်း”

တိုးကြီးက သူ့ကားကို ဖီးနစ် ညွှန်ပြသည့်နေရာမှာ ထိုးရန် ပေးလိုက်၍ တိုးကြီးကားပေါ်မှ ဖီးနစ် ဆင်းလိုက်သည်။ တိုးကြီးက သူ့ကို လက်ပြနုတ်ဆက်ပြီး သူ့ကားကို ဆက်မောင်းသွားချိန်မှာ ဖီးနစ်က စီးကရက်လက်ကျန်ကို မီးရဲနေအောင် တစ်ချက်ရှိက်ဖွားပြီး ခြေပေါ်ပစ်ချကာ ခြေနှင့် ဖိန်းလိုက်သည်။ ဒီနေ့ သူ့မှာ ကားပါမလာ အစုတည်းက လမ်းထိပ်ဆိုပြီး နုဏထွက်လာတာဆို ကားယူဖို့လည်း မလို။ နောက်မှ သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းတွေစုပြီး မြို့ထဲတစ်နေရာ ထွက်လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဖုန်းမပါ ဘာမပါ၊ ဒီနားခဏဆိုပြီး ထွက်လာသည့်သူ့ကို အိမ်က အမေ စိတ်ပူနေမှာ သိပေမယ့် မတတ်နိုင်။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လည်း ကလေးမဟုတ်တော့ ကိစ္စတိုင်း အိမ်ပြန်သတင်းပို့တာမျိုးလည်း မလုပ်

ဖြစ်တော့။ အမေလုပ်သူက သူ့အတွက် စိတ်ပူပြီး ဆုလျှင်တော့ အမေ ကျေနပ်အောင် ငြိမ်နားထောင်နေလိုက်သည်။ ပြောလိုမှော့ပြီ ဆိုမှ သူလည်း နားပူသက်သာ၊ အမေလည်း ကျေနပ်သွားမှ သားအိမ် နှစ်ယောက် ကိုယ့်အိပ်ခန်း ကိုယ်ဝင်နေကြ။

“ကျွန်း”

“ရပြီ... ရပြီ၊ ဒီမှာပဲရပ်”

“ရော... ကားခ”

အငှားကားတစ်စီး သူ့နား ပွတ်သီးပွတ်သပ် ထိုးရပ်သွားခြင်းနှင့် အတူ ကားတံခါးတစ်ချပ် ပွင့်လာပြီး ကားပေါ်က ဆင်းလာသူက တခြားသူမဟုတ်။ တစ်ဖက်ခြံက နှစ်ဆိုသည့်မချော။ နှစ်က ဖီးနစ်ကို ခြေငြင်းသေး။ ကားခပေးပြီး လက်တစ်ဖက်က ဖုန်းပြောမပျက်။ တစ်ယောက်တည်း အမြဲရှုပ်ယှက်ခတ်နေသော သူမပုံစံအတိုင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း သတိထားမိပုံ မရ။ အငှားကားက နှစ်ကိုထားပြီး သူ့လမ်းသူ ဝေါခနဲ ပြေးထွက်သွားသလို နှစ်ကလည်း ဖီးနစ်ရှိရာ ဖုန်းတပြောပြောနှင့် လျှောက်လာ၏။

မိန်းကလေးတဲ့။

တစ်ယောက်တည်း သွားချင်ရာသွား၊ လုပ်ချင်ရာလုပ်နေလိုက်တာ။

သင်းသာ ဖီးနစ်ညီမဆို နာရင်းနာနာအုပ်ပြီး ဆုံးမပစ်လိုက်တာ ကြာပြီ။ အခုတော့ နှစ်ဆိုတာ ဖီးနစ်ညီမ မဟုတ်သလို ရည်းစားလည်း မဟုတ်တော့ သူမကို ဘာမှ ပြောပိုင်ခွင့်မရှိ။ နှစ်လုပ်သမျှ တစ်ခုမှ မျက်လုံးထဲ ကြည့်မရ။ မျက်လုံးထဲ ကန်လန်နေတာကိုပဲ ကြိုက်ကြိုက်

မကြိုက်ကြိုက် လက်ပိုက်ကြည့်နေရသည်။ လမ်းလျှောက်လာပုံကအစ မိန်းမ မပီသ။ မြောက်ကြွကြွနှင့် ဝတ်ပုံစားပုံကအစ တစ်ခုမှ ထောင့်မကျိုး။

စကားပြောတော့လည်း ကက်ကက်လန်။ မိန်းမပီပီ နှုတ်သီး ကောင်းလျှာပါး။ ရန်တွေကောင်းသည့်နေရာမှာလည်း နှစ်ယောက်မရှိ။

ဖီးနစ်နှင့်တွေ့လျှင် ပိုဆိုးသည်။ မျက်စောင်းထိုးတာ၊ ခြေဆောင့်တာ၊ နှုတ်ခမ်းစူတာအားလုံး နှစ်ရဲ့မူပိုင်ဟန်ဖြစ်သည်။ ဖီးနစ်ကလည်း ထိုရန်တွေကောင်းသည့် ဘူမကိုပဲ ရန်စချင်သည့်လူ။ ဘောက်ဆတ် ဘောက်ဆတ်နှင့် ဖုန်းပြောရင်း သူ့ဖီလင်နှင့်သူ ဖုန်းပြောလာသည့် နှစ်ကိုကြည့်ရင်း ဖီးနစ်စိတ်ထဲ ဖျတ်ခနဲ အကြိတ်ခနဲရလာပြီး သူ့အကြံ သူ့သဘောကျဟန် ခပ်သဲ့သဲ့ ပြုံးလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ့အကြံ အစည်အတိုင်း လက်ထဲက ပိုက်ဆံအိတ်ကို နှစ် မြင်သာမည့်နေရာ တည့်တည့်အရောက် မသိမသာ ချထားလိုက်သည်။

“ဟယ်”

“ပိုက်ဆံအိတ်လေးတော်”

နှစ် ဖုန်းပြောအပြီးမှ မြင်လိုက်ရသည့် ယောကျ်ားကိုင် ပိုက်ဆံ အိတ်လေးကြောင့် နှစ် မျက်လုံးထဲ လက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ဟား... နှစ်တော့ ဒီနေ့ ကံကောင်းပြီပဲ”

ဘေးပတ်ဝန်းကျင်မှာလည်း နှစ်ကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ မရှိ။ နှစ် ဘာမှစဉ်းစားမနေဘဲ သူမ မျက်စိရှေ့မှာရှိနေသည့် ဝေါလက်လေးကို ဝမ်းသာအားရ ပြေးအကောက် နှစ်နားကို လူတစ်ယောက် ခြုန်းခနဲ ရောက်လာပြီး နှစ်လက်ထဲက ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဖျတ်ခနဲ လာရောက်ဆွဲ

ဆုပ်ကိုင်လာ၍ နှစ် လန့်သွားကာ ပိုက်ဆံအိတ်ကို မလွှတ်အောင် သူမဘက် ခပ်တင်းတင်း ပြန်ဆွဲထားရင်း တစ်ဖက်လူကို ဆတ်ခနဲ ဖြန်ကြည့်သည်။

“ဟင်”

“ဖီးနစ်”

“ဪ... မင်းကိုး”

ဖီးနစ်က အခုမှ နှစ်ကိုမြင်သည့်ဟန်ဖြင့် မထိတရိပြောရင်း ပိုက်ဆံအိတ်ကို သူ့ဘက်ပါအောင် ဆွဲယူလိုက်သည်။

“ဟဲ့... နင် ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဒါ နှစ် အရင်တွေ့တာနော်”

“ငါလည်း အရင်တွေ့တာပဲ”

“ဘာ...”

“မင်း နားလေးနေလား”

“ဘာကိစ္စ နှစ်က နားလေးရမှာလဲ၊ ပိုက်ဆံအိတ်ကို နှစ် အရင် တွေ့တာ၊ လွတ်... ဒီပိုက်ဆံအိတ်ကို နှစ် ပိုင်တယ်”

“ငါလည်းပိုင်တာပဲ၊ ဘာလို့ မင်းကို ပေးရမှာလဲ”

ပိုက်ဆံအိတ်ကို လိုချင်စေနှင့် နှစ်က လုံးဝမလွှတ်။

မိန်းမဆိုတာ ဒါပဲလေ။ ဘာလေးဖြစ်ဖြစ် လောဘလေးရှိလိုက် ရမှာဆိုတာမျိုး။ အထူးသဖြင့် နှစ်ဆိုသည့် မိန်းမအကြောင်း ကောင်း ကောင်းသိထားသည့် ဖီးနစ်က သူဆင်သည့်အကွက်ထဲ ပါလာသည့် နှစ်မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ပိုက်ဆံအိတ်ကို သူ့ဘက်ပါအောင် ဆွဲယူလိုက်၏။

“ပေး... ငါ့ပိုက်ဆံအိတ်”

“အဲမယ်... ဘာ ငါ့ပိုက်ဆံအိတ်လဲ၊ ဖယ်ပါ... ရှင်လက်ကို လွှတ်၊ ဒါ နှစ်ပိုက်ဆံအိတ်”

“မင်းတို့မိန်းမတွေ တော်တော် ငွေမက်ပါလား”

“မက်တော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဟွန်း... သူများကိုသာ ပြောနေတယ်၊ ရှင်လည်း ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ငွေမက်လို့ သူများတွေပြီးသား ပိုက်ဆံ အိတ်ကို ဝင်လုနေတာ မဟုတ်လား”

“ရှင် လက်ကိုလွှတ်နော် မီးနှစ်”

“အောင်မာ... မင်းကများ ငါ့ကို အမိန့်ပေးနေသေးတယ် ဒီမှာ... မြင်လား၊ ငါ့လက်ထဲမှာ ပိုက်ဆံအိတ်တစ်ဝက်”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ၊ နှစ်က အရင်တွေပြီးမှ ရှင်က နှစ်ပိုက်ဆံ အိတ်ကို လှိုက်လုတာ”

“မင်းပဲ အပြောကောင်း၊ လမ်းပေါ်က ပိုက်ဆံအိတ်က ဘယ်တုန်းက မင်းပိုက်ဆံအိတ် ဖြစ်သွားတာလဲ၊ ဖယ်... မင်းလက်”

“အဲမယ်... ဘာလို့ဖယ်ရမှာလဲ၊ ယောက်ျားကြီးဖြစ်ပြီး မိန်းကလေးနဲ့အပြိုင် ပိုက်ဆံအိတ်ပြိုင်လုနေတာ မရှက်ဘူးလား”

“ဘာကိုရှက်ရမှာလဲ၊ ယောက်ျားလည်း လူပဲ၊ ပိုက်ဆံသုံးရအောင် နေရာတွေ အများကြီး”

“ဟွန်း... မိန်းမကြီးကြနေတာပဲ၊ နေရာတကာ လိုက်တွက်ကာ နေလိုက်တာ၊ ဒီလောက်တောင်ဖြစ်နေရင်လည်း အဲဒီပိုက်ဆံအိတ် ရှင် ယူတော့”

“နှစ်က ရှင်ကို စွန့်ကြဲလိုက်ပြီ”

“ဘာ... မိနှစ်၊ မင်း ငါ့ကို ဘာပြောတာလဲ”

“ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ... ဟွန်း”

နှစ်က သူမစကားကြောင့် စွေစွေခနဲဒေါသဖြစ်သွားသည့် မီးနှစ် ချက်နှာကို အရသာရှိရှိကြည့်ပြီး နေရာက ချာခနဲ လှည့်အထွက်မှာ မီးနှစ်က ပိုက်ဆံအိတ်ကိုကောက်ပြီး သူမနောက်က အတူပါလာ၏။

“မင်း စကားပြောတာ ကြည့်ပြော၊ ငါ့ကို ဘာထင်နေလဲ”

“ဘာထင်ရမှာလဲ၊ ရှင်အမေက သူဌေးဘွဲ့တောင် ရထားတာ၊ ဒီလောက်ငွေနဲ့ ဖြစ်နေစရာလား၊ မိန်းကလေးနဲ့တောင် ပိုက်ဆံအိတ် ချကောက်ရတဲ့ဘဝ၊ ရှင်အမေက ရှင်သုံးဖို့ ပိုက်ဆံမပေးဘူးထင်ပါရဲ့၊ သနားစရာ”

လှပသော မျက်နှာလေးကို ချစ်စရာကောင်းအောင် မဲလိုက်ပုံကို မီးနှစ် စူးစူးနှစ်နှစ် စိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်တာ ချစ်လွန်း၍ မဟုတ်။ သူမကို အရွံ့တိုက် ရန်စချင်၍ ဖြစ်သည်။

“သိပ်သနားရင်လည်း မင်း စိန်လက်စွပ်တစ်ကွင်း ငါ့ကို ဆေးလိုက်”

“အရှက်မရှိ လာမတောင်းနဲ့”

“မသိဘူးလေ၊ မင်းပဲ ငါ့ကို သနားလှချည်ရဲ့ဆို”

“ဟွန်း... ရုပ်ကိုက မုန်းစရာ၊ နောက်ဘယ်တော့မှ နှစ်နဲ့ လာမပတ်သက်နဲ့၊ သိလား”

“ဘယ်သူကရော လာမပတ်သက်နေလို့လဲ”

“အဲဒီလို ပြောပြောပြီး နှစ်နားရောက်လာတာ ဘယ်သူလဲ”

“ဟ... ငါက ငါ့လမ်းငါသွားနေတာကွ၊ မင်းသာ ငါ့မျက်စိရေ ဆောက်ရောက်လာတာ”

“ရှင်နော်... စကားကို ကြည့်ပြော”

“ကြည့်ပြောနေတာပဲလေ၊ ဒီနေ့ သူဌေးတစ်ယောက်စီထဲ ငွေဖန်တာ အဆင်မပြေလို့ ငါ တွေ့ထားတဲ့ ငွေငါးထောင်ကိုပဲ သည်းကြီးမည်းကြီး”

“ရှင် လူကို ဘာစော်ကားတာလဲ”

“ကံဟယ်”

“ဒီလိုမရဘူး အမိ၊ ငါ့အသားကို လာထိလိုက်တော့ ဒါက ရမယ်”

“ဖီးနစ်”

နှစ်ထဲမှ အလန်တကြား အော်လိုက်သံက နောက်မှာ ကျန်ရစ်သွားကာ နှစ် တစ်ကိုယ်လုံး ဖီးနစ်ရင်ခွင်ထဲ သိမ်းကျုံးရောက်သွားပုံထဲ ဖြန့်ဆန်လွန်း၍ မျက်လုံးထဲ ပြာသွားသည်။

ဖြတ်သွားဖြတ်လာမရှိသော လမ်းက ခပ်မှောင်မှောင်။ ဒါထဲ အခွင့်ကောင်းယူပြီး လူပါးဝဖို့ ကြိုးစားနေသူကို နှစ် ဒေါသဖြစ်ဖြစ် နှစ် သူလက်မောင်းကို တအားကိုက်ပစ်သည်။

“ဒီလောက် လူပါးဝတာ... ကဲ”

“အား”

“ကြည့်စမ်း၊ မင်း ငါ့ကို ကိုက်တယ်”

“ကိုက်တော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဒီလောက်စွာတဲ့ ပါးစပ်၊ လာစမ်း”

“ရှင်နော်... နှစ်ကို ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ပညာပေးမလို့”

“ရှင် မယုတ်မာနဲ့နော်... လွှတ်”

“ငါ ယုတ်မာချင်လာအောင် မင်းပဲ ရန်စတာလေ၊ လာ... အခုမှ ကြောက်မနေနဲ့”

“ဟဲ့... ဟဲ့ ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“မာမီ”

ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်နေသူများကို ပထမဆုံးရောက်လာသူက ဖီးနစ် အမိ ဒေါသီတာ။

“သမီး”

“မေမေ”

နှစ်က အမေဖြစ်သူကို အော်ခေါ်ရင်း ဖီးနစ်ရင်ခွင်ထဲက နှစ်အထွက်မှာ ဖီးနစ်က ညင်သာစွာ ဖြေလွှတ်ပေးလိုက်သည့်မြင်ကွင်းက အမေနှစ်ယောက်စလုံး မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ သားရယ်၊ လမ်းမကြီးပေါ်မှာ ရုပ်ပျက် ခင်းပျက်”

ဒေါသီတာ ရင်နာသံကြီးနှင့် မခံချိမခံသာ သားဖြစ်သူကို နှစ်ချိန်...

“အောင်မလေး... လမ်းမကြီးပေါ်မှာ ချိန်းတွေတာပဲ တော်သေး သယ်၊ ဟွန်း... ပုံစံကိုက မိုက်တိမိုက်ကန်း၊ လက်ရဲဇက်ရဲနဲ့၊ လမ်း မကြီးတောင် ဒီလိုဖြစ်နေတာ မမြင်ကွယ်ရာမှာဆို တွေးတောင် မတွေး နူး”

“သမီးမိုက်၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုလူနဲ့ ပတ်သက်ရတာလဲဟင်”
မာမိက နှစ်ကို ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် လက်မောင်းကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း

ဆောင်ခဲ့ရင်း ဒေါသိတာကလည်း အဲဒီအခါမှာတော့ ကျောမနပ်နှင့် လှမ်းကြည့်
သည်။

နတ်ဘုရားအဖြစ်ကို ကြည့်နေသည့် ဖီးနစ်အမေမျက်နှာ
အတွင်း ခပ်တင်းတင်း။ သူ့သားဖီးနစ်နှင့် နှစ်ကိုပဲ မတူမတန်သလို
ပုံအပြည့်နှင့်ဆိုတော့ သမီးရှင်ဖြစ်သည့် မာမီဘက်က ပို၍စွေစွေနီ
ဖြစ်ရသည်မှာမဆန်း။

“မဟုတ်ဘူး မေမေ၊ နှစ်တို့က...”

“တော်ပြီ မိနစ်၊ ညည်း ဘာမှမပြောနဲ့၊ ငါ မကြားချင်ဘူး
အခု ကားပေါ်တက်စမ်း”

ကြောက်စရာကောင်းသော မာမီဒေါသကြောင့် နှစ် ဘာ
ထပ်မပြောရဲ။

“တွေ့လား... သား၊ မင်းကြောင့် မာမီ အပြောခံရတာ
ကြားလား”

ဒေါသိတာကလည်း နှစ် မာမီလုပ်သွားပုံကို မခံချင်တာ
သူ့သားဘက် လှည့်ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

“အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ သားကို မာမီ လုံးဝသဘောမတူဘူး
သား”

“သားကလဲ မယူပါဘူး”

“ဟဲ့... ဒါဖြင့် မင်းက ကောင်မလေးကို မလွှတ်ဘဲ ဆွဲ
ရတာလဲ၊ ကြည့်ရတာ သားပိုင်ဆိုင်မှုကို မက်လို့ပဲဖြစ်မယ်”

ဒေါသိတာက အသံကျယ်ကျယ်နှင့် တမင်ပြောနေ၍ နှစ်တို့
မကြားချင်အဆုံးဖြစ်သည်။

“အံ့မယ်... ပြောရှာတယ်၊ နို့ဆီခွက်လောက်ရှိတဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုကို
လုပ်ငန်းစုတွေပိုင်တဲ့ ငါ့သမီးက မျက်စောင်းတောင် မထိုးဘူး...
သဘောပေါက်၊ လာနဲ့ သမီး”

“ပြောရှာတယ်၊ ဆပ်ပြာခွက်လောက်ရှိတဲ့ လုပ်ငန်းစုပိုင်ရှင်
ဦးက၊ လာ... ငါ့သား”

တစ်ဖက်တစ်ချက်စီက ဆောင်ခဲ့တဲ့ အမေနှစ်ယောက်၏
အပါသော ဆွဲခေါ်မှုအောက်မှာ ဖီးနစ်နှင့် နှစ် တစ်ယောက်ကို
တစ်ယောက် ရန်စောင်ရင်း အမေများ ဆွဲခေါ်ရာ အတူပါသွားကြသည်။

“ရှင်ကို နှစ် တစ်သက်လုံး ခွင့်မလွှတ်ဘူး ဖီးနစ်”

“အခုအချိန်ကစပြီး သမီး အဲဒီကောင်လေးနဲ့ လုံးဝမပတ်သက်နဲ့
အဲဒီ”

“နှစ်တို့က မေမေထင်သလို မဟုတ်ဘူး မေမေ”

“ထင်တာမဟုတ်ဘူး နှစ်၊ မြင်တာ... ဟောဒီမျက်လုံးနဲ့
မြင်တာ”

မေမေစကားကြောင့် နှစ် ဘာမှပြောစရာမရှိဖြစ်သွားသည်။ အဲဒါ
မင်းကြောင့်။ ဖီးနစ်ဆိုသည့်လူ မကောင်းလို့ မာမီက နှစ်ကို သူနှင့်
ထင်လွဲသွားပြီ မဟုတ်လား။ အိမ်အထိ ဘာစကားမှ မပြောနိုင်ဘဲ
ကျောမနပ်နှင့် နှစ် နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်ရသည်။

အခန်း (၄)

“ဘယ်လို၊ သားနဲ့ ဘာမှမပတ်သက်ဘူး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆို မာမိကလဲ”

ဖီးနစ်စကားကို ဒေါသီတာက မယုံ။ ယုံချင်စရာကလည်း မရှိတာ မျက်လုံးနဲ့အမြင်။ နားနဲ့အကြားဆိုတော့ ကိုယ့်သားက နှစ်ခြွတ်အတင်း ဖက်လားနမ်းလားလုပ်ပြီးမှ ဘာမှမဆိုင်ဆိုတော့ ဘာယုံရမှန်းမသိ ဖြစ်နေ၏။

“ဖီးနစ်ပြောတာ မယုံနဲ့နော် မမ၊ ပုံ မြင်တာတော့ မသဘောလှရှေ့သူရှေ့မရှောင် လမ်းမပေါ်တင် အသည်းအသန်ဖြစ်နေတာ အဆင်ပြေသကဲ့သို့ ဝင်ပြောတော့ မာမိထံမှ မသင်္ကာသည့်အကြောင်း သူထံ ရောက်လာ၏။

“အာ... အဲဒါ နှစ်ကို မခံချင်လို့ တမင်ရွံတာပါဆို၊ အိပ်ပုံကလဲ... မယုံလဲ မတတ်နိုင်ဘူး”

“အဲမယ်... ဒါမျိုးက ရွံစရာလား ဖီးနစ်ရဲ့၊ မင်းစကားကို ရှေ့နောက်မညီတာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီကောင်မလေးကို ဘာအတွက် ချွေးမ မတော်နိုင်ဘူးဆိုတာ မြဲမြဲမှတ်ထား သား”

မာမိစကားအဆုံးမှာ ဖီးနစ် ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။ နှစ်ကို မာမိက ချွေးမ မတော်နိုင်သလို နှစ် မာမိကလည်း ဖီးနစ်ဆိုသည့် သူ့ကို မကဲမတော်ချင်တာ သေချာသည်။ သူကရော။ နှစ်ကို ချစ်သူ ဘာချင်သူ မဟုတ်။ နှစ် ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဖီးနစ်ဆိုသည့်သူကို မြည်းမရအောင် မုန်းနေသူ။

“စိတ်ချပါ၊ မေမေက နှစ်ကို ချွေးမတော်ချင်တယ်ဆိုရင်တောင် ဘာချင်လို့ မရပါဘူး၊ ဟိုဘက်အတွားကြီးကလည်း ကျွန်တော့်ကို မလွန်းလို့”

“မုန်းတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ မင်းက ဂရုစိုက်နေတာလား”

“မစိုက်ပါဘူး”

“ဒါဆို သူတို့အကြောင်း မပြောနဲ့၊ မကြားချင်ဘူး”

ဒေါသီတာက အပြတ်တင်းသည်။ အစကတည်းက ဒေါသီနီ နဲ့ အဆင်ပြေတာ မဟုတ်။ ဒီကြားထဲ သူ့သမီးနှင့် ကိုယ့်သား အတူတူဖြစ်ရာ။ သဘောမတူကြောင်း ကြိုတင်ကြေညာထားသည့် ကြားက သားက နှစ်နှင့်မှ သွားပတ်သက်သည်။

“ပြောတဲ့စကား နားမထောင်လို့ကတော့ အမွေပြတ်ပဲနော်”

“ရက်စက်လှချည်လား မာမိရာ”

“ဘာလဲ... မင်းက အခုတည်းက ကြိုတင်ကြံစည်ထားတာ”

“နှစ်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူးနော်၊ တစ်ဦးတည်းသောသားလေးအပေါ် ပြတ်သားနိုင်တာကို ပြောတာ”

၄၆

“မင်းက ရက်စက်မှတော့ ငါလည်း ရက်စက်ရမှာပဲ ဖီးနစ်”
မာမီလေသံက တင်းသလို မျက်နှာကလည်း တင်းနေခဲ့
ပြောလျှင် ပြောသည့်အတိုင်း လုပ်မည့်ပုံဖြစ်သည်။

“မမကချည်း အပြတ်ပြောမနေပါနဲ့၊ ဟိုဘက်ကလည်း သူ
သမီးကို မမသားနဲ့ ပတ်သက်ရပါ့မလားဆိုပြီး စွေစွေရန်နေတာ
မြင်တယ်မဟုတ်လား”

အန်တီပုံကလည်း သူမြင်တာကို ဝင်ပြောသည်။

“မြင်တယ်... မြင်တယ်၊ ဖြစ်ပြန်နေလိုက်တာ၊ ပုံစံကို
သူ့သမီးကို ဘာများထင်နေလဲ၊ မသိဘူး... ဟွန်း”

“မမက အီဒီလိုမေးမယ်ဆိုရင် ဟိုကလည်း မမ အခုမေးသလို
ပြန်မေးမှာ သေချာတယ်”

“တော်ပါ မိပုံရယ်၊ ညည်းကလည်း ဟိုဘက်က ရှေ့
ကြနေတာပဲ”

“သဘောပြောတာပါ မမရဲ့”

“မပြောနဲ့အေး၊ မကြားချင်ဘူး”

“မိန်းမတွေပေါတယ် သား၊ နှစ်ကို ကြိုက်မဲ့အစား တခြား
တစ်ယောက်ကို ပြောင်းလိုက်”

ဒေါ်သီတာက ခါးခါးသီးသီး။ စားပွဲထိပ်မှာ ထိုင်နေသည့်
ဖီးနစ်က အမေပြောသမျှ ငြိမ်ပြီးနားထောင်ရင်း နှစ်မျက်နှာကို ဖျတ်
ပြေးမြင်သည်။

ဒီအချိန်ဆို နှစ်လည်း သူ့အမေဆုလို့ ဖီးနစ်လို နားပူနေမှာတော့
ပြီးလိုက်သည်။

“မင်းက ဘာပြုံးတာလဲ သား”

“ဗျာ... ဘာမှမပြုံးပါဘူး မာမီရဲ့”

“မင်းအကြံတွေကို ငါ သိတယ်နော် ဖီးနစ်၊ အမေ ပြောချင်ရာ
ပြော၊ မင်းလည်း လုပ်ချင်ရာလုပ်မယ်ဆိုတဲ့ သဘောလား”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ မာမီက သားကိုပဲ အထင်လွှဲနေ၊ အန်တီ
ကြည့်ပြောဦး”

“ဟဲ့... ကြည့်ပြောလို့ မြင်တာပေါ့၊ ပါးစပ်ကပြောတော့
မကြိုက်ဘူး၊ မချစ်ဘူးနဲ့ လမ်းလယ်ခေါင်မှာ ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေတာက
ဘာလဲ”

“အကြင်နာပေးနေတာလေ မမ”

“အာ... အန်တီပုံပြောမှ သွားပြီ”

“အမှန်ပြောတာပဲ၊ မကြိုက်လည်း မတတ်နိုင်”

အန်တီပုံက ခပ်တည်တည်ပြောလိုက်တော့ ဖီးနစ်က အမေနှင့်
အဆီကိုကြည့်ပြီး ရယ်လိုက်သည်။

“ဒါပဲနော် သား၊ မာမီတော့ ဟိုကောင်မလေးကို သဘောကျ
တယ်”

“ဘယ်ကောင်မလေးလဲ မမရဲ့”

ဖီးနစ်ကိုယ်စား အန်တီပုံက စိတ်ဝင်တစား ဝင်မေးခြင်းဖြစ်သည်။

ဖီးနစ်ကိုယ်တိုင်လည်း သူ့အမေနှုတ်ဖျားက ထွက်လာမည့်
အမေမလောင်းအမည်ကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားစွင့်ရင်း အမေလုပ်သူ
မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ဟိုတစ်ယောက်လေ၊ သူ့အမေက နှလုံးအထူးကု ဆရာဝန်ကြီး

ဆိုတာ”

“ဪ... မယ့်ကို ပြောတာလား”

“အေး”

“ဟာ... မယ့်ကိုဆိုရင် သားကြိုက်တယ်”

“ဟွန်း... တော်တော်ငြင်းရှာတယ်”

“အေး... မာမိကလည်း မယ်ကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ မတော်ချင်ဘူး၊ ဒါပဲ”

“အိုခေ”

“မာမိစိတ်ကြိုက် ချွေးမလှလှလေး ရှာယူခဲ့မယ်”

“ဟွန်း... မိန်းမ တော်တော်မယူချင်ရှာဘူး”

ဖီးနစ်ကိုယ်တိုင် စိတ်ပါလက်ပါ ထအော်တော့ မာမိက မျက်စောင်းလှမ်းထိုးသည်။ နှလုံးအထူးကုသမားတော်ကြီး၏သမီး မယ်က လှသည်။ လူတိုင်းနှုတ်ခမ်းဖျား ဈေးဝယ်သည့်အထိ မယ့်မာက မိုးထိအောင်မြင်သည်။ ယောက်ျားသဘာဝအရ ခက်ခဲတာကို ပိုလိုချင်သည်။ သိပ်လှသည့် မယ့်ကို ယောက်ျားတိုင်း လိုချင်ကြသည်။ ပိုင်ဆိုင်ချင်ကြသည်။ ထိုထဲမှာ ဖီးနစ်က အသံဆုံး။ အကဲခတ် ဖြစ်ခဲ့ဖူးတာ ပြန်အမှတ်ရတော့ ဖီးနစ်နှုတ်ခမ်းတွေ ပြုံးလာ၏။

“မယ် ဘယ်လောက်မာနကြီးကြီး၊ မယ့်အချစ်ကို ရအောင် ယူဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသား၊ ဖီးနစ်တို့က ခက်ခက်ကိုမှ လိုချင်တာ”

အဲဒီတုန်းက မယ်ဆိုတာ သူတို့ကျောင်းက အလှဘုရင်မမလေး ရထားသူ။ နှစ်နဲ့ တခြားစီဖြစ်သည်။

မယ့်နားမှာ လိုချင်သူတွေ ပိုင်းပိုင်းလည်နေပေမယ့် အပြော

“အစ်ကို ဖီးနစ်က မယ့်နားကို မရောက်ရောက်အောင်သွားသည်။

“အစ်ကို... နီးမှရအောင် လုပ်သည်။ မယ့်အချစ်ကိုရအောင် ကြိုးစား

“မယ့်အဖေ အထူးကုဆရာဝန်ကြီးက ရုတ်တရက် ပြောင်းရွှေ့

“အဲဒီအချိန်တုန်းကတော့ ငယ်ရွယ်သူတွေအချစ်နှင့် မယ့်ကို

“ခွဲခွာခဲ့ရသည်။

“လွမ်းနေတော့မှာပဲ မယ်ရယ်”

“မယ်လဲ ဖီးနစ်ကို သတိရနေမှာပါ”

“မယ့်ဖေဖေ သြဇီက ဆေးရုံကြီးမှာ တာဝန်ကျတဲ့လွှဲစာ

“လုပ်သလို ဖီးနစ်၊ မယ်လည်း ဟိုမှာပဲ ကျောင်းဆက်တက်ဖြစ်မယ်နဲ့

“မယ်၊ ဖီးနစ်အချစ်ကို အသိတ်အမှတ်ပြုပေမယ့် တုံ့ပြန်ဖို့အထိ

“မပြုအနေမပေးခဲ့တာ မယ် စိတ်မကောင်းဘူး တကယ်၊ ဒါပေမယ့်

“ဒီကို ပြန်လာတဲ့တစ်နေ့ ဖီးနစ်နဲ့ ပြန်ဆုံချင်ပါသေးတယ်”

“ပြန်ဆုံရမှာပေါ့ မယ်ရယ်၊ ပြန်ဆုံကြမယ်နော်”

“အင်း”

အဲဒီတုန်းက စကားတွေက လှသည်။ ငယ်ရွယ်သူမို့ နှုတ်ဆက်

“အစ်ကို နှလုံးသားမှာ အရာမထင်ခဲ့တာလားမသိ၊ ကြာတော့ ဖီးနစ်

“မယ်တိုင် မယ့်ကို မေ့သွားခဲ့တာ ဝန်ခံသည်။ ဒီနေ့ မာမိစကားကြောင့်

“မယ့်ကို ပြန်သတိရကာ မယ့်ကို တသသပြန်ဖြစ်လာပြန်သည်။

“မမ သေချာစဉ်းစားဦးနော်၊ မယ်လည်း အခုချိန်လောက်ဆို

“သူတွေ ဘာတွေ ရနေရောပေါ့၊ ပြီးတော့ မမသားကသာ ဟိုကို

“သတိကြိုက်တာ၊ ဟိုက မမသားကို ချစ်ပါတယ်၊ ကြိုက်ပါတယ်

“မမလေးကတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကို မမ ချွေးမတော်ဦးမှာလား”

“တော်ရမှာပေါ့ဟဲ့၊ မျိုးကောင်းရိုးကောင်းလေးကို”

“မမချွေးမလောင်းက ဖီးနစ်ကို သိပ်နိုင်တာ မမ သိလိုလား၊ မယ် ဒီမှာရှိတည်းက အမြဲ ဖီးနစ်ကချည်း အရှုံးပေး အလိုလိုက်နေတာနော်၊ ပုံတော့ မယ့်ကို သဘောမကျပါဘူး၊ အလကား... မမသားကို ကြိုးရှည်ရှည်နဲ့ လှန်သွားတာ၊ သူ့နားမှာ မမသားထဲဝင်သတဲ့လူတွေ တစ်ပုံကြီး သိလား”

“ဟဲ့... ဖီးနစ်၊ နင်လည်း မယ့်ကို မျှော်တလင့်လင့် လုပ်မနေနဲ့၊ ကိုယ့်ကာသာ အသစ်ရှာ၊ ကိုယ်က တကယ်ချစ်တဲ့သူနဲ့မှ အိမ်ထောင်စိတ်ချမ်းသာတာ”

ပုံပဲက သူ့အယူအဆကို တူဖြစ်သူကို ပြောနေပေမယ့် ဒေါသိတပြန်မခဲမနေ။ မယ်တို့က သူတို့ထက် ပိုချမ်းသာ၊ ပိုပညာတတ်တာ၊ သဘောကျနေ၍ မယ့်ကိုပဲ ဇွတ်ချွေးမတော်ချင်နေသူဖြစ်သည်။

“အဲဒီလောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ မိပုံရယ်၊ မယ်က သာအပေါ် သံယောဇဉ် ရှိရပါတယ်၊ ငယ်ကအချစ် အနှစ်တစ်ရာ မမေ့သတဲ့ဆိုတာ ရှိတယ်မဟုတ်လား”

“အမလေး... အဲဒီခေတ်က ကုန်နေတာ ကြာလှပြီ မမလေး၊ အခုခေတ်က အဲဒီခေတ် မဟုတ်တော့ဘူး၊ အင်တာနက်ခေတ်၊ ငွေရေလိုသုံးနိုင်တဲ့သူကိုသာ အချစ်ဆုံး၊ အမြတ်နိုးဆုံးခေတ်”

“မိပုံနယ်... ပြောလိုက်မှဖြင့်”

“ဪ... ပုံက တကယ်ပြောနေတာ၊ တခြားမကြည့်နဲ့၊ မမကိုယ် မမပဲပြန်ကြည့်၊ မယ်တို့ချမ်းသာတာ၊ မျိုးရိုးကောင်းတာမက်လို့ မယ့်ကို ချွေးမတော်ချင်တာ မဟုတ်လား”

“ဒါကတော့အေ...”

“မမပဲ ချွေးမလောင်းကို အထင်ကြီးအမှတ်ပေးနေ၊ ပုံကတော့ မယ့်ထက်စာရင် နှစ်ကမှ တော်ဦးမယ်”

“မိပုံနော်... ဘာနှစ်လဲ၊ ငါ သဘောမတူဘူးလို့ ပြောထားတဲ့ ကြားက အဲဒီကောင်မလေးအကြောင်း ပြောပြန်ပြီလား”

“မိန်းကလေးဆိုတာ မိန်းမပီသမှ၊ လှနေရုံနဲ့ အိမ်ထောင်မကောင်း မဖြစ်ဘူး၊ သူလို ရည်းစားမို့လိုပေါက်နေတဲ့သူကိုများလည်းမို့အေ”

မာမီက နှစ်ကို ဘယ်တုန်းကမှ အကောင်းမြင်သူ မဟုတ်သူဖြစ်သည့်အတိုင်း နှစ်ကို ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် မကောင်းပြောရခြင်းက နှစ်မာမီအိမ်ထောင်မှုကို မုန်းသည့်အမုန်းလည်း အပါအဝင်ဖြစ်မှန်း ဖီးနစ်က ထားနားလည်ပြီးသား ဖြစ်သည်။ ပြောသာပြောရသည်။ မယ်နှင့် မတူက လှပုံချင်း မတူသလို စိတ်နေသဘောထားခြင်းလည်း မတူ။ မတူက အသိရခက်သလောက် နှစ်ကြတော့ ပွင့်လင်းရိုးသားလွန်းသူ။

“တော်ပြီ... တော်ပြီ၊ သူများသားသမီးအကြောင်း မကောင်းလည်း မပြောချင်ဘူး၊ နောက်မပတ်သက်နဲ့၊ ကဲ... စားစရာရှိတာ ပြီးရင် အိပ်တော့”

“ဟုတ်ကဲ့ မာမီ”

လွတ်လပ်ရေး ရသွားပြီမို့ ဖီးနစ် နေရာက အသာလစ်ထွက်ခဲ့သည်။ နှစ် တစ်ယောက်တည်း သူလို နားပူအောင် ဆုံးမခံရမှာမို့လို့ ပန်းတစ်ချက် တွန့်လိုက်၏။

အခန်း (၅)

“ဟား... ဟား... ဟား... ဟား”

“ညည်းအဖြစ်က တော်တော် ရယ်ရပါလား နှစ်ရယ်”

“ဟွန်း... ဦးစည်ပဲ ရယ်နေ၊ နှစ်တွေ့ မရယ်နိုင်ပါဘူး မေမေကြောင့် နားကို ပူနေတာပဲ”

နှစ်က သူမနှင့် ဖီးနှစ်တို့ ပိုက်ဆံအိတ်လုကြရင်း ရန်ဖြစ်သည့် အကြောင်း ဦးလေးဖြစ်သူကို ပြောပြရင်း နှစ်က နှုတ်ခမ်းလေး စုထား လိုက်ချိန်မှာ နှစ်တို့နား မေမေ ရောက်လာ၏။

“ဘာတွေ ဒီလောက် ရယ်နေတာလဲ အောင်စည်”

“ဟား... ဟား။ ရယ်စရာမို့လို့ ရယ်တာဗျာ၊ မကြီး၊ သမီး ဖြစ်လာပုံလည်း ကြည့်ဦး၊ ဟိုကောင် ဖီးနှစ်နဲ့ ပိုက်ဆံအိတ်လုကောင် ရင်း ပြဿနာဖြစ်ရတာလေ၊ ကိုယ်က မိန်းကလေးဆိုတာ သတိထား ပေါ့ဟ”

“အို... နှစ်က နိုင်ချင်တာကိုးလို့”

“အေး... အဲဒီလို ဆင်ခြင်ဉာဏ်မရှိလို့ ဟိုကောင်က သမီး”

သမီးပေါ်မှာ ကျောသွားတာ လက်တွေ့မဟုတ်လား”

နှစ်မာမိက နှစ်ပြောသည့်စကားကို အစအဆုံးကြားပြီးပြီဖြစ်သည့် အတိုင်း သမီးဖြစ်သူကို အပြစ်တင်စကား ဆိုလိုက်၏။

“မာမိုသမီးဖြစ်ပြီး ဒီလောက် စဉ်းစားဉာဏ်နည်းတာ အံ့ပါရဲ့ နှစ်ရယ်”

“မာမိကလည်း နှစ်ကိုပဲ အပြစ်တင်နေတယ်၊ ဟိုကောင်က ထူးပါးဝတာ မာမိဖြင့် မမြင်ဘဲနဲ့”

“မြင်လို့ပြောနေတာ မိနှစ်၊ ငါ့သမီး နုနုထွတ်ထွတ် အပျိုမ ထူးလှလေးကိုမှ သင်းက မညှာမတာ”

“အို... မာမိကလဲ”

“အေး... နောက်တစ်ခါ သမီးလည်း သတိထား၊ အဲဒီကောင်နဲ့ ထုံးစံမပတ်သက်မိစေနဲ့ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

မာမိုစကားက နှစ်မျက်နှာလေး ပန်းရင့်ရောင်ပြောင်းသွားကာ နှစ်ကို သတ်ပစ်ချင်လာ၏။

“နှစ်လည်း သင်းကို သတ်ပစ်ချင်နေတာပါ မာမိရဲ့”

“ဒါဖြင့်လည်း သတ်လိုက်လေ”

“မမကြီးနဲ့တော့ ခက်ပါပြီ၊ ကလေးကို ဘာတွေ ဓလျှောက်ပြော မှန်း မသိဘူး”

“ဟဲ့... ငါ့ရင်ထဲရှိတာ ပြောတာ၊ သင်းတို့သားအမိကို ကျေကို ကျေနှပ်ဘူး”

မာမိပြောလည်း ပြောချင်စရာ။ သင်း သိပ်လူပါးဝတာ နှစ်လည်း

သိသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ မာမီ”

“တူမလေးကလည်း အမေက မြှောက်ပေးတိုင်း လျှောက်မလုပ်နဲ့နော်၊ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ကိုယ့်က မိန်းကလေး၊ ကိုယ့်ပဲ နှစ်နာမှာ”

“အဲဒါနဲ့ပဲ သူ ဘာလုပ်လုပ် ငါ့သမီးက ငဲ့ခံနေရမှာလား အောင်စည်ရဲ့၊ ကိုယ့်ဘက်က လက်ဦးအောင် အရင်သာလုပ်ခဲ့၊ နောက် ပြဿနာကြည့်ရှင်းမယ်”

“နင်ပဲ ခေါင်းအေးအေးနော်၊ ငါကတော့ သမီးထိ ချေးကြည့်ပဲ”

“ဟေး... အဲဒါမှ နှစ်မာမီကွ”

“ကောင်းကွာ၊ သမီးက မြှောက်လိုက်၊ အမေက မြှောက်လိုက်နဲ့ နှစ်က လက်ခုပ်တီးပြီး သူမအမေကို အားပေးနေချိန်မှာ ဒေါ်နွယ်နီက သူပြောချင်တာပြောပြီး မီးဖိုခန်းဘက် ထွက်သွား ဦးအောင်စည် သက်ပြင်းချသည်။ နှစ်နဲ့ ဖီးနှစ်ဆိုတာ အခုမှ ရန်ဖြစ်ကြတာမဟုတ်။ ကလေးဘဝတည်းက ကျောင်းမှာရန်ဖြစ်ကြ။ လမ်းမှာ ရန်ဖြစ်နေကြ။ အိမ်မှာ ရန်ဖြစ်ကြနဲ့ မတည့်အတူနေကြသူတွေဆိုတာ သိရက်နဲ့ မိဘတွေကလည်း ကိုယ့်သားသမီးထိလျှင် ကဲကဲဆာ နာပြနေကြတော့ ခက်သည်။ ဒီနှစ်ယောက်ရဲ့ ရေစက်ကလည်း ကုန် မကုန်။

“ညည်းတို့ရေစက်ကလည်း ထူးကိုထူးပါတယ် မိနှစ်ရဲ့ တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု ကြိမ်နှိမ်ကြိုက် တိုက်ဆိုင်နေတာကိုက ညည်း နှစ်ယောက် ရန်ဖြစ်နေကြရတာချည်းပဲ၊ မတွေ့အောင်ရှောင်တတ် ခပ်ခက်ခက်ဖြစ်နေတာ”

“နှစ်ကဖြင့် ဖီးနှစ်ကို မုန်းလွန်းလို့”

“အေး... ဟိုကလည်း ညည်းဆို ကြည့်မရနဲ့၊ ဘယ်ဘဝက ဆုတောင်းမှန်းမသိဘူး၊ ရေစက်ပါလာတော့...”

“အောင်စည်”

“ဗျာ... မမကြီး”

“ရေစက်ဆိုတဲ့စကားကို ခဏခဏ မသုံးစမ်းနဲ့၊ ဖီးနှစ်ဆိုတဲ့ အောင်နဲ့ ငါ့သမီးမှာ ဘာရေစက်မှ မပါဘူး”

ဒေါ်နွယ်နီအသံက ဒေါသသံ။ ဖီးနှစ်ကို ဘယ်လောက်တောင် နှစ်သက်သလဲ။ ကြည့်မရဖြစ်နေသည်ဆိုတာ စကားပင် အပြောမခံ။ အမေကြောင်း အောင်စည်က အသိဆုံးမို့ ပရုံးတွန့်ကာ နှုတ်ဆိတ် လိုက်သည်။

“သဘောပြောတာပါ မကြီးရဲ့”

“မပြောနဲ့ဆို မပြောနဲ့ဟာ”

“ကဲပါဗျာ၊ မပြောဆိုလည်း မပြောတော့ပါဘူး”

“သမီး”

“ရှင်... မာမီ”

“သမီးကို ရည်းစားများတယ်၊ မိန်းမ မပီသဘူးလို့ ဖီးနှစ်အမေ ကျွေးတာ ကြားလည်း ဂရုမစိုက်နဲ့၊ အစတည်းက စကားပုံက မသေး၊ ရည်းစားတစ်ထောင် လင်ကောင်တစ်ယောက်ဆိုတာ”

“အဲဒါတော့ မဟုတ်သေးဘူးထင်တယ်နော် မကြီး”

“ဘာမဟုတ်တာလဲ အောင်စည်၊ ရည်းစားတွေ အပျော်တဲ့တာ မဟုတ်ဘဲ ကယ်ချစ်တဲ့လူ မတွေ့သေးလို့၊ ချစ်တဲ့လူရှိလာတဲ့အခါ အမေ

တို့အားသောတော့ ဘယ်အခါမှ သစ္စာဖောက်တဲ့အလုပ်၊ အိမ်ထောင်ရေးရှုံး ဆုံးဖောက်တဲ့အလုပ်ကို မလုပ်ကြဘူး။”

ဒေါ်နွယ်နီက ပြောနေရင်းမှ စကားအရှိန်ရလာကာ နှစ်တူဝရီးနား ပြန်ရောက်လာ၍ အောင်စည်က သူ့အမေ မမြင်အောင် တူမဖြစ်သူကို မျက်ခုံး ပင့်ပြသည်။ နှစ်ကလည်း ပခုံးတွန့်လိုက် သူမ မာမီပြောလာမည့်စကားတွေကို ကြိုက်ကြိုက် မကြိုက်ကြိုက် နာခံရန် အသင့်ပြင်ထားသည်။

နှစ်မာမီတို့က စကားမပြောဘူးဆို သတိသတိ။ ပြောပြောချင်ပြီဆိုရင် မဆုံးနိုင်သော သြဝါဒတွေကို နားလည်အောင် ပြောတတ်ဆိုတတ်သူ။ နှစ်တို့မှာ မာမီကိုကြောက်၍ နားထောင်ပေမယ့် အာရုံက မာမီထံမှာ မရှိ။ တစ်ခါတလေ ဦးလေးအောင် မာမီလေးမှာမိပြီး မလှုပ်မယှက် အိပ်ပျော်သွားတတ်၍ နှစ်မှာ ကျိတ်ရသေးသည်။

“မာမီဆိုလိုတာက မာမီသမီးရဲ့ ပြုမူနေထိုင်မှုက ပြုပြင်ပြောင်းလဲလို့ရပေမယ့် ဟိုဘက်ခြံက ဖီးနစ်ကျတော့ လူဆိုး၊ ဆိုးတာမှ ရပ်တန့်အောင်ကြာလန့်တာမျိုးတော့ ပြုပြင်လို့မရဘူးလို့ ပြတာ”

အစ်မဖြစ်သူ စကားအဆုံးမှာ အောင်စည်က သိသိသာသာ မျက်နှာမဲ့သွားသည်။ မကြီးတို့ မတရားပုံများ။ ကိုယ့်သမီး ထွတ်ထွတ်လေး ရည်းစားတွေ ထည်လဲတဲ့နေတာကျတော့ ဒီစေတိုင်(လ်)တဲ့။ သူတစ်ပါးသား ရန်ဖြစ်တာကျတော့ အရိုးခွဲမကောင်းတဲ့အကျင့်အဖြစ် ကိုယ့်ငါးချဉ် ကိုယ့်ချဉ်ပြနေတာကို ဒီအိမ်ကစကား ဟိုဘက်အိမ်ကသာ ကြားသွားလို့ကတော့ မိုးမီးထွေး

ဘာထက် ဆိုးမှာသေချာသည်။

“ဘယ့်နှယ်တော်၊ ဒေါသဖြစ်တိုင်း လက်ပါနေတာကိုက ကောင်းတဲ့အကျင့်၊ သင်း အိမ်ထောင်ကျလည်း မိန်းမကို ရိုက်မယ့်သူဆိုတာ သေချာတယ်၊ ဒီကြားထဲ သူ့အမေက တစ်မျိုး”

“သူ့သားဘက်က ဘာဖြစ်ဖြစ် မျက်စိမှိတ်ပြီးတော့ ခွတ်အားပေးနေတာ”

“ဒါကတော့ မိဘတိုင်း ကိုယ့်သားသမီးဘက်က ပါနေကြပဲ၊ မိဘမေတ္တာပေါ့”

“နင့်ကို ဘယ်သူမှ ဆရာကြီး ဝင်မလုပ်ခိုင်းဘူးနော် အောင်စည်၊ ငါ ပြောနေတဲ့အထဲ နင် ဝင်မပါနဲ့”

မုဆိုးမတွေဆိုပေမယ့် နှစ်ယောက်စလုံး တင့်တင့်တယ်တယ် နေနိုင်အောင် ကိုယ်ပိုင်စီးပွား အပြိုင်ရှိကြသူတွေချည်းဖြစ်သည်။ ဒေါသီတာက ရွှေဆိုင်ကြီးဖွင့်ထားတာကြောင့် စီးပွားရေးနယ်ပယ်မှာလဲ အရှိန်အဝါရှိသလို ဒေါ်နွယ်နီကြတော့ ကိုယ်ပိုင်အထည်ချုပ်စက်ရုံအပြင် တခြားစီးပွားရေးက ရှိသေးသည်။ သားသမီးချင်း မတည့်ကြတာ ဆေးနန်းပေမယ့် လူကြီးပိုင်းကလည်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်မရတာလည်းပါသည်။

“အခုကိစ္စက ထားတော့၊ နောက် အဲဒီကောင်လေးနဲ့ ကင်းရှင်းအောင်နော်၊ မာမီပြောတာ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ အစတည်းက နှစ်က သူနဲ့ပတ်သက်ဖို့ စိတ်ကူးရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ ဗလအားကိုးနဲ့ မှိတ်နေတာကို မုန်းလွန်းလို့ တစ်စက်ကို ကြည့်မရတာ”

တကယ်လည်း ဖီးနစ်ကို နှစ် မုန်းပါသည်။ ကြည့်၍လည်းမရ၊
ဖီးနစ်နဲ့ မပတ်သက်အောင်နေသည့်ကြားက ပြဿနာကို မီးခွက်ထွန်းရှာ
တတ်သူက ဖီးနစ်။ နှစ်ရှိရာ ရောက်ရောက်လာပြီး ပြဿနာရှာတာ
ဘယ်နှကြိမ်၊ ဘယ်နှခါရှိပြီလဲ။ ဒီကြားထဲ နှစ်ကို ဗလအားကိုးနဲ့
သူက အနိုင်ကျင့်ဖို့ ကြိုးစားသေးသည်။

“ဖီးနစ်နဲ့တင် မပတ်သက်ရမှာ မဟုတ်ဘူးသမီး၊ အခု သမီး
တွဲနေတဲ့ ဟိုသင်္ဘောသားကိုလည်း တစ်ခါတည်း ဖြတ်လိုက်တော့”

“သတိုးက သဘောကောင်းပါတယ် မာမိရဲ့”

“မာမိပြောသလိုပဲ လုပ်စမ်း နှစ်၊ သမီးအတွက် အိမ်ထောင်
ဘက်ကို မာမိကိုယ်တိုင်ပဲ ရှာမယ်”

“မာမိ”

မာမိနှုတ်ဖျားက ဒီလို ကန့်ကွက်တားမြစ်စကားထွက်လာခဲ့
နှစ် မျက်လုံးဝိုင်းသွားကာ အမေဖြစ်သူကို တအံ့တခြံ ကြည့်သည်။

အရင်တုန်းက နှစ်မာမိဆိုတာ နှစ်ကို ဒီလိုချုပ်ချယ်တာမျိုး
မလုပ်ဘူးပါ။ အခုတော့ နှစ် အသစ်တွဲနေသည့် သတိုးဆိုသည့်
ရည်းစားကို ဖြတ်ခိုင်းယုံမက နှစ်အတွက် သတိုးသားလောင်းကို မာမိ
ကိုယ်တိုင် ရှာပေးမှာဆိုတော့ နှစ် လန့်သွားသည်။ ပိုက်ဆံမချမ်းသာချင်
နေ။ စိတ်တော့ ချမ်းသာချင်တာ နှစ်ဆန္ဒပါ။

“နှစ်ဆန္ဒမပါဘဲ ဘာမှမလုပ်ပါနဲ့နော် မာမိ”

“မလုပ်စေချင်ရင် မိဘစကားနားထောင်”

“အဲဒီကောင်လေးနဲ့ ဖုန်းပြောကြတာတွေလည်း မာမိသိတယ်၊
အင်တာနက်မှာ တွေ့ကြတာလည်း သိတယ်၊ အဲဒီကောင်လေးနဲ့

မာမိ ကြည့်မရဘူး”

နှစ်အကြည့်တွေက ဦးလေးဖြစ်သူထံ ဖျတ်ခနဲ ရောက်သွားသည်။
သတိုးနှင့်ဖုန်းပြောတာ၊ အင်တာနက်ထိုင်တာ ဦးလေးပဲ သိသည်။
သူပါ အလိုတူအလိုပါ လုပ်ယုံမက သင်္ဘောကဆင်းရင် စီးကရက်တွေ၊
သူကလက်တွေမှာတာ ထိပ်ဆုံးက နေရာယူပြီးမှ မေမေ့ကို တိုင်ရပါ၊
လည်လားဟု နှစ်က စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် ဦးလေးဖြစ်သူကို မကျေမနပ်
ကြည့်သည်။

“ဦးလေး မဟုတ်လား”

“ဟ... ငါနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူးနော် မိနှစ်”

“အောင်စည်ပြောတာ မဟုတ်ဘူး နှစ်”

“သတိုးကို ဘာလို့ မာမိက မုန်းတာလဲဟင်”

“အဲဒါတွေ မေးမနေနဲ့ နှစ်၊ မာမိ သဘောမကျဘူးဆိုတည်းက
အာတ်လမ်းကို ရပ်လိုက်ယုံပဲ၊ မာမိကို တခြား ဘာမှမပြောနဲ့”

မာမိတို့ကတော့ လုပ်ပြီ။

သူဖြစ်ချင်တာဆို ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမှ ဆိုတာမျိုး။ အစဟုန်းကတော့
မာမိ နှစ် ရည်းစားထားတာကို အားပေးအားမြှောက်ပြခဲ့ပြီးမှ သတိုးကို
ကြည့်မရပါ။ အဆက်ဖြတ်ပါဆိုတော့လည်း မာမိ။

“မာမိပြောတာ နားလည်လား နှစ်”

“ဟုတ်”

မာမိကျေနပ်အောင် နှစ် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပေမယ့် သတိုးဆိုသည့်
သူ့အလေးမျက်နှာက နှစ် စိတ်ကူးထဲမှာ တဝဲလည်လည် ရှိနေတုန်း
ပဲသည်။ သတိုးက ချစ်စရာကောင်းသည်။ ရယ်စရာစကားတွေ

ပြောတတ်သလို နှစ်ကို အလိုလိုက်တတ်သူ။

“နှစ်က ကိုယ့်ကို တကယ်မချစ်ပါဘူး”

“ချစ်ပါတယ် သတိုးရဲ့၊ ချစ်လို့ပဲ သတိုးရှေ့ ရောက်နေတာပေါ့။ နှစ်ပြောတုန်းက သတိုး ခပ်သဲ့သဲ့ရယ်သည်။ နှစ်အချစ် သတိုး မယုံမှန်းသိပေမယ့် သတိုးနဲ့ တွဲရတာပျော်တာနှင့် အဆက်ပြေ မပစ်ခဲ့။”

“ထားပါလေ၊ နှစ် ကိုယ့်ကို တကယ်ချစ်ချစ် မချစ်ချစ် ကိုယ် နှစ်ကို တကယ်ချစ်တာပါ။ ကိုယ်တို့က နှစ်တို့လို မချမ်းသာဘူး။ ကိုယ်နဲ့ဆို နှစ်အမေကလည်း သဘောတူမှာ မဟုတ်ဘူး”

သတိုးက သူ့ဘဝသူ သိသည်။ နှစ်ကို ဘာတစ်ခုမှ အတိအကျ တောင်းဆိုတာ မရှိ။

“နှစ်ကိုတော့ ကိုယ် တစ်သက်လုံး သတိရနေမှာပါ။ အဲဒါပေါ့”

နောက်ဆုံးလမ်းခွဲတုန်းက သတိုးပြောခဲ့သည့်စကားက မှီခိုစိတ်ထား ဆိုလျှင် သတိုးကို အခု နှစ် မေ့လိုက်ရတော့မည်။

“ကဲ... ညဉ့်နက်ပြီ၊ အိပ်တော့”

“ဟုတ်ကဲ့”

မာမို့ဆီက ခွင့်ပြုမိန့်ရတာနှင့် နှစ် အိပ်ခန်းထဲ ပြေးဝင်သွားသလို ဦးအောင်စည်လည်း နေရာက ချက်ချင်းထပြေးသည်။

အိပ်ရာပေါ် လှဲချလိုက်တော့ နှစ်မျက်လုံးထဲ၊ နှစ်အတွေးအခေါ် ဝင်ရောက်လာသူက သတိုးမျက်နှာမဟုတ်။ နှစ် အင်မတန် မုန်းသော ဖီးနှစ်မျက်နှာဖြစ်နေ၍ နှစ် ပိုမုန်းသွားသည်။ ဒီလိုတွေဖြစ်လာရတာ

အကြောင်း။ လွတ်လပ်သည့် နှစ်ဘဝလေး အချုပ်အနှောင်တွေ တော့မှာပါလားဟု တွေးပြီး နှစ် ငိုချင်သွားသည်။

အခန်း (၆)

“မင်းရင်တွေ ဘယ်လောက်ခုန်နေလဲ ဖီးနစ်... ပြစမ်း”
“အရေးထဲ မင်းကတစ်မျိုး... သွားစမ်းကွာ၊ ဒီမှာ စိတ်ကူးယဉ်နေရတဲ့အထဲ”

ဥက္ကာက ဖိတ်စာကို လက်ကမချတမ်းကိုင်ထားကာ အထပ်ထပ် ဖတ်နေသော ဖီးနစ်အဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး အားပါးတရ အော်ရယ်သည့် ဖိတ်စာလာပို့သူက တခြားသူမဟုတ်။ ဖီးနစ်နှင့် နှစ်အတော်ကြာ ဝေးကွာပြီးမှ မြန်မာနိုင်ငံကို မိသားစုလိုက် ပြန်လာသည့် မယ့်ထံမှ ပေးပို့လိုက်သော ဖိတ်စာဖြစ်သည်။ ဒီလောက် အချိန်ကြာပြီးမှ ဖီးနစ်ကို ပြန်ဆက်သွယ်လာသည်ဆိုတော့ ကိုယ့်စိတ်ကူးနှင့်ကိုယ် ဖီးနစ်စိတ်တွေ လှုပ်ရှားလာ၏။ သူ မေ့နေသောမယ် ပြန်ရောက်လာပြီပဲ။

“ဖိတ်စာတောင်မှ ဒီလောက်လှနေတာ၊ ဖိတ်စာပိုင်ရှင်ဆို ဘယ်လောက်များ လှနေမလဲ ဥက္ကာ၊ မင်း စဉ်းစားကြည့်စမ်း”

နိုင်ငံခြားမှာ အနေများ၍ အနောက်တိုင်းသားဆန်ဆန် နေထိုင်မှုတွေမှာ ပျော်ပိုက်နေသည့် မယ်တို့မိသားစုသတင်းကို ဥက္ကာပြောလို

သိပြီးပါပြီ။ တစ်နှစ်ပတ်လုံး ရက်အားမရှိအောင်ပင် ဖိတ်စာအမျိုးမျိုး

ချီးမြှင့် ကျင်းပရာမှာ နာမည်ကြီးမိသားစုဖြစ်သည်။

“မယ့်ပွဲကို လာဖြစ်အောင်လာနော် ဖီးနစ်”

မယ်ကိုယ်တိုင် ဖီးနစ်ကို ဖုန်းဆက်တုန်းက အပျော်ကြီး ပျော်ခဲ့သည်။ အန်တီပုံက သဘောမကျပေမယ့် ဖီးနစ်မာမိက မယ့်ကို ရွေးမတတ်တော့မည့်အရေး တွေးပြီးပျော်နေသည်။

“မယ်ကိုယ်တိုင် ဖိတ်တာပဲ၊ လာရမှာပေါ့ မယ်ရယ်”

“ယူ သိပ်ပိုတာပဲ သိလား”

“လိုနေတာတွေ မယ်မှ မသိဘဲ”

မယ့်ထံမှ ချီလွှင့်သော ရယ်သံနုနုက ဖုန်းထဲက စီးမျောလာတာ ဖြစ်ရန်နေမိသူက ဖီးနစ်။ အခုချိန်ထိ မယ့်ကို သူ မမြင်ရသေး။ သေမယ့် ပိုလှလာမှာကို စိတ်က အလိုလိုသိနေ၏။

“မင်းတော့ ရူးပြီ ဖီးနစ်၊ မယ်ဆိုတဲ့အသံကြားတာနဲ့ ဘာမှကို မမြင်တော့ဘူး”

“ငယ်ကအချစ် အနှစ်တစ်ရာ မမေ့သာတဲ့ကွ၊ မင်း မကြားဖူးဘူး”

မာမိစကားကို သူ ယူသုံးတော့ ဥက္ကာက ရယ်သည်။

“မင်းတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေတာ ဖီးနစ်၊ အဲဒီထဲမှာ မယ်မပါဘူး၊ အဲဒါ လုံးဝသေချာတယ်”

ဥက္ကာပုံစံက ဖီးနစ်နှင့် တခြားမိဖြစ်သည်။ မယ် လှမှန်းသိပေမယ့် မိမိတို့စားပွဲမရသလို ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းလည်း မရှိ။ ယောက်ျားတိုင်း မိမိတို့စားသည့် မယ့်ကို ဥက္ကာက စိတ်မဝင်စားတာ နည်းနည်းတော့

ထူးဆန်းသလို ထင်မိပေမယ့် ဖီးနစ်ကလည်း ကိုယ့်အာရုံနှင့်ကိုယ် ဖြစ်နေ၍ မသိဘဲ ဥက္ကာကလည်း ဖီးနစ်လိုပဲ ရည်းစားလက်ရှိမရှိသော လူနဲ့လူလွတ်တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဖီးနစ်နှင့် ငယ်သူငယ်ချင်းလည်း ဖြစ်သည်။ ဖီးနစ် မယ့်ကို စိတ်ဝင်စားနေတာ ဥက္ကာသိသည်။

“မင်း ဘာပြောတာလဲ ဥက္ကာ”

“ဟ... ငါပြောတာ ရှင်းရှင်းလေးပဲ။ မင်း မယ့်နားမှာ မင်းထက်သာတဲ့ကောင်တွေ ပိုင်းပိုင်းလည်နေတာ မင်း မမြင်ဘူးလား”

ဥက္ကာစကားကြောင့် ဖီးနစ် နည်းနည်းတော့ တွေ့သွားသည်။ ဥက္ကာပြောလည်း ပြောစရာ။ မယ့်နားမှာ ဖီးနစ်ထက်သာတဲ့သူတွေ အများကြီး။

“ကြည့်လည်းလုပ်နော် ဖီးနစ်၊ မင်းကို မယ်က အသုံးချသွားဦး မယ်”

“မင်းစကားက ဘာလဲ ဥက္ကာ”

“အဖြေက ရှင်းနေတာပဲ၊ သူ ဒီကိုပြန်ရောက်လာတာ ဘယ် လောက်ကြာပြီလဲ”

“သိပ်မကြာသေးဘူးလို့ ပြောတာပဲကွဲ့၊ ငါလည်း အတိအကျတော့ မသိဘူး”

ထိုစကားကို ဖီးနစ် အမှန်အတိုင်း ပြောလိုက်တော့ ဥက္ကာထ ခေါင်းညိတ်သည်။

“မင်းသာ မသိတာ၊ အားလုံး မယ့်အကြောင်း သိပြီးသားကွ”

“မင်းကို ဖိတ်စာပို့သလို ငါ့ကိုလည်း မင်းမယ်က ဖိတ်စာ ပို့တာပဲ ဖီးနစ်”

“ဒီမှာကြည့်”

ဥက္ကာက သူ့အိတ်ထဲက ဖိတ်စာကိုထုတ်ပြတော့ ဖီးနစ် ငြိမ်သွား သည်။ ဖီးနစ်ကိုပဲ မယ် ဖိတ်ထားသည်ဟု ထင်ထားတာ မှားသွား တာကို စိတ်ထဲလည်း အောင့်သက်သက်ဖြစ်သွားသည်။ မယ်ဆိုတာ ဒီလိုပဲလား။

“မင်းရော သွားမှာလား ဥက္ကာ”

“မသွားနိုင်ပါဘူးကွာ၊ အဲဒီနေ့ အလုပ်ကိစ္စနဲ့ စင်ကာပူကို သွားရဦးမှာ၊ နောက်မှပဲ မွေးနေ့လက်ဆောင် ပေးလိုက်တော့မယ်”

ဥက္ကာဘက်ကတော့ ရှင်းသည်။ ပြတ်သည်။ မယ့်အပေါ် သဘောထားမှ မရှိ။

ဥက္ကာကလည်း ကားကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်သူဌေး ဦးဘကောင်း၏ အဆိုတော့ ဖီးနစ်လို ရုပ်မချောပေမယ့် သူတို့အသိုင်းအဝိုင်းမှာ အောင်ကြီးသူတစ်ယောက်ဖြစ်သလို ဥက္ကာအချစ်ကို ရချင်သူ၊ ပိုင်ဆိုင် နိုင်သူတွေလည်း အများကြီးဖြစ်သည်။

“မင်းနဲ့ နှစ်အခြေအနေကရော ဘယ်လိုလဲ”

“သွားစမ်းပါကွာ”

“တွေ့တိုင်း ရန်ဖြစ်တုန်းပဲလား”

“အေး”

“နှစ်က ချစ်စရာလေးပါကွာ၊ မင်းသဘောမကျရင် ငါ့ကိုပေး”

“အာရုံထဲမှာကို မရှိတာ၊ မင်း လိုချင်ရင် မြန်မြန်ယူသွား”

“နောက်မှ နောင်တမရနဲ့နော် ဖီးနစ်”

နှစ်အကြောင်း ပြောသွားသည့် ဥက္ကာကိုလည်း အံ့သြနေမိသည်။

နှစ်ကို ဥက္ကာလိုသူက သဘောကျနေလိမ့်မည်ဟု သူ တစ်ဆင့်
မတွေးခဲ့။

မယ့်မွေးနေ့ကို သွားရမလား။ မသွားရဘူးလားဆိုတာ အဆင်
စဉ်းစားအဖြေရှာနေပြီးမှ မယ့်မျက်နှာလေးကို မြင်ချင်တာနှင့် သွား
ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

မာမီကိုယ်တိုင်က မယ့်ကို ချွေးမတော်ချင်ကြောင်း တရား
ဖွင့်ပြောထားသလို ဖီးနစ်ကိုယ်တိုင်လည်း တခြားသူတွေနဲ့အ
မယ့်အချစ်ကို ရယူပိုင်ဆိုင်တာလည်း ပါသည်။ သိပ်လှသည့် မယ့်အ
ချစ်သူဝိုင်းဝိုင်းလည်းနေတာကို အပြစ်တင်လို့မဖြစ်။ မယ့်အချစ်
ရယူပိုင်ဆိုင်ဖို့သာ အရေးကြီးသည်။

ဖူးစာပါလျှင် မယ့်နှင့် သူ့ချစ်ခရီးက ဖြောင့်ဖြူးသွား
သေချာသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မယ့်ကို သူ သွားတွေ့မည်။ သူ့ကိုမြင်
မယ့်စိတ်တွေ ပြောင်းချင် ပြောင်းလာနိုင်သည်။

ကိုယ်လည်း မယ့်ကို မမေ့ပါဘူး။ ကိုယ်တို့ပြန်ဆုံရင်
ပျော်သလို ကိုယ်လည်း ပျော်မှာပါ မယ်ရယ်။

အရင်တုန်းက ချစ်စရာကောင်းသည့် မယ့်အကြောင်းတွေး
ဖီးနစ်ရင်ထဲ ချမ်းမြေ့ငြိမ်းချမ်းသွားကာ အမြဲတည်တင်းနေသော မျက်
ချောချောမှာလည်း အပြုံးတစ်စ လှစ်ခနဲ ပေါ်လာ၏။

နှစ်ဆိုတဲ့ မိန်းမနဲ့တော့ ကွာပေါ့။

ဖီးနစ်မှာ နှစ်ကိုမြင်တိုင်း ဒေါသဖြစ်ရ၊ ရန်ဖြစ်ရနှင့် တစ်ချို့
နှစ်ကြောင့် မျက်နှာကြောမပြတ် တင်းခဲ့ရတာ ပြန်တွေးစရာမထင်
သတိရနေ၏။ ဒီလိုမိန်းမကိုမှ ဥက္ကာက စိတ်ဝင်စားနေတာ အတော်

သို့နိုင်စရာပါ။

မိန်းမတဲ့...။

ဘယ်နေရာမှ နူးညံ့သိမ်မွေ့မှု မရှိယုံသာမဟုတ်။ ယောက်ျား
သူတို့ တစ်စက်မှ အကြောက်အလန့်မရှိဘူး။ ပါးစပ်က တစ်ခွန်းမခံ
ပြောယုံတင်မကဘူး။ လူကိုပါ သင်းက ထုချင်ရှိက်ချင်သေးသည်။
အနစ်အတွေးက ထိုနေရာ တိခနဲ ရပ်သွားသည်။ မျက်လုံးထဲမှာလည်း
တစ်နေ့က သူနှင့် နှစ်ပုံက ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာ၏။

အတွေးက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး နှစ်ထံ ရောက်သွားမှန်းမသိ။ နှစ်ကို
ညာပေး ဆုံးမရန် အကြံနှင့် သူမကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲ တင်းနေ
သော ဖက်ထားပြီး သူမပါးလေးတစ်ဖက်ကို အားပါးတရ နှမ်းပစ်
လိုက်တော့ ပြန်တွေးမိတော့ ဖီးနစ်ရင်ထဲ ရှိန်းခနဲ ဖိန်းခနဲ ဘာလိုလို
ဖြစ်သွားတာကြောင့် သူ့ကိုယ်သူ ဒေါသဖြစ်သွားသည်။ ဒါက ဘာဖြစ်
တာလဲ။ မိန်းမနှင့် အစိမ်းသက်သက်မဟုတ်သည့် သူလိုလူက
ဘာမဟုတ်တာလေးနှင့် နှစ်အပေါ်မှာ ရင်ခွန်စရာလား။ သွားစမ်းပါ။
နှစ်ဆိုတဲ့မိန်းမကို မုန်းလွန်းလို့။

အခန်း (၇)

“ဟဲ့... ခဏဆိုပြီး ကြာမနေနဲ့ဦးနော်”

“နှစ် သိပါတယ်ဆို ဦးလေးကလဲ”

“သိလည်း မှာရမှာပဲ၊ ညည်းအမေက လွတ်တာမဟုတ်ဘူးနဲ့”

အောင်စည်က ခြံတံခါးကို ကိုယ်တိုင်လိုက်ဖွင့်ပေးရင်း အလှူတွေ တအားစွတ်ပြင်ထားသည့် တူမမျက်နှာကို မသင်္ကာသလိုကြည့်ကာ စိတ်မချသလို ပြောလိုက်၍ နှစ် နှုတ်ခမ်းစုကာ ခြေကိုဆောင့်သည့်အခါ

“ချက်ချင်း ပြန်လာမှာပါဆို၊ မယုံရင် ဦးလေးပါ လိုက်နာ”

“အဲမယ်... ချက်ချင်းပြန်လာမှာပါဆိုပြီး ဟိုတစ်ခါကလေး ထွက်သွားလိုက်တာ ပေါ်ကိုမလာတော့လို့ နင့်အမေနဲ့ ငါ ရန်ကုန်ရတာလဲ ထည့်ပြောဦး”

ဦးလေးအောင်စည်ပြောတဲ့စကား ဒီတုန်းက မှန်သွားတော့တာ ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွား၏။

“အဲဒါက တစ်ခါတည်းပါ၊ အခု နှစ်က သူပေးတာယူပြီးတာ”

“ချက်ချင်းပြန်လာမှာ စိတ်ချ”

“နှစ် သွားပြီနော် ဦးလေး”

“မြန်မြန်ပြန်လာနော် ကောင်မလေး”

“အင်းပါဆို၊ ဒီလောက် စိတ်မချဖြစ်ပြီနော်၊ နှစ် ယောက်ျားမက တစ်ခါတည်း လိုက်သွားလိုက်မယ် သိလား”

“ဟဲ့... ကောင်မလေး”

နှစ်က ဦးလေးဖြစ်သူကို တမင်အရွဲ့တိုက်ပြောပြီး နေရာက ခုခံ ပြေးထွက်ခဲ့သည့်အတွက် ဦးလေးဖြစ်သူမှာ စိုးရိမ်သံဖြင့် ခြောက်သွားကာ နှစ်ကို လှမ်းအော်နိုင်ပြီး ခြံပေါက်ဝမှာ ရပ်ကုန်ရစ်သည်။

တကယ်တော့ နှစ်ကိုယ်တိုင် သတိုးကို မချစ်ပါ။ ဒါပေမယ့် အလှူတွေလေးတစ်ယောက်နှင့် သွားရတာ ပျော်သည့်အတွက် အတွဲတူသည်။ မာမီတားနေသည့်ကြားက သတိုးနှင့် ရအောင်ခိုးတွဲသည်။

“သတိုးက နှစ်ကို အလိုလိုက်သလို နှစ်နှင့် အတူတူပါ ဦးလေးအောင်စည်ကို အမြဲလက်ဆောင်ပေးကာ သူ့ဘက်ဆောင် စည်းရုံးရေးကောင်းသည့်အတွက် သတိုးပေးသည့် လက်ဆောင်တွေကြောင့် ဦးလေးက နှစ်အလိုကို လိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။ အခု

ဦးလေးအောင်စည် လိုချင်သည့် ကင်မရာတစ်လုံး လက်ဆောင်ပေးခဲ့သည်။

ဒီနေ့ညက သတိုးတစ်ယောက် မြန်မာနိုင်ငံမှာ နောက်ဆုံး ခြေချနေသည့် ညလေးတစ်ညဖြစ်သည့်အတွက် နှစ် မျက်နှာလှလှလေးကို ကြည့်ရရင် မနေနိုင်ပါဟု အမျိုးမျိုးအသနားခံ၍ သတိုးနှင့် ချိန်းထားသည့်နေရာသို့ မာမီမသိအောင် ဦးလေးအကူအညီဖြင့် နှစ် ထွက်လာ

ခဲခြင်း ဖြစ်သည်။ ကားသော့ကို မာမိက သိမ်းသွား၍ အိမ်က ကားထဲ
နှင့် ထုလွှဲမရ။

ဒီနေ့ည အိမ်မှာ မာမိမရှိ။ သူ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် စည်နံ့
သွားနေသည်။ ဒါကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး နှစ်က သတိုးနှင့် သွားထွေး
ခြင်းဖြစ်၏။ ကားမပါဘဲ လမ်းလျှောက်သွားရတာ နည်းနည်းတော့
ကြောင်ပေမယ့် ကိစ္စမရှိ။ ကားငှားသွားမည်။

နာရီကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်တော့ သတိုး ချိန်းထားသည့်
အချိန်က နီးနေပြီ။ အချိန်က များများမရ။ အမြန်သွား၊ အမြန်ပြန်ရမည်။
အနေအထားမို့ လမ်းလျှောက်လာရင်း အငှားကားကို ကြည့်ပေမယ့်
သူဌေးရပ်ကွက်ထဲ ကိုယ်ပိုင်ကားတွေချည်းဆိုတော့ အငှားရဖို့မလွယ်
အမလေး ဒီနေ့မှ ကားကလည်း ရှားလိုက်တာနော်။

သတိုးကို တွေ့ရမည့်ကိစ္စ မာမိ အသိခံလို့မဖြစ်။ နှစ် နှစ်
ထင်တာ လျှောက်လုပ်တာ မာမိသိရင် နှစ်ကို သူ့သဘောနှင့်
ယောက်ျားပေးစားမှ ပြဿနာ။ နှစ် ပျော်ပျော်ပဲ နေချင်သည့်
ယောက်ျားမယူချင်သေးပါ။

ဟယ်... မဖြစ်သေးပါဘူး။

နှစ်နဲ့ မာမိ တွေ့လို့မဖြစ်ဘူး။ သတိုးနဲ့ ချိန်းထားတဲ့ဆီ မြန်မြန်
သွားမှ။ ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် လမ်းကို ပိုတိုးလျှောက်ရင်း ကားအထဲ
ကို ဟိုဒီကြည့်ရတာလည်း အမောဖြစ်သည်။

ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်သွားရင်း ကားတစ်စီးလာတာမြင်၍ လှမ်းတ
လိုက်သည်။ ကားက အငှားကားမဟုတ်ပေမယ့် အကျိုးအကြောင်း
ပြောပြီး ကားကြိုစီးသွားမည်ဆိုသည့်အတွေးနှင့်ပါ။

“ဟိုး... ဟိုး”

“ကျွန်း”

လမ်းလယ်မှာရပ်ပြီး ကိုယ့်ကားရား ကားတားနေသူနား ကားက
ထိုးရပ်တော့ နှစ် ဘာမှမစဉ်းစားဘဲ ကားနားပြေးသွားသည်။

“ဟိုလေ... လမ်းကြိုရင်...”

“ဟင်”

“ရှင်”

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဖီးနှစ်ဖြစ်နေ၍ နှစ် ငိုချင်သွားသည်။

“ဟုတ်တယ်... ကျုပ်ပဲ”

“ရှင့်ကားဆို နှစ် မစီးတော့ဘူး”

ဖီးနှစ်ကိုမြင်တော့ နှစ် မျက်နှာပျက်သွားကာ စိတ်ထဲရှိသည့်

အငိုင်း ပြောလိုက်ရပေမယ့် နှစ်အတွက် အချိန်မရှိ။ မာမိနှင့် တွေ့မှာ

ဘက်နေ၍ လက်ပတ်နာရီကို တစ်ချက်ငုံကြည့်လိုက်သည်။ ဒါကို

နှစ်ကလည်း မြင်သည်။

“ဘာလဲ... မင်းအမေ မသိအောင် အိမ်က ခိုးထွက်လာတာ

”

“ရှင့်အပူ မပါပါဘူး”

“ရည်းစားနဲ့ သွားချိန်းတွေမှာဆိုရင် လိုက်နဲ့”

“ရှင့်စကားက ဘာစကားလဲ”

“မဟုတ်ဘူးလား၊ ဒါဆိုလဲ...”

“နေဦး၊ နှစ် လိုက်မယ်၊ ရှင် ဘယ်သွားမှာလဲ”

“မေးမနေနဲ့၊ လိုက်မှာဆို ကားပေါ်တက်”

နှစ် ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်တော့ ဖီးနှစ်က နှစ်မျက်နှာလေးက တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ပြီး ကားတံခါးဘက် မေးဆတ်ပြသဖြင့် နှစ်လည်း နောက်ထပ် ဘာမှမပြောဘဲ ဖီးနှစ်ကားပေါ် တက်လိုက်သည်။ ဘာသာ ဘယ်သွားသွားပေါ့။ နှစ် လိုရာခရီးရောက်ရင် ပြီးတာပဲ မဟုတ်လား။ ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် နှစ် သူကားပေါ် ရောက်သွားသည်နှင့် ကားကို နေရာက ဝေါခနဲ မောင်းထွက်သည်။

“ကဲ... ဘယ်ကိုပို့ရမှာလဲ ပြော”

“မောင်းပါ ဆင်းရဲမယ့်နေရာကြတော့ ပြောမယ်”

ဖီးနှစ် ပန်းတစ်ချက်တွန့်ပြီး ကားကို မောင်းခဲ့သည်။ နှစ် တစ်ကိုယ်လုံး မွေးကြိုင်နေသလို အလှတွေ ပြင်ထားပုံကလည်း မင်းသမီးရှုံးသည်။ အစတည်းက ဘာမှ မပြင်မဆင်ဘဲ လှသည့်နှစ်ကို အခုလို ပြင်ထားဆင်ထားတာ တွေ့ရတော့ ဖီးနှစ် ရင်ခုန်သံတွေ မြန်လာသည်။

အထူးသဖြင့် ပန်းနှုတ်ဆေးဆိုးထားသည့် နှစ်နှုတ်ခမ်းထူထူတွေ တွေကို မကြာခဏ အကြည့်ရောက်မိသည်။ နှစ်က သူ့ကိုမကြည့် တစ်ချိန်လုံး ဖုန်းတစ်လုံးနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။

“ကျစ်... ဖုန်းကလည်း အရေးထဲကြမ္မာ ခေါ်လို့ကိုမရဘူး စိတ်ညစ်လိုက်တာနော်”

နှစ်က စိတ်ရှုပ်ထွေးသည့်မျက်နှာနှင့် ပါးစပ်က ထုတ်သည်းရင် လက်ထဲကဖုန်းကို ပိတ်လိုက်သည်။

ချိန်းတုန်းက ချိန်းထားပြီး သတိုးဖုန်းက ခေါ်မရ။ ဆက်သွယ်နေ ဧရိယာအပြင်ဘက်နှင့်ချည်း တိုးနေတာ နှစ် ဒေါသဖြစ်လာသည်။

ကနေ လည်လေးဆန့်ပြီး ဟိုဒီကြည့်နေပေမယ့် အာရုံနောက်နေတာ ဘာကိုမှ အမြင်မကြည်။

“ကဲ... အမိ၊ ဟိုကြည့်ဒီကြည့် လုပ်မနေနဲ့၊ ကျုပ်မှာ တခြား သွားရောရှိသေးတယ်၊ ပြော... ဘယ်နားမှာ ကားရပ်ပေးရမှာလဲ”
အရေးထဲမှ ဒီလူကလည်းတစ်မျိုး။

“ဒီလောက်တောင် ဖြစ်နေရင်လည်း ရွှေနားမှာ ရပ်လိုက်ရင်၊ ဘာသာ ကားငှားစီးသွားမယ်”

“ကျွီး”
ဖီးနှစ်ကလည်း ရပါတယ် ဘာညာတစ်ခွန်းမခေါ်။ နှစ်က ဆိုတာနှင့် သူ့ကားကို လမ်းဘေးဆွဲချပြီး ချက်ချင်း ထိုးရပ်ပစ်လိုက်၍ မှာ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် ဆောင့်အောင့်ပြီး သူ့ကားပေါ်က ဆင်းလိုက် သည်။

“ကျေးဇူးပဲ”
“မလိုပါဘူး”
“ပူး”
“တောက်... တော်တော် လူပါးဝတဲ့လူ၊ နှစ်ကိုများ မတူသလို တန်သလိုနဲ့၊ ဟွန်း... ရပ်ကိုက မုန်းစရာ”

နှစ်က သူမနားမှ ပြေးထွက်သွားသည့် ဖီးနှစ်ကားကိုကြည့်ပြီး ကျေနပ် ရေရွက်နေစဉ်မှာပဲ အငှားကားတစ်စီး နှစ်နားမှာ လာရပ် သည်။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ အစ်မ”
“ဟယ်... ဖုန်းထည့်ထားတဲ့ ပိုက်ဆံအိတ်၊ ဖီးနှစ်ကားလဲပါသွား

ပြီ၊ ဒီမှာ ဟိုမှာ မြင်နေရတဲ့ကားနောက်ကို အမှီလိုက်ပေးစမ်းပါ။ အရေးကြီးပါတယ်ဆိုမှ ဒုက္ခပါပဲနော်”

“ကားပေါ်တက် အစ်မ၊ ကျွန်တော် မှီအောင်လိုက်ပေးမယ်”

အငှားကားပေါ် နှစ် ရောက်သွားသည်နှင့် ကားလေးက နေရာက တေခနဲ ပြေးသွားသည်။ နှစ်မှာ အချိန်လုပြီး ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် လုပ်နေရ ပါသည်ဆိုမှ လိုရာခရီးကိုမရောက်ဘဲ ရန်သူတော်ကားနောက်ကို ပြန်လိုက်နေရတာနှင့် လူက စိတ်ရှုပ်လာသည်။ နှစ်ကိုကလည်း ပေါ့ဆ တာပါ။ ဒီဖုန်းနဲ့ ပိုက်ဆံအိတ်လေးကိုတောင် မိန်းမပီပီ မထိန်းသိမ်းနိုင်

ဖီးနှစ်ကားကလည်း မြန်သည်။ လူတစ်ကိုယ်လုံးလည်း ပြင်ဆင် ထားတာ နှစ်နှင့်အပြိုင်ဆိုတော့ သူလည်း ရည်းစားနှင့် လာချိန်းတွေ တာပဲဖြစ်မည်။

“လိုက်လိုက်... မြန်မြန်လိုက်ပါ”

“လိုက်နေတာပဲ အစ်မရဲ့၊ ဒီထက်မြန်ရင် နတ်ပြည်ရောက်ကုန် လိမ့်မယ်”

ကားဆရာစကားကြောင့် နှစ် ဘာမှဆက်မပြောနိုင်ဘဲ နှုတ်ထိတ် လိုက်ရပေမယ့် စိတ်ထဲက မကျေနပ်။ သတိုးကို စိတ်ထဲက အပြစ် တင်နေမိသည်။ သူ့ဖုန်းခေါ်မရလို့ အခုလိုဖြစ်တာ။ နောက် ဘယ်တော့မှ သူချိန်းတဲ့နေရာ မလာတော့ဘူးဟု စိတ်ထဲ ရန်တွေ့ပစ်လိုက်သည်။

အခန်း (၈)

“ဟယ်... ဟိုတယ်ထဲ ဝင်သွားပြီ၊ ဒုက္ခပဲ၊ ကားဆရာ ဒီက ဆင့်နော်၊ ကျွန်မ ချက်ချင်းပြန်လာမယ်”

ကားရပ်သည်နှင့် နှစ် ဘာမှမစဉ်းစားဘဲ ဖီးနှစ်နောက် ပြေးလိုက် သွားသည်။ ဖီးနှစ်က နှစ် လိုက်လာတာ မသိ။ သူ့အာရုံနှင့်သူ ပေါက်ကွဲမှာရပ်ပြီး ဟိုတယ်ထဲဝင်သွား၍ နှစ်လည်း ဖီးနှစ်ပျောက်သွား ခဲ့ရိမ်းစိတ်နှင့် သူ သွားရာနောက် အတူပါလာရင်း ပတ်ဝန်းကျင် ကိုမပြတ်အကဲခတ်အလာ ဟိုတယ်အဝင်ဝမှာ ရေးထားသည့် အမည်နှင့် မွေးနေ့ပါတီဆိုမှ ဖီးနှစ် ဘာကြောင့် ဒီကို ရောက်လာ ဆိုတာ သဘောပေါက်သွားသည်။

သင်းတို့က ဒီလိုကိုး။ မယ့်ကို နှစ် သိသလို နှစ်ကိုလည်း သိပေမယ့် သူငယ်ချင်းတွေတော့ မဟုတ်။ ရှစ်တန်းနှစ်မှာ နိုင်ငံခြားထွက်သွားပြီး ဘယ်တုန်းက ဒီပြန်ရောက်မှန်း မသိ။ မယ်နှင့် ဖီးနှစ် အရင်တည်းက ဘာလိုလို သတင်းကြားဖူး၍ ဝန်းတွန့်လိုက်သည်။ လာကြတဲ့လူတွေအားလုံး လူငုလိတန်

၇၆

မြတ်ဗုဒ္ဓ

အထက်တန်းလွှာ အသိုင်းအဝိုင်းထဲကချည်းဖြစ်၍ ယောက်ျား၊ မိန်းမ အားလုံး ငေးနေရအောင် လှပဆန်းသစ်သော ဖက်ရှင်တွေနှင့်ဖြစ်သည်။ အားလုံး လှသည်။ လန်းသည်။ ရယ်မောတက်ကြွနေကြသည်။ ရတနာတွေက ဖိတ်ဖိတ်လက်နေသလို မွှေးရနံ့ကလည်း သင်းနေ၏။

အကျွေးအမွှေးကလည်း အပျံ့စား ဘူးပေးစနစ်ဆိုတော့ လာရင်း ကိစ္စမေ့ပြီး အစားအသောက်ဘက် နှစ်စိတ်က ရောက်သွား လိုက်သေး သည်။ ပြီးမှ ဖီးနစ်ကို သတိရသွားကာ လူတွေကြားထဲ ခပ်မြန်မြန် ရှာပေမယ့် တော်တော်နှင့် ကိုယ်တော်ချောကို မတွေ့။ လူတွေကလည်း အများကြီးဆိုတော့ ဖီးနစ်ကို အလွယ်နှင့် ရှာမတွေ့ဘဲဖြစ်နေ၏။

“ဒီမယ်... ညီမ၊ ဘယ်သူ့ကို ရှာနေတာလဲဟင်၊ ကိုယ် ကူညီပေးရမလား”

“ရှင်”

ပြုံးနေသည့် လူချောတစ်ယောက် နှစ်မျက်စိရှေ့မှာ ဘွားခနဲ တွေ့လိုက်ရတော့ နှစ် ရင်ခွန်သွားကာ မလုံမလဲလေး ပြုံးလိုက်မိသည်။ သူကလည်း အပြုံးနှင့် နှစ်ကို မျက်လုံးလက်လက်တွေ့နဲ့ ကြည့်နေ၏။

“ကိုယ် မင်းကိုကြည့်နေတာ တစ်ယောက်ယောက်ကိုမျှား ရှာနေ သလားလို့၊ ကူညီမလို့ မေးတာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ နှစ် သူငယ်ချင်း ပျောက်သွားလို့ လိုက်ရှာနေတာ”

“ယောက်ျားလေးလား၊ မိန်းကလေးလား”

“ယောက်ျားလေးပါ၊ အင်္ကျီဘလူးစကိုင်နဲ့”

“လူတွေကများတော့ ရုတ်တရက် တွေ့မှာမဟုတ်ဘူး၊ လာ ကိုယ်နဲ့လိုက်ခဲ့၊ မင်းသူငယ်ချင်းကို ကူရှာပေးမယ်”

“သင့်ခံယူ”

“ကိုယ့်နာမည် မင်းညှိပါ”

“ကျွန်မက နှစ်ပါ”

“နှစ်ဆိုတော့ တစ်မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“အင်း”

“အဟင်း... ဟင်း”

ရယ်စရာပြောလိုက်သော မင်းညှိဆိုသူ၏ စကားကို အလိုက်သင့် သိမိမိရင်း ဖီးနစ်ကို အပြေးအလွှားရှာနေသူက နှစ်။ ဘုရားတရားမလို့ သိင်းကို မြန်မြန်တွေ့ပါစေ။ တော်ကြာ မာမိနဲ့ ပြန်ဆုံနေမှ ပြဿနာ။

“ဟော... ဟိုမှာ”

“တွေ့ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အခုလို ကူညီတာ ကျေးဇူးနော်”

အနားက ကိုလူချောကို စကားဆုံးအောင် မပြောနိုင်ဘဲ ဖီးနစ်ရှိရာ အပြေးလေး လျှောက်သွားဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် လူတွေများသဖြင့် ရှောင်သို့ နှစ် ခြေလှမ်းတွေက ချက်ချင်းမရောက်။ လူတော်တော် များများ တိုးရှေ့ပြီးမှ ဖီးနစ်နားကို ရောက်သွားသည်။

“ဖီးနစ်”

“ဟင်... မင်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီကိုရောက်လာတာလဲ”

“အဲဒါ အရေးမကြီးပါဘူး၊ အရေးကြီးတာက ရှင် အခု အောက်ကို အမြန်လိုက်ခဲ့စမ်းပါ”

“ဟ... ငါက ဘယ်ကိုလိုက်ရမှာလဲ”

ဝိုးဝိုးတပေ

ဝိုးဝိုးတပေ

“ရှင်ကား အခု ဘယ်မှာလဲ”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ရှင်ကားထဲမှာ နှစ်ပိုက်ဆံအိတ်နဲ့ နှစ်ပိုက်နဲ့ သိပြီလား”

“ဟာကွာ... ရှပ်ရှပ်ယှက်ယှက်”

“ဒီမှာ... နှစ် သိပ်အရေးကြီးနေလို့၊ လာစမ်းပါရှင်”

“ဟ... ဒါက ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဟိတ်... မင်း ငါ့လက်ထဲ လွှတ်ဆိုနော်”

“မလွှတ်ဘူး၊ ရှင် နှစ်နဲ့လိုက်ခဲ့”

“အာ... ဒုက္ခပါပဲ”

“ဟိတ်... မင်း ငါ့ကို ပြဿနာမရှာနဲ့”

နှစ်က ဖီးနစ် ဘာပြောပြော ဂရုမစိုက်။ သူမဆွဲထားသော ဖီးနစ်လက်မောင်းကိုလည်း မလွှတ်။ လူတွေအများကြီးကြားထဲမှာ နှစ် လုပ်နေပုံက အကြောင်းမသိရင် နှစ်ကပဲ သူရည်းစားလိုလို အသံလိုလို။ ဖီးနစ်လက်မောင်းကို အပိုင်ဆွဲပြီး သူလိုရာ ဇွတ်အံ့အံ့ ဆွဲခေါ်နေပုံက ဆိုးနွေတတ်သော ချစ်သူကောင်မလေးနယ်။

ဖီးနစ်က လူကြားထဲလာပြီး သူ့ကို ပြဿနာရှာနေသည့် နှစ်က ဒေါသနှင့်ကြည့်ရင်း နှစ်ဆွဲခေါ်ရာဘက် ပါလာသည်။

ကျိတ်ရုန်းလို့လည်း မရ။ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်လျှင် သူတို့ လူတွေ ဝိုင်းကြည့်ကြမည်။ ဒီကြားထဲ နှစ်က အလှတွေ ဇွတ်ကြားတော့ နှစ်ကို စိတ်ဝင်စားကြသည့် အကြည့်တွေကိုလည်း မြင်ရတော့ ဘာကိုမှ စိတ်နောက်ကိုယ်ပါ မလုပ်ရ။ ဖီးနစ်ကို နှုတ်ဆက်လာသူတိုင်း အလိုက်သင့် ပြုံးပြနှုတ်ဆက်နေရ၏။

“ဟေ့... ဖီးနစ်”

“ဟာ... မယ်၊ ဟက်ဝီးဘက်ဒေးနော် မယ်”

ကိုယ့်ဒုက္ခနှင့်ကိုယ် ဖြစ်နေခိုက်မှာ မွေးနေ့ရှင် မယ် သူ့နား ဆက်လာ၍ ဖီးနစ် ရင်ခုန်သွားသည်။ နှစ်လက်ထဲမှာ သူ့လက်ကို ဆွဲရုန်းပေမယ့် နှစ်က မလွှတ်တော့ ဟန်မပျက် မယ့်ကို အပြုံးနှင့် နှုတ်ဆက်လိုက်ရသည်။

“သင့်ခံယူ”

“အဟွန်း... ဟွန်း... ဟွန်း”

“အဟင်း... ဟင်း... ဟင်း”

မွေးနေ့ရှင် မယ်က ဖီးနစ်ကို တုံ့ပြန်နှုတ်ဆက်ပေမယ့် သူမ အကြည့်တွေက ဖီးနစ်နားက သိပ်လှသည့် နှစ်ထံ စူးစူးစွာ ရောက်သွားကာ ဖီးနစ်မြင်လိုက်ရတော့ နှစ်ကို သတ်ပစ်ချင်လာသည်။

“သူက ဘယ်သူလဲ ဖီးနစ်၊ မိတ်ဆက်ပေးဦးလေ”

မယ့်အပြုံးက လှသလို စကားက လှသည်။

“တို့က နှစ်ပါ”

ဖီးနစ် ဘာမှမပြောခင် နှစ်က သူမကိုယ်သူမ မိတ်ဆက်စကား အပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဪ...”

အပြုံးသဲ့သဲ့နှင့်အတူ မယ့်အကြည့်က ဖီးနစ်ထံ လက်ခံ ဆက်သွား၏။

“ခဏလေးနော် မယ်၊ ကိုယ် အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စရှိလို့၊ ပြီးမှ လာခဲ့မယ်”

ဖီးနစ်က မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကြားမှာ အနေရခက်လှပေမယ့်ကို အပြုံးနှင့် ခပ်မြန်မြန်နှုတ်ဆက်ပြီး မယ့်နားက ထွက်လာသည်။ စိတ်ထဲကတော့ သူ့လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို မလွှတ်တမ်း ဆွဲထားသည့် နှစ်ကို ဒေါသဖြစ်နေသည်။ စကားပြောတာက ရှိနေပြော။ သူ့လက်မောင်းကို မလွှတ်တမ်းဆွဲထားရအောင် နှစ်နဲ့သူ့ဆီတဘက်မှဆိုင်တာလည်းမဟုတ်။ မယ်က သူနဲ့နှစ်ကို အထင်လွဲသွားခဲ့တာ ဖီးနစ်စိတ်ထဲက အလိုလို သိနေပေမယ့် ဘယ်လို ရှင်းပြရမှာမသိ။

မယ့်အချစ်ကိုရအောင် ကြိုးစားပါမည်ဆိုမှ ဆေးရိုးသည် နှစ်ကြောင့် သူ့အကြံ ပျက်ရတော့မလို ဖြစ်နေ၏။ လူရှင်းသည့်နေရာကတာနှင့် ဖီးနစ်က သူ့လက်မောင်းကို မလွှတ်တမ်း ဆုပ်ထားသည့် နှစ်လက်ထဲက သူ့လက်ကို ဆောင့်ရုန်းပစ်ရင်း နှစ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။

“မင်းကြောင့် ငါ့ကို မယ် အထင်လွဲသွားပြီကွ၊ နားလည်တာကကိစ္စ မင်းက ငါ့လက်မောင်းကို လူရှေ့သူရှေ့မှာ ဇွတ်အတင်ဖက်ထားတာလဲ၊ ပြောစမ်း”

“ဘာပြောရမှာလဲ၊ နှစ်ခေါ်တဲ့နောက်ကို ရှင် လိုက်မလာမှာကို ပေါ့၊ ရှင်းနေတာပဲ”

“မင်းကွာ”

နှစ်က သူမထုံးစံအတိုင်း ဖီးနစ် ဘာပြောပြော တစ်ခွန်းခေါ်ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် ဖီးနစ်က သူမကို ခါးထောက်ပြီး မကျေမနပ်ကြည့်တာကိုလည်း ဂရုမစိုက်။ သူမသွားရမည့်ခရီးကို မရောက်ဘဲ ဖီးနစ်

ပြင်နေတာကိုပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဒေါသဖြစ်နေ၏။ မာမီ မသိအောင် တိတ်တိတ်ခိုးထွက်လာပါသည်ဆိုမှ ပြဿနာမဖြစ်ချင်ဘဲ ပြင်နေတာနှင့် အချိန်ကုန်မှန်းမသိ ကုန်နေတာနှင့် ဖီးနစ်မျက်နှာကို ခန်းတွန့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘယ်မှာလဲ ရှင်ကားသော့၊ နှစ် ပိုက်ဆံအိတ်နဲ့ ဖုန်း မြန်မြန် ခုခွေး၊ ဒီမှာ သိပ်အရေးကြီးနေပြီ”

“ဪ... မင်းပဲ အပြောကောင်း၊ ဒီလိုဖြစ်အောင် ဘယ်သူ တာလဲ၊ မိန်းကလေးတဲ့၊ နေရာတာက ရုပ်တီးရှုပ်ပြာနဲ့၊ ကိုယ့်ဖုန်းနဲ့ အိတ်ထဲကလေးတောင်မှ မထိန်းသိမ်းနိုင်မှတော့ ဘာအသုံးကျမှာလဲ”

“နှစ်ဘာ... အသုံးကျကျ၊ မကျကျ ရှင်နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး”

“ဆိုင်ချင်လို့လည်း မရဘူး အမိ၊ ငါ့ဘဝမှာ မယ်ကလွဲပြီး ဘာလည်းပွဲပဲ”

“အမလေး... ဒီကလဲ ရှင်လိုလူကို ခေါင်းထဲကို မထည့်တာ တာပေါက်”

“အေး... ဘာပဲပြောပြော မယ့်အမြင်မှာတော့ မင်းပုံစံက ခြင်းဘားလိုလို၊ ဘာလိုလိုဖြစ်နေပြီ”

“ဖြစ်တော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ရှင်ကပဲ နှစ်နာရတယ် ရှိသေးလား၊ ခြင်း မိန်းကလေး၊ ရှင်လို နှစ်နာတာပဲ”

“တူမလားကွ၊ မယ်က ငါ့ရည်ရွယ်ထားတဲ့သူ”

“ဒါဖြင့်လည်း သေလိုက်ရှင်၊ ဒီလောက်ဖြစ်နေတာ”

“ဟယ်... ဟိုမှာ မာမီ၊ ဖီးနစ်... လာ... လာ၊ ရှင်ကိုယ်နဲ့ ကွယ်ထားစမ်းပါ”

“ဟာ... ဟိတ်၊ မင်း ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ၊ ငါ့ကို လွှတ်ပေါ့”

ဖီးနစ် ဘာပြောပြော နှစ်ငါး ဂရုမစိုက်။ မာမိုကို မမျှော်လင့် မယ့်စဉ်ခွဲမှာ တွေ့လိုက်ရ၍ တစ်ကိုယ်လုံး ထူပူပြီး ဘယ်နေ ပြေးပုန်းရမှန်းမသိတာနှင့် ကြုံရာမရဖြစ်ပြီး ဖီးနစ်ကိုယ်ကြီးနောက် သူမကိုယ်လေးကို ပုနေအောင် ဝင်ပုန်းရင်း သူမရှေ့က ရှောင်ထွက် သွားဖို့ ကြိုးစားနေသည့် ဖီးနစ်ကိုယ်ကြီးကို သူမလက်လေးနှစ်ဖက် နှင့် နောက်ဘက်သိုင်းဖက်ရင်း တခြားကို ဖီးနစ် ထွက်မသွားအောင် ခွတ်အတင်း ဆွဲထား၍ ဖီးနစ်က သူမလက်ထဲက သူ့ကိုယ်ကြီး ရုန်းနေခြင်း ဖြစ်သည်။

“ရှင် ငြိမ်ငြိမ်နေနော် ဖီးနစ်၊ ပြောမရရင် ရှင်မယ်ကို နှစ်ရှင်နဲ့ လက်ထပ်မယ့်သူ၊ ရှင်ချစ်သူပါလို့ သွားပြောပစ်လိုက်တယ်မလုပ်ဘူး မထင်နဲ့”

“ဘာကွ”

“ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ”

နှစ်စကားကြောင့် ဖီးနစ် နှစ်ဘက်ကိုလှည့်ပြီး နှစ်မျက်နှာဒေါသနှင့် စိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။ မိန်းကလေးတဲ့။ ပြောစကားက တစ်စက်မှ ထောင့်မကျိုး။ သူ့ကိုပင် ပြန်ခြိမ်းခြောက်နေသေးသည်။

“ဟော... ဟိုမှာ မာမီ ဒီဘက်ကို လာနေပြီ၊ ဘယ်လိုလုပ်မလဲဟင်”

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ မင်းအမေကို အဖြစ်မှန်အတိုင်း ရှင်းပြ”

“ဟေ့”

“ရှင် မယုတ်မာနဲ့နော်”

“ဪ... ငါ ဒီလိုပြောတာကိုကြတော့ ယုတ်မာတယ်တဲ့လား၊ နုနုက မယုတ် သွားပြောမယ်ဆိုတဲ့စကားကတော့ သူတော်ကောင်းကလေးလား”

“အို... အဲဒါက ရှင်ကို ဒေါသဖြစ်လို့ တမင်ရွံ့ပြောတာရှင်၊ ဘာမှမဟုတ်ဘူး”

နှစ်က သူမမာမီ မမြင်အောင် တိုးကွယ်ပုန်းရင်း ဖီးနစ်ရင်ခွင်ထဲ ချိတ်မှန်းမသိ ရောက်နေရသလို ဖီးနစ်မှာလည်း နှစ်ကိုယ်လေးကို မာမီရဲ့ ပြုမူမှု ရှောင်ခွင့်ထဲ ရောက်နေချိန်မှာ မယ်က သူ့ကိုမြင်သွားသွယ် လျှောက်လာနေ၍ ဇောချွေးပျံသွားသည်။

“နှစ်... ဟိုမှာ မယ် လာနေပြီ၊ ငါ့ကို လွှတ်စမ်း”

“မလွှတ်ဘူး၊ ရှင်မယ် ဘာဖြစ်ဖြစ်”

နှစ်မာမီ နှစ်ကိုမြင်ရင် သတ်မှာ။ ဖီးနစ်က ရုန်းပေမယ့် လူတွေထဲ ဟန်မပျက် ကျိတ်ရုန်းရတာဖြစ်သလို နှစ်ကလည်း သူမတို့နားထိုင်နေခန်းမှာ ရှိနေသည့် မာမိုကို ဖီးနစ်ရင်ခွင်ထဲက မသိမသာ ကြည့်ရင်း ဖီးနစ်ကို ခွတ်ဖက်ထားရတာဖြစ်သည်။ သတိုးကို တွေ့ကြည့်မရ။ အဆက်ဖြတ်ခိုင်းထားသည့်ကြားက နှစ်က စိတ်သိပ်ပြီး မာမိုစကား နားမထောင်ဘဲ ထင်ရာခိုင်းနေခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဖီးနစ်၊ ယူတို့စုံတွဲက အဖြစ်သည်းလှချည်လား”

“မဟုတ်ဘူး မယ်၊ ဟို... ကိုယ်တို့က”

“ဖီးနစ်... လာ... လာ... သွားကြမယ်”

“ဟိတ်... ‘အေးဦးလေ’”

“အို... ‘လာစမ်းပါဆို’”

“မယ်... ကိုယ် သွားပြီဟေ့”

နှစ်တို့နှစ်ကို မာမီနှင့် သူမိတ်ဆွေ စကားတပြောပြောနှင့် ရော့ လာ၍ နှစ် ဘယ်လိုမှ ငြိမ်နေလို့မရတော့ဘဲ ဖီးနှစ်လက်ကို ဆွဲ မယ့်နားက လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်ဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် ဖီးနှစ်က နှစ်ခေါ် ပါမလာ၍ အင်အားသုံးပြီး သူ့ကိုယ်ကြီးကို ဇွတ်ဆွဲခေါ်ရသည့် ဒါတောင် မောင်မင်းကြီးသားက နှစ်နောက်ကို ကောင်းကောင်း မလိုက် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်နေသည့် မယ့်ကို နှုတ်ဆက် ဖြစ်အောင် နှုတ်ဆက်ပြီးမှ နှစ်နောက် ပါလာသည်။

“ဟူး... တော်ပါသေးရဲ့၊ နှစ်ကို မာမီ မြင်မသွားလို့”

“မင်းလုပ်ပုံ သိပ်လွန်နေပြီ နှစ်”

“ဆောရီး၊ ရှင့်မယ်ကို နောက်မှ နှစ်ကိုယ်တိုင် ရှင်နဲ့နှစ် အ မပတ်သက်ဘူးဆိုတာ ရှင်းပြပေးပါမယ်နော်၊ အခုတော့ နှစ် လွန်ခဲ့ ရှိရင် ဝန္တာမိပါ၊ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျေနပ်ပါနော်”

“မင်းကတော့ ဆောရီးဆိုတာ ပြီးသွားပေမယ့် ငါ့ဘက် မပြီးနိုင်ဘူး နှစ်၊ မင်းလုပ်ပုံနဲ့ မယ့်ကို ဘယ်လိုရှင်းပြရှင်းပြ မင်း ငါ့ချစ်သူမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သူ လုံးဝယုံမှာ မဟုတ်ဘူး”

“အဲဒီတော့ ရှင့်မယ်ယုံအောင် နှစ်က ဘာလုပ်ပေးရမှာ ပြော”

နှစ်၊ ဘက်က လွန်တာဆိုတော့ ဖီးနှစ်ကျေနပ်အောင် ပြောရအောင် နှစ်တာဝန်ဖြစ်လာ၍ ဖီးနှစ်ကို နှစ် အချို့ဆုံး ပြုံးပြလိုက်ပေမယ့် ဖီးနှစ်

မိတ်ဆွေများမှာ ပါမလာဘဲ နှစ်မျက်နှာကို စိတ်ပျက်လက်ပျက်ပုံစံ နှစ် ခပ်တည်တည် ပြန်ကြည့်လာတော့ နှစ်မျက်နှာလည်း ချက်ချင်း တည်တည်သွားသည်။

“ဘာလဲ... ရှင်က နှစ်ကို မကျေနပ်ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်”

ဖီးနှစ်က ဝန်ခံလိုက်တော့ နှစ် ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိဘဲ ကလုံးလေး ဝိုင်းသွားသည်။

“ရှင် ကျေနပ်အောင် နှစ် ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ”

“မင်းကြောင့် ကိုယ့်ကို မယ် အထင်လွဲသွားပြီဆိုတော့ ပြဿနာ ဖြစ်ခဲ့ရတာဖြစ်လာရင် ကိုယ့်ကို မင်းပဲတာဝန်ယူ”

“ရှင့်စကားက ဘာစကားလဲ၊ နှစ်က ရှင့်ကို ဘာကိစ္စ တာဝန် ယူမှာလဲ”

“ငါ့ကို မယ်မယူရင် မင်းက ငါ့ကို ယူရမယ်လို့ ပြောတာ”

“အဲမယ်... စကားပြောပုံက အကျောကြီးနဲ့၊ ရှင့်မယ်က ရှင့်ကို မယူတာနဲ့ နှစ်က ရှင့်ကို ယူရမှာလား”

“ယူရမှာပေါ့၊ အခုကိစ္စဖြစ်တာ မင်းကြောင့်၊ မင်း မဆင်မခြင်

လုပ်နေတာလို့ မယ်က မင်းနဲ့ ငါ့ကို အထင်လွဲတာ”

အခုမှ ကဲကဲဆတ်ဆတ်ဖြစ်နေသော နှစ်မျက်နှာလေးကို ဖီးနှစ် သူနှင့် စိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။ သူလိုလူကို ယူပါဆိုတော့

နှစ်က မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက် သူ့ကိုပင် ရန်လိုမုန်းတီးစွာ ကြည့်လိုက်သေးသည်။ ဖီးနှစ်ကလည်း မရှုပ်ပြာ နှစ်ကို လိုချင်လွန်း၍ ကလုံးပေါ်။ တမင် ပညာပေးချင်၍ သူမ အင်မတန်မုန်းသော သူ့ကို

မယ် မယုလျှင် သူမ ယူရမည်ဟု အခံရခက် ဒေါသဖြစ်အောင် ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

“ပြော... မင်း ငါ့ကို ယူမလား၊ မယုဘူးလား”

“သွားသေလိုက်ပါလား၊ ရှင်လိုအရူးကို ဘယ်သူမှ မယုဘူး”

“ဘာ... ငါ့ကို အရူးလိုပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ်... ပြောတယ် ဘာဖြစ်လဲ၊ မကျေနပ်ရင် လဲလိုက်”

“ပေး... ကားသော၊ ကားထဲတပစ္စည်းယူပြီး ပြန်တော့မယ်”

“ဟာ... လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီကွာ”

နှစ်က ပြောပြောဆိုဆို ဖီးနှစ်လက်ထဲက ကားသော့ကို ဆွဲယူ ဖီးစီးဇက်ဇက် ကားတံခါးကိုဖွင့်ကာ သူမကျန်ခဲ့သည့် ဝိုက်ဆံအိတ်၊ ဖုန်းကိုယူပြီး ကားသော့ကို ဖီးနှစ်လက်ထဲ ပြန်ထည့်ပေးလိုက်သည်။

“ရော... ရှင်သွားတော့၊ နှစ်တော့ သွားပြီ”

“တောက်... ဒီမိန်းမတော့ကွာ”

ဖီးနှစ်နားက ထွက်သွားသည့် နှစ်ကျောပြင်ကိုကြည့်ရင်း ဖီးနှစ်ရင်ထဲ နှစ် လုပ်သွားပုံကို ဒေါသဖြစ် ကျန်ခဲ့ပေမယ့် ထိုဒေါသ ဘယ်လိုပေါက်ကွဲရမှန်းမသိဘဲ ကားသော့ကို ပြန်သိမ်းရင်း မယ်နဲ့ ပြန်လာခဲ့သည်။ အခုလောက်ဆို မယ်က ဖီးနှစ်ကို အလကားလှ ထင်တော့မယ်။ နှစ်ကိစ္စ မယုကို ဘယ်လိုရှင်းပြရမှန်းမသိ ဖြစ်နေတာ မယုနားမှာ တခြားကောင်တစ်ယောက် ရောက်နေတာ တွေ့ရသေး ဖီးနှစ်စိတ်ထဲ နည်းနည်းတော့ ကွဲပြီးတိုချင်သွားသည်။ မယ်က ဖီးနှစ် မြင်တော့ လှပစွာ တစ်ချက်ပြုံးပြီး သူ့လူနှင့် စကားဆက်ပြောနေ

မှာ ယောင်ချာချာနှင့် သူတို့စုံတွဲနားက ထွက်လာခဲ့သည်။

“ဟေး... ဖီးနှစ် ယူချစ်သူရော၊ ပြန်သွားပြီလား”

“နှစ်က ကိုယ့်ချစ်သူ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူငယ်ချင်းပါ”

“သူငယ်ချင်း... ဟုတ်လား”

“အင်း”

ဖီးနှစ် အောင့်သက်သက် ခေါင်းညှိတ်လိုက်တော့ မယ်က ရောကောင်းအောင် လှပစွာရယ်သည်။

“ဖီးနှစ်သူငယ်ချင်းကြည့်ရတာ ဖီးနှစ်ကို တော်တော် ချစ်ပုံရ သေးနော်၊ အဟင်း... ဟင်း”

ဖြစ်ပျက်ပုံအလုံးစုံကို မယ် တွေ့မြင်ပြီးသားဆိုတော့ ဖီးနှစ် မိမိတိုင် မယုကို ပြောစရာစကား မရှိ။

“ကိုယ်ပြန်တော့မယ် မယ်”

“သင့်ခံယူနော် ဖီးနှစ်”

မယုရှေ့မှာလည်း ဆက်မနေချင်တော့။ နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ခဲ့သည်။

“ဟွန်း... မိန်းကလေးတဲ့၊ တစ်စက်မှကို လူကြွေမရဘူး၊

တစ်ယောက်စေထားပြီး ရှုပ်ချင်တိုင်း ရှုပ်နေတာ၊ မိန်းမအလုပ်လား” ဒေါသနှင့် ဖီးနှစ်စိတ်ထဲ နှစ်ကို ရိုက်ပစ်ချင်နေချိန်မှာ နှစ် ယောက် ဖီးနှစ်ကားနား မခွာနိုင်ဖြစ်နေ၏။

“ဟိတ်... မင်း ကားနားဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ရှု”

နှစ်ကို သူ့ကားနားမှာ တွေ့လိုက်ရ၍ မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် လိုက်ချိန်မှာ နှစ်က သူ့ကို ရှုခနဲ အသံမထွက်ရန် သတိပေး

လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒါက ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဟိုမှာ... နှစ်မာမီ မတွေ့ဘူးလား”

“တွေ့တယ်၊ မင်း ဒီမှာဆိုတဲ့အကြောင်း မင်းအမေကို သွားပြောမယ်”

“ရှင်နော်”

“ဒါလား မိန်းမ၊ မင်းသာ ငါ့ညီမဆိုရင် သေပြီ”

“အမလေး... အခုမှ မိကျောင်းသားနဲ့ လာတွေ့နေတာ ဘယ်သူက ရှင်ကို ဆုံးမခိုင်းနေလို့လဲ”

“မင်း ဒုက္ခဖြစ်မှာစိုးလို့ ပြောနေတာ”

“ဖြစ်တော့ ရှင်အပူလား”

“ပူမှာက ငါမဟုတ်ဘူး... မင်း”

“ရှင် မယုတ်မာနဲ့နော်”

“ဘယ်သူက ယုတ်မာနေလို့လဲ”

“ယောက်ျားဖြစ်ပြီး မိန်းမလို မိန်းမရ စွာနေလိုက်တာ၊ နား ဘယ်တော့မှ ရှင်လိုလူနဲ့ မဆုံပါရစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းတယ်”

“စိတ်ချ... ငါကလည်း မင်းလိုမိန်းမဆို ကြောက်လွန်း ကံ... မယ်မင်းကြီးမ ကျုပ်ကားနားက မြန်မြန်ကြွ”

“အမလေး... ဒီကလည်း ရှင်နားမှာ နေချင်လွန်းလို့”

နှစ် ဆောင်အောင်ပြီး ဖီးနစ်ကားနားကကွယ်ပြီး မာမီ မမြင်လှမ်းအထွက်မှာ ဖီးနစ်ဖုန်းက အသံမြည်လာ၍ ကားတံခါးကို ထိုင်ရင်း ဖုန်းထူးလိုက်သည်။

“ဟဲ့လို”

“ဟုတ်ကဲ့... ပြောပါ၊ ကျွန်တော် ဖီးနစ်ပါ”

ဖီးနစ်က ဖုန်းထဲ အာရုံရောက်သွား၍ နှစ်ကို မေ့သွားသလို နှစ်ကလည်း ဖုန်းပြောနေသည့် ဖီးနစ်ကျောပြင်ကို မကျေမနပ် နှုတ်စောင်းထိုးရင်း ဖီးနစ်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ရှိရာသို့ လှည့်အထွက် အမီနှင့် သူ့သူငယ်ချင်းက နှစ်ထံ တည့်တည့်လျှောက်လာတာနှင့် ဆိုးနေ၍ မျက်လုံးထဲ ပြာသွား၏။

“ဟင်... မာမီနဲ့ အန်တီဂရေစ်တို့ ဒီဘက်ကို လာနေပြီ၊ ဒုက္ခပါပဲ”

မာမီမသိအောင် အိမ်က ခိုးထွက်လာပါသည်ဆိုမှ မာမီနှင့် အန်တီဂရေစ်တို့ကြောင့် နှစ် ခြေလှမ်းလေးတွေ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့် ပြီး ထွက်အံ့ဆဲဆဲ ဖီးနစ်ကားပေါ် ဝုန်းဒိုင်းပြန်ရောက်သွားကာ သူမ ခိုယ်လေးကို ပုနေအောင် ပုန်းနေချိန်မှာ ဖီးနစ်ကလည်း ဖုန်းပြောရင်း ဘန်းလန်းနှင့် သူ့ကားကို နေရာက စထွက်သည်။

ဖီးနစ်က သူ့ကားထဲ နှစ် ရောက်နေမှန်းမသိ။ ဦးလေးသိန်း နတ်တရက် သတိလစ်ပြီး ခေါ်မရ၊ ပြုမရ ဆေးရုံရောက်သွားသည်။ အမြန်လိုက်လာပါဆိုသည့် တိုးမောင်ဖုန်းအပြီးမှာ မာမီဖုန်းက ဆက်ဝင် လာ၍ မာမီညွှန်ကြား အမိန့်ပေးသမျှ နားထောင်ရပြန်သည်။ ဖုန်းနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည့် ဖီးနစ်ကို မြင်နေပေမယ့် နှစ် စိတ်မဝင်စား။ စိတ်ထဲက ကျန်ရစ်ခဲ့သော အငှားကားနှင့် သတိုးအကြောင်း စဉ်းစားရင်း ထားထဲမှာ ဘာသံမှမထွက် ငြိမ်ပြီးပါလာသည်။

သူ့ကားပေါ် နှစ် ပါလာလျှင် နောက်ထပ် ဖီးနစ်နှင့် ရန်ဖြစ်နေရ

မည်အတူ အိမ်ပြန်ခရီးကို အသံတိတ်လိုက်သွားပြီး အိမ်နားရောက်
အသာလေး ဆင်းနေခဲ့တော့မည်ဆိုသည့် စိတ်ကူးဖြင့် နှစ်က အသာပြန်
နေခြင်းဖြစ်သည်။

ဖီးနှစ်သွားမည့်ခရီးက နှစ် ထင်သလို အိမ်အပြန်ခရီးမဟုတ်
တာကို နှစ် မသိ။ နောက်ခုံဆိုဖာမှာ သူမကိုယ်လေးကို စိတ်ပျက်
လက်ပျက် လှဲချရင်း သတိုးအကြောင်း တွေးရင်းပါလာသည်။

ဆောရီး သတိုးရယ်။

နှစ် ရှင့်ကို တွေ့ချင်ပေမယ့် မတွေ့နိုင်တော့ဘူး။ မာမီ အိမ်ပြန်
မရောက်ခင် နှစ် အရင်ပြန်ရောက်နေမှဖြစ်မှာမို့ နှစ်ကို ခွင့်လွှတ်ပေး
နှစ်စိတ်ထဲက သူမကို စောင့်နေမည့် သတိုးကို တောင်းထုတ်
လိုက်ရင်း သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်သည်။ ဒီလိုအခွင့်အရေးလေးရဖို့ နှစ်မှာ
ကြံဖန်လိုက်ရတာ။ အခုတော့ နှစ် အကြံအစည် ဘာတစ်ခုမှမဖြစ်
စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် မျက်ဝန်းအစုံကိုမှိတ်ပြီး အိပ်လိုက်လာခဲ့ရာက နှစ်
အိပ်ပျော်သွားတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မသိလိုက်။ သတိုးကြောင့်
အိပ်ပျက်ခဲ့ရသည့် ညတွေက နှစ်အတွက် အများကြီးမဟုတ်လား။

ဖီးနှစ်က သူ့ကားထဲ နှစ် ပါလာတာကိုမသိ။ အမေအစ်ကိုကြီး
ဘကြီးသိန်း ရုတ်တရက် သတိလစ်ပြီး မေးမရ ခေါ်မရ ဆေး
ရောက်သွားသည့် သတင်းစကားကြောင့် ကားကို ပဲခူးသို့ တစ်ခါတည်း
မောင်းခဲ့သည်။

ဒါကလည်း ဖီးနှစ် အစီအစဉ်မဟုတ်။ ပဲခူးကကိစ္စ မေမေ့လျော့
လှမ်းဖုန်းဆက်တော့ မာမီက ဖီးနှစ်ကို ဘကြီးကျန်းမာရေးအခြေအနေ
စိုးရိမ်ပြီး ချက်ချင်းလွှတ်လိုက်သည့်ခရီးဖြစ်သည်။

ဘကြီးက လူပျိုကြီးဆိုတော့ သူ အခုလိုဖြစ်ချိန်မှာ အနီးကပ်
စောင့်ရှောက်မည့် ဆွေမျိုးရင်းချာမရှိ။ ဒီတော့ ဘကြီးနားမှာ
အိပ်နေရမည်။ ဒါက မာမီအစီအစဉ်။ ဖီးနှစ်က ဘကြီးအခြေအနေကို
ညည်းမှ မာမီနှင့် အနီးတိတ်တို့ကို ပြန်အကြောင်းကြား အသိပေးရမှာ
ဖြစ်သည်။ ဘကြီးမရှိတော့ဘူးဆိုရင် ကျန်ရစ်ခဲ့မည့် အမွေပစ္စည်းတွေက
ဘကြီးဖြစ်သည်။ ဘကြီးကလည်း လူပျိုကြီးပီပီ ကပ်စေးနေသည့်
အရင်းထဲပါသည်။ သူပစ္စည်းတွေကို ဘယ်သူထိတာမှ မကြိုက်။
ဘကြီးသေရင်တော့ ထိုပစ္စည်းတွေ ဖီးနှစ်တို့ပဲရမှာ သေချာသည်။
အဲဒီအတွေးတွေ ဟိုရောက်ဒီရောက်ဖြစ်ရင်း မယ့်ကို ဖျတ်ခနဲ သတိရ
သည်။ မယ်က သူ ထင်တားတာထက် ပိုလှနေတာ ပြန်တွေး
တော့ ရင်မောသွားသည်။

ညမီးရောင်အောက်မှာ မယ်က သိပ်လှနေသည်။ မယ့်အလှကို
ဘကြီးချိန်မှာ တစ်ပြိုင်တည်း နှစ်မျက်နှာ ဝင်းပပက ဖီးနှစ်အာရုံထဲ
ဝင်လာတော့ ဖီးနှစ်မျက်ခုံးတူတွေ အလိုမကျစိတ်နှင့် တွန့်ကုတ်
သည်။

စိန်ကောင်းကျောက်ကောင်းဝယ်တုန်း ဆေးရိုးသည်နှစ်ကြောင့်
သတိကူးထားသမျှနှင့် လွဲခဲ့ရတာ ပြန်တွေးမိတော့ နှစ်ကို သူ
သိသဖြစ်လာ၏။

မိနှစ်... သင်းကြောင့်။

ညကြီးအချိန်မတော် တစ်ယောက်တည်း အလှတွေပြင်ပြီး
အိပ်ရင်တိုင်းဖြစ်နေသည့် မိန်းမ။ အမေ မသိအောင် ရည်းစားနဲ့ ခိုးတွေ့ဖို့
သတိလာတာကိုလည်း အံ့သြသည်။

၉

မြတ်သော

ဒီအချိန်လောက်ဆို သူလည်း အိမ်ပြန်ရောက်လောက်ရောပေါ့။
မသိမဆိုင် နှစ်အကြောင်း တွေးလိုက်မိတာကိုပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို စိတ်ဆီ
ချင်သွားကာ ကားကို အရှိန်မြှင့်လျက် တအားမောင်းပစ်လိုက်သည်။

အခန်း (၉)

ကားမီးရောင်အောက်မှာ တန်းစီနေသော ကားတွေကိုကြည့်ပြီး
အရှိန်ကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျော့ချလိုက်ရသူက ဖီးနစ်ဖြစ်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ”

“ကျွန်တော်လည်း မသိဘူးဗျာ၊ သတင်းရလို့ ရှာဖွေရေးလုပ်တာ
ပြောတာပဲ”

အနားက ဖြတ်သွားသည့် လူတစ်ယောက်က ဖီးနစ်မေးတာကို
တခြားကားတွေရှိရာဘက် လျှောက်သွား၏။ သိပ်မကြာလိုက်။

မီးရောင်တဝင်းဝင်းနှင့် ရှာဖွေသူတွေ ဖီးနစ်ကားနား ရောက်လာပြီး
ကြည့်ကြည့်လုပ်ရင်း ဖီးနစ်ကားနားကို ရှာဖွေရေးလုပ်နေသူတွေ

လာပြီး ကားထဲကို ဓာတ်မီးနှင့် ထိုးကြည့်ကြသည်။

“ကားနောက်ခန်းက ညီလေးအမျိုးသမီးလား”

“ခင်ဗျာ”

အရာရှိတစ်ယောက်ထံမှ မမျှော်လင့်ဘဲ ဖီးနစ်ကိုကြည့်ပြီး
သည့်စကားကို အံ့သြနားမလည်စိတ်နှင့် ကားနောက်ခန်းကို

ဖီးနစ် လှမ်းအကြည့် မီးရောင်လက်ခနဲအောက်မှာ မြင်လိုက်ရသည့် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျနေသည့် လှပသော နှစ်မျက်နှာကြောင့် ဖီးနစ်ကို ယုံမျက်လုံးကို မယုံနိုင်ဖြစ်သွားသည်။ မိနစ်။ သင်း ဘာကို သူ့ကားနောက်ခန်းထဲမှာ အခန့်သား ဝင်အိပ်နေရတာလဲ။

“ဟိုက်”

“ဘယ်လိုလဲ ညီလေး”

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကို၊ သူက ကျွန်တော့်မိန်းမပါ”

“နစ်”

“အမလေး”

“ဟင်... ဒါက ဘာတွေလဲ ဖီးနစ်၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

အရာရှိအမေးစကားကို ဖီးနစ် ခေါင်းအညိတ်လိုက်မှာ စစ်ဆေးသူတွေက တခြားကားရှိရာ လျှောက်သွားကြသည်။

ဖီးနစ်အသံကြောင့် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေရာမှ နစ် ခိုးလာအိပ်မှုနံရံလွှားနှင့် ကားနောက်ခန်းထဲက ထလာသည့် နှစ်ပုံစံ ပြူးကြောင်ကြောင်။

“ဘာဖြစ်ဖြစ် နင့်အလုပ်မဟုတ်ဘူး၊ ပြောစမ်း၊ ဘာကို ငါ့ကားပေါ် ရောက်နေရတာလဲ”

“ရောက်ချင်လို့ ရောက်နေတာ မမြင်ဘူးလား”

“ကြည့်စမ်း၊ စကားပြောပုံကိုက တစ်စက်မှ ထောင့်မကျ နင့်ကိုယ်နင် မိန်းမဆိုတာရော သတိရရဲ့လားဟင်”

“သတိရသားပဲ၊ ဘယ်သူက ရှင့်ကို ယောက်ျားလို့ ပြောလို့လဲ”

“သူ့ကားလေး တစ်ခါစီးမိတာများ ယောက်ျားကြီးတန်မယ် ဘယ်သပ်နေလိုက်တာ၊ ရှင် မကျေနပ်ရင် ရှင့်ကားပေါ် ဆက်မနေပါဘူး၊

“ငှားကားနဲ့ပဲ သွားမယ်”

“ဟွန်း”

“ဒုန်း”

“ဝုန်း”

နှစ်က သူထုံးစံအတိုင်း ဖီးနစ်ကို ရန်စွာပြီး သူ့ကားပေါ်က နှစ်ခြိုက်ကြ ဆင်းသွားပြီးမှ တန်းစီရပ်ထားသည့် ကားတန်းကြီးကို အံ့တသြကြည့်ရင်း ဖီးနစ်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

ဘာတွေလဲ။ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ။

“ဖီးနစ်... ဒါက ဘာတွေလဲဟင်”

နှစ်အမေးကို ဖီးနစ်ကမဖြေ၊ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် နှစ်ကို မကျေနပ်စိတ်ကြည့်နေတာကို နှစ်က အရေးမစိုက်။

သူမ တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးသည့် နေရာတစ်ခုမှာ တစ်စုတဝေး ကားတန်းကြီးထဲ ရောက်နေသည့်အဖြစ်ကိုသာ အံ့သြလျက် သူမတို့ ကားကိုတစ်လှည့်၊ ဓာတ်မီးရောင်တဝင်းဝင်း ရှာဖွေရေးလုပ်နေသူတွေ ကိုတစ်လှည့်ကြည့်ရင်း ဒေါသဖြစ်နေသည့် ဖီးနစ်ကို လှည့်မေးတော့ နှစ်က မဖြေ၍ နှစ် စိတ်တိုလာ၏။

“ဟဲ့... မေးနေတာ မကြားဘူးလား”

“ကြားတယ်... မဖြေချင်လို့၊ မင်းမျက်စိနဲ့ မြင်နေရတာပဲ၊ တွေ့လုပ်နေလဲ မသိဘူးလား”

“သူတို့ကြည့်ရတာ တစ်ခုခု ရှာနေသလိုပဲ”

နှစ်အသံက... ဖိနပ်လေးပါ။

“အေး... အဲဒါ မင်းကို လိုက်ရှာနေတာ”

“ဘာဆိုလို့လဲ၊ နှစ်မှာ ဘာပြဿနာမှ မရှိဘူး”

“မင်း ငါ့ကားပေါ် ပါလာတာကိုက ပြဿနာကွ၊ နားလည်လား”

ဒေါသတွေနှင့် ဖီးနစ် ဆောင့်အော်တော့ နှစ်က မကျေမနပ်နှင့် ဖီးနစ်မျက်နှာကို မျက်ခုံးတွန့်ကြည့်သည်။ ဒေါသဖြစ်နေသော ဖီးနစ် မျက်ဝန်းများနှင့် အဆုံမှာ နှစ်က ဟွန့်ခနဲ မှဲသည်။

“အမလေး... သူ့ကားလေးပေါ် ခဏတက်စီးတာနဲ့ ဖြစ်နေလို့က်တာ၊ နှစ်ကလည်း ရှင့်ကားပေါ် လိုက်ချင်လွန်းလို့များ ထင်မနေနဲ့၊ ဧည့်ခံပွဲမှာ မာမိုကြောင့် ဘယ်ပြေးပုန်းရမှန်း မသိလို့ ရှင့်ကားထဲ ဝင်ပုန်းနေတာ သိလား”

“ငါက ဘာသိရမှာလဲ၊ သိရမှာက မင်း”

“နှစ်ကို ရှင့်ကားပေါ် မတက်စေချင်တာမဟုတ်လား၊ သိတယ်... သိတယ်၊ စိတ်ချ... နှစ်ကလည်း ရှင့်လိုလူကားပေါ် ဘယ်တော့မှ ပြန်မတက်ဘူး”

“အေး... မတက်နဲ့၊ တစ်သက်လုံး အဲဒီမှာပဲရပ်နေ”

“ဒါက ဘယ်နေရာလဲ”

“သိချင်ရင် တခြားသူ သွားမေး”

“ဟင်”

ဒေါနှင့်မောနှင့် ဖီးနစ်ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်သော နှစ် မည်းမှောင်သောပတ်ဝန်းကျင်က လူသူကင်းမဲ့စွာ ကြိုဆိုလိုက်သလို နှစ် လန့်သွားကာ လှပသောမျက်နှာလေးပါ ကြောက်စိတ်ဖြင့်

သွားသည်။

“ဖီးနစ် ဒါ... ဒါက ဘယ်ရောက်နေတာလဲဟင်”

“နတ်ပြည်ရောက်နေတာလေ”

“ဟင်”

ဖီးနစ်ထံမှ အရွဲတိုက်စကားကို မနာနိုင်ဘဲ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြွေးကြောင်ကြောင် လိုက်ကြည့်မိတော့ ကားတန်းကြီးရဲ့ဘေးမှာ ရပ်နေသူဆို၍ နှစ် တစ်ယောက်တည်း မိန်းမသားရှိသည့်အဖြစ်ကြောင့် ဖီးနစ်ကားထဲ ပုန်းခိုင်းကျပြီး နှစ် ပြန်ရောက်သွားသည်။

“အမလေး... အပြင်မှာ နှစ် တစ်ယောက်တည်း...”

“ပုန်း”

“ဒုန်း”

“ဟ... ကားတံခါးကို ဖြည်းဖြည်းပိတ်လေ”

အရေးထဲ သူ့ကားကို ကပ်စီးထ နှမြောတွန့်တိုနေသော ဖီးနစ်ကို မကျေမနပ် ကြည့်လိုက်သည်။

“ရှင့်အကြံ ဒါအကုန်ပဲလား ဖီးနစ်”

“ဘာအကြံလဲ”

“နှစ်ကို ရှင် ဘာဖြစ်လို့ ဒီကိုနေရာကို ခေါ်လာရတာလဲ”

“အောင်မယ်... မင်းပဲ အပြောကောင်း၊ ငါက မင်းကို ခေါ်လာတာလား၊ မင်းဘာသာ ငါ့ကားပေါ် ပါလာတာလားဆိုတာ အရင် ခေါ်စားပြီးမှပြော အမိ”

“ဟင်”

ဖီးနစ်ပြောသည့်စကား မှန်နေ၍ နှစ် ပါးစပ်လေးပိတ်သွားမယ့်

လက်ရှိအခြေအနေကို ချစ်ခင်မှု နှစ် မကျေမနပ်ပါ။ ကိုယ့်အပြစ်နဲ့ ကိုယ့်
သူကားပေါ် ရောက်နေတာမှန်ပေမယ့် ဒီအချိန်အထိ နှစ် အိမ်မရောက်
လျှင် မာမီ ဘယ်လောက် စိတ်ပူနေမည်ဆိုတာ တွေးကြည့်စရာမလို

“ဒီမှာ... ဒါက ဘယ်နေရာလဲ”

“ငါလည်း မသိဘူး”

“ရှင် မယုတ်မာနဲ့နော်”

“မင်း စကားပြောတာ ဆင်ခြင်စမ်း နှစ်၊ မင်းမေးတာ မသိ
မသိဘူးပြောတာ၊ ယုတ်မာတာလား”

နှစ် ဒေါသဖြစ်သလို ဖီးနစ်ကလည်း သူ့ကားပေါ် အခန့်အသင့်
ပါလာပြီး သူ့ကို ခုကွပေးနေသော နှစ်ကို စိတ်ဆိုးနေပါသည်။

“ရှင်ကားက အခု ဘယ်ကိုသွားနေတာလဲ”

ဒေါသစိတ်ကို မျှီသိပ်ပြီး ဖီးနစ်ကို သူမ သိချင်တာ၊
မေးလိုက်သည်။

“ငါ့ဘကြီး ဆေးရုံတင်ထားရတယ်၊ အမြန်လိုက်လာပါဆို
ပဲခူးကို သွားနေတာ”

“ဘာ... ပဲခူးကို ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဟာ”

နှစ် ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ဘဲ ငိုငိုကျသွားသည်။ အခုမှ တကယ်
ပြဿနာဟု နှစ် သဘောပေါက်လိုက်ကာ မျက်စိမျက်နှာတွေ ပျက်စီး
သည်။

ဧကန်ဆိုပြီး အိမ်က မာမီမသိအောင် ခိုးထွက်လာမိတာ အခုမှ

ထင်သလို အိမ်အပြန်လမ်းမှာမဟုတ်ဘဲ ပဲခူးသွားသည့်လမ်းပေါ်
ရောက်နေသည်ဆိုတော့ မာမီဒေါသမျက်နှာကို ပြေးမြင်ပြီး မျက်နှာ
လှလှလေး ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်သွားသည်။

“မာမီသိရင် သတ်တော့မှာပဲ”

ဒီလိုဆိုတော့လည်း နှစ်ပုံစံလေးက သနားစရာ။ စိုးရိမ်စိတ်တွေ
သူ့အမေဆူမှာကို ကြောက်လန့်နေတာမြင်ရတော့ သူမကြောင့်
နေသည့် ဒေါသဒီဂရီက သူမပုံစံကြောင့် နည်းနည်းတော့ လျော့သွား
သည်။

“အခုမှ ကြောက်နေလည်း အပိုပဲ အမိ၊ အစတည်းက ဒီလို
ကြောက်တတ်ရင် ကိုယ့်အိမ်မှာ ကိုယ်နေပါလား”

“အရေးထဲ ရှင်ကလည်း တစ်မျိုး၊ ဘယ်နှစ်နာရီလဲဆိုတာသာ
ပြောပါဆို”

အခုတော့လည်း နှစ်မျက်နှာက ငယ်ငယ်လေးဖြစ်သွား၏။

“တစ်နာရီခွဲ”

“ဟင်... ဒါဆို ရန်ကုန်ကို ပြန်လို့ရသေးတာပဲ”

“ဒါဆို ပြန်လေ”

“ရှင် လိုက်ဖို့”

“ဖြစ်မလား၊ ငါ့မှာ လူမမာတန်းလန်းနဲ့၊ ဆေးရုံသွားရမှာပါဆို”

“ပြန်ချင်ရင် မင်းဘာသာပြန် အမိ၊ ကျုပ် မင်းကို ဘယ်မှ
မလိုနိုင်ဘူး၊ ကိုယ့်ဘာသာ ကြိုက်ရာကားငှားပြီး သွား”

“ဒီအချိန်ကြီး ကားသမားနဲ့ နှစ် တစ်ယောက်တည်းဖြစ်မလား”

နမချင်းစာနာပြောပါ။

“ရှင်ပဲ နှစ်ကို ကိုယ်တိုင် ကားလိုက်ငှားပေး”

“ကြောက်ရင်လည်း မသွားနဲ့”

“မာမီ စိတ်ပူနေမှာပေါ့”

“ငါက ဘယ်ကိုသွားငှားရမှာလဲ၊ လူမမာသွားကြည့်နေပါတာ ဆိုမှ ဗမာစကား မင်း နားမလည်ဘူးလား”

ဖီးနှစ်အသံက ဒေါသနှင့် မာဆတ်နေသလောက် နှစ်ကအသံ သူမအဖြစ် သူမ ကျိတ်မနိုင်ခဲ့မရဖြစ်ကာ အသံကျယ်ကြီးဟန် အော်ငိုချင်နေသည်။ သူက ယောက်ျားဆိုတော့ ပြောအားရှိသည့် နှစ်ဆိုဟာက နဲ့နုငယ်ငယ် မိန်းမသား။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ပေါ့ဆ၊ ဒီနေရာ ရောက်နေရပေမယ့် နောက်ဆက်တွဲ ဖြစ်လာမည့်ပြဿနာ တွဲကြီးကိုတွေးပြီး လူက ငိုချင်နေသည်။

ဒီကြားထဲ ဖီးနှစ်လေသံမာမာကြောင့် ခံပြင်းစိတ်က နှစ်လေ လာဆောင့်သည်။

“နားလည်လို့ ပြောနေတာရှင်၊ နှစ်ကို ရှင် ခေါ်လာတာ၊ နှစ်ကို အိမ်အရောက်ပြန်ပို့”

“မင်းပဲ အပြောကောင်း”

“ရှင် နှစ်ကို မလှောင်နဲ့နော်၊ နှစ် အော်ငိုလိုက်မယ် သိလား”

“ငိုကွာ... ငို... ငို”

“ကားတွေထွက်လို့ရပြီဟေ့”

နှစ်နှင့် ဖီးနှစ် ပြဿနာဖြစ်နေချိန်မှာပဲ ကားတန်းက ရွေ့သည်။

“အီး... အဟင့်... ဟင့်”

“ဟ... ဘာလို့ ငိုရတာလဲ”

“မငိုလို့ ရယ်နေရမလား”

“မာမီအကြောင်းလည်း ရှင် သိရက်နဲ့”

နှစ်သံကြောင့် ဖီးနှစ် စိတ်ညစ်သွား၏။

“ကဲ... ကဲ ငိုတာရပ်တော့၊ အခု မင်း ဘာလုပ်မှာလဲပြော၊

ရန်ကုန်ကို ပြန်ချင်ရင် မင်းကို ငါ ဂိတ်ကအရာရှိဆီကို အပ်ပေး

မယ်၊ အဲဒီက ကားကြူစီးပြီး လိုက်သွား”

“နှစ် တစ်ယောက်တည်း ယောက်ျားတွေကြား ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်

အားခဲ့လို့ဖြစ်မလားရှင်၊ ရှင် စကားပြောပုံကိုက ကိုယ်ချင်းမစာမနာ၊

ယော ရှင်ညီမဆို ရှင် ဒီလိုထားခဲ့မှာလား”

အင်း... ကိုယ့်ညီမဆိုရင်တော့ နှစ်ပြောသလို လမ်းပေါ်မှာ

ချင်ရာဖြစ် တစ်ယောက်တည်း မထားရက်ခဲ့နိုင်တာ သေချာသည်။

“အဟင့်... ဟင့်... ဟင့်”

ပြောရင်း ဝမ်းနည်းလာ၍ နှစ် ဟင့်ခနဲ ငိုချလိုက်ရာ ဖီးနှစ်

ရွပ်သွားသည်။

“ငိုမနေနဲ့ နှစ်၊ ဒီအချိန်မှာ မင်းနဲ့ငါ ရန်မဖြစ်ချင်ဘူး”

“ဘယ်သူကရော ရှင်ကို ရန်ဖြစ်ခိုင်းနေလို့လဲ၊ စိတ်ညစ်ပါတယ်

ဟေ့”

“အဟင့်... ဟင့်”

“ဟေ့... မငိုနဲ့လို့ ပြောနေတယ်လေ၊ ဟိုရောက်မှ မင်းအိမ်ကို

သွားပြီး အကျိုးအကြောင်းရှင်းပြလည်း ရတာပဲ၊ ပါးစပ်ပိတ်ပြီး

ငြိမ်ငြိမ်လိုက်ခဲ့၊ ပြောမရရင် ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ငါ့ကားပေါ်က မင်း
ဆွဲချပြီးထားခဲ့ယ့်ပဲ”

“ရှင်နော်”

“ငါ တကယ်ပြောနေတာနော်၊ ဒီမှာ အာရုံနောက်နေတာ
သဘောပေါက်”

ဒီတစ်ခါတော့ နှစ် တင်္ကယ်လန့်သွားကာ ပတ်ဝန်းကျင်
မည်းမည်းမှောင်မှောင်ကိုကြည့်ကာ ပါးစပ်ပိတ်သွားသည်။ ဖီးနှစ်စိတ်
နှစ် သိသည်။ ပြောရင်ပြောသည့်အတိုင်း လုပ်တတ်သူအဖြစ်။
ငိုနေတာကို အသံမထွက်ရဲဘဲ အီးခနဲ ကျိတ်ရှိုက်လိုက်ရပေမယ့်
စိတ်ထဲက ဖီးနှစ်ကို လုံးဝမကျေမနပ်ချေ။

အခန်း (၁၀)

“အဲဒါ မင်းကြောင့် နှစ်၊ အခု မင်းဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ကားကို ဘယ်လိုလုပ်လုပ် နှီးမရသည့်အဆုံး လက်လျှော့ပြီး
ထွက်လက်ပျက် နှစ်ကို အပြစ်တင်လိုက်သူက ဖီးနှစ်။ လမ်းပေါ်မှာ
လျှောက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“အဲမယ်... နှစ်ကိုချည်း အပြစ်ပုံချလို့ရမလား၊ ရှင်ဘာသာ
အပြစ်ကားကို သေချာမစစ်ဆေးခဲ့ဘဲနဲ့”

“ဘာစစ်စရာရှိလဲ၊ ငါ့ကားက အကောင်း”

“အကောင်းဆိုပြီး အခုကြ ဘာလို့ပျက်နေသေးလဲ”

“မင်း ပါးစပ်ပိတ်ထား”

“ရှင်လည်း ပါးစပ်ပိတ်”

“တောက်”

စိတ်ညစ်ညှိုးရခြင်းက လူတစ်ကိုယ်လုံး ဖုံးလွှမ်းထားရသည့်အသံ
နှစ်ကို တစ်ခွန်းမခံ ပြန်စွာနေသည့် နှစ်ကြောင့် ဖီးနှစ် ဒေါသပုံဖြစ်

လာ၏။ နှစ်ဆိုတာ အစတည်းက သူ့အတွက် အရှုပ်ထုပ်ဖြစ်ရသည့် အသံ အရေးပေါ်သွားရမည့်ခရီးမှာ မရွေးနှစ်က သူနဲ့အတူ ကန့်လန့် ပါလာတာကိုက ဘယ်လိုကုသိုလ်မှန်းမသိ။ တစ်ချိန်လုံး ကောင်းလာ သည့်ကားက လိုရာခရီးမရောက်ဘဲ သမ်းလယ်ရောက်မှ ထမောက်ပြီး ပျက်လိုပျက်နှင့်။ ဒီကြားထဲ သခွပ်ပင်က မီးတကျိုကျိုဆိုတာမျိုး ဖီးနပ်နားမှာ နှစ်ထဲက အသံမျိုးစုံ ကြားနေရတာကိုလည်း စိတ်တိုရှင် နေ၏။

သူ ဘာပြောပြော သူမက တစ်ခွန်းမခံ နှုတ်တုံ့ပြန်နေတာကို လည်း ကြည့်မရ။ ကားကလည်း ရှေ့ဆက်မရ။ တစ်ယောက်တည်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေချိန်မှာ အဝေးကမီးရောင်တစ်စက် လက်ခံ ဖြစ်သွား၍ စိတ်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

“ဟိုမှာ မီးရောင်မြင်ရတယ် ဖီးနပ်”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“လိုအပ်တဲ့အကူအညီ တောင်းလို့ရချင်ရမှာပေါ့”

“မရဘဲ ပစ္စည်းယူ လူသတ်ဖြစ်မှာရော မင်း တွေးမိရဲ့လား မင်းလို မိန်းမလူလေးဆိုရင်”

“ဟင်... ရှင် တော်တော့နော်၊ စကားကို ရှေ့မဆက်နဲ့”

ဖီးနပ်စကားကြောင့် အိမ်အမြန်ဆုံး ပြန်ရောက်ချင်နေသော နှစ် ကြောက်သွား၏။ အေးကတော့ ဖီးနပ်တွေးသလို ဘာမှမတွေ့။ အနု လန့်ပြီး မျက်နှာလှလှလေး ဖွေးခနဲဖြစ်သွားရသူက နှစ်။ ဖီးနပ်ပြောသလို ဒီနေ့ခေတ်က ဘယ်သူ့ကိုမှ ယုံကြည်စိတ်ချရတာမဟုတ်။ လူကောင်း သူကောင်းတွေရှိသလို လူဆိုးလူမိုက်တွေကလည်း အများသားဆိုတာ

အကူရောက်နေသူတွေကို ကူညီတာထက် လူသတ်ပြီး ပစ္စည်းယူကြ သည့် လူမိုက်တွေလည်း ကြောက်စရာဖြစ်သည်။ ဖီးနပ်က ယောက်ျား ဆိုတော့ ရန်ပြုခံရလည်း ကိစ္စမရှိ။ နှစ်လို နနုငယ်ငယ် လှလှပပ မိန်းကလေးအတွက် အန္တရာယ်က သူ့အလိုလို လက်ယပ်ခေါ်နေသလို ဖြစ်နေတာ အခုမှတွေးပြီး ကြောက်လာ၏။

“ဒီမှာ”

“ဘာလဲ”

“ဟိုလူတွေလာရင် နှစ်ကို တစ်ယောက်တည်း မထားခဲ့နဲ့နော်”

နှစ်အသံက ခပ်တိုးတိုး။ လူကလည်း ဖီးနပ်နား ရောက်လာမှန်း သိ ရောက်လာတာကြည့်ပြီး အမှောင်ထဲမှာ ဖီးနပ် ကျိတ်မြူးလိုက် သည်။

“ဒီမှာ... နှစ်ပြောတာ ရှင် ကြားရဲ့လား”

“ကြားသားပဲ”

အခုမှ ကြောက်နေလိုက်တာ။ လူမမာအတွက် စိတ်ပူရ၊ လက်ရှိ အခြေအနေအတွက် စိတ်ညစ်နေပေမယ့် စွာလှသည့် နှစ် ကြောက်နေ သာ မြင်တော့ ဖီးနပ်စိတ်ထဲ အလိုလို စချင်လာသည်။

“နှစ်ယောက်အတူတွဲဖို့ မင်းပဲ စပြောတာနော် နှစ်”

“ရှင်စကားက ဘာလဲ”

“မင်းပဲ တစ်ယောက်တည်း မထားခဲ့နဲ့ဆို”

“ရှင်နော်... လူကို ဒုက္ခရောက်နေပါတယ်ဆိုမှ”

“ဒါဆိုလည်း တစ်ယောက်တစ်နေရာစီနေမှထင်တယ်”

“ဟွန်း... ယောက်ျားတွေကို ကြည့်မရတာ အဲဒါပဲ၊ နည်းနည်း

လေး အခွင့်အရေးပေးလိုက်တာနဲ့ လူကို”

“ဘာဖြစ်လဲ”

“ရှင်ကိုယ်ရှင် သိမှာပေါ့”

“သိလို့ အခုချိန်ထိ မင်း ဘာမှမဖြစ်သေးတာ”

“ဘာ”

“နားမကောင်းတာလား၊ ထပ်ကြားချင်တာလား”

“ရှင်... ရှင် သိပ်လူပါးဝတဲ့လူ”

ဒေါသနှင့် နှစ် လက်နှစ်ဖက် ဆတ်ခနဲ မြောက်တက်လာပြီး ဖီးနှစ်ကိုယ်ကြီးကို တပုန်းပုန်း ထုရိုက်ပစ်လိုက်မိတာက နှစ် ကြောက် နေတာကို သင်းက အခွင့်ကောင်းယူချင်မှန်းသိလိုပါ။

“ကဲ... ကဲ”

“ဟိတ်... မင်း ငါ့ကို ဘာလုပ်တာလဲ”

“လူပါးဝလို့ ရိုက်တာ၊ သိလား”

“ကောင်းပြီ၊ ငါ့အသားကိုထိရင် ဘာဖြစ်တတ်တယ်ဆိုတာ

မင်း မေ့ပေမယ့် ငါ မမေ့ဘူး၊ လာခဲ့”

“ရှင်နော်... ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

ဖီးနှစ်က လက်နှစ်ဖက်ကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူလိုက်တော့ နှစ် ကိုယ်လေး သူ့ရင်ခွင်ထဲ ထွေးခနဲ ရောက်သွား၍ လန့်သွားကာ ခွက် ရုန်းပေမယ့် သူက မလွှတ်။

“လွှတ်”

“မလွှတ်ဘူး”

“ရှင် လူယုတ်မာ”

“ထင်လို့ပါ”

“မင်းက ငါ့ကို တစ်ခါရိုက်ရင် ငါက တစ်ခါ ဟောဒီလို့”

“အို... အို”

“ဟင့်အင်း... လွှတ်ဆို”

“အို”

နှစ်စကားသံလေး ညအမှောင်ထဲမှာ သိပ်သည်းနွေးထွေးခြင်း

အောင် အလန့်တကြား ကွယ်ပျောက်သွားသည်။

ဖီးနှစ်က နှစ်တစ်ကိုယ်လုံး သူ့ရင်ခွင်ထဲ တင်းနေအောင် ဆတ်ထားပြီး အနမ်းတွေ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ခြွေချသည်။ နှစ်က ခွတ် တင်း ရုန်းကန်ထုရိုက်ပေမယ့် သူက ဂရုမစိုက်။ လှသော နှစ် တစ်ခမ်းလေးကို နောက်ထပ် ဘာစကားမှ ဆိုခွင့်မရအောင် သူက အနမ်းတွေနှင့် လှိုက်လှဲစွာ သိမ်းပိုက်သည်။ အစတုန်းကတော့ ညာပေးရုံဆိုပေမယ့် နောက်တော့ သူကိုယ်တိုင် စိတ်ပါလက်ပါ ခြိန်နွေးထွေးခြင်းထဲ စီးပျောက်ဝင်ဖြစ်သွား၏။

လေထုက အေးနေပေမယ့် နှစ်ကိုယ်လေးက ရင်ခွင်ထဲ နွေးနေ သည်။ တင်းကြပ်သော အနှောင်အဖွဲ့အောက်မှာ နှစ် ရင်ခုန်သံတွေ လာသလို နှလုံးသားတွေ နွေးလာ၏။ ဖီးနှစ်က သတိလွတ်ပေမယ့် မိမိ သတိမလွတ်။ လူချင်းနည်းနည်းအလှမ်းကွာတာနှင့် နှစ် တစ်တစ်ဖက် လေထဲအရှိန်ပြင်းပြင်း မြောက်တက်သွားပုံက မြန်သည်။

“ကဲဟယ်”

“ဖြန်း”

ဒီတစ်ခါတော့ နှစ်ရိုက်ချက်ကို ဖီးနှစ် လုံးဝ မရှောင်တော့။

သူမ ကျေနပ်အောင် ကြည်ဖြူစွာ ခံပေးလိုက်သည်။

“ဆောရီး”

“ဘာဆောရီးလဲ၊ ရှင် လူယုတ်မာ သိလား၊ သူများ သားဖျို သမီးပျိုကို ဖျက်လိုဖျက်ဆီး”

“တော်တော့ကွာ”

“မတော်ဘူး... မတော်ဘူး”

“အီး... အဟင်... ဟင်... ဟင်”

ရှက်ခြင်းဒေါသနှင့် နှစ်က သူ့ကို တအားလွှဲရိုက်ပြီး အီးဆဲ ငိုလိုက်တော့ ဖီးနှစ် သူ့ဘက်က တော်တော်လွန်သွားမှန်း သိလိုက်ရသလို သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။ ဒီလိုဖြစ်ဖို့ သူ့ကိုယ်တိုင် တစ်ရည်ရွယ်ခဲ့တာတော့ မဟုတ်ပါ။ ဖြစ်လာတော့ သူလည်း မတတ်နိုင် အခုချိန်ထိ သူ ရင်ခုန်နေတာကို မညာနိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားတာ သူ ဝမ်းသာသည်။ တကယ်တော့ နှစ်ကို သူ ချစ်နေခဲ့တာ ကြာပါပြီ။ ဒါပေမယ့် သူ့ရင်ထဲက အချစ်စိတ်ကို မျှီသိပ်နေခဲ့သည်။ နှစ်ကို မချစ်မိအောင် ကြိုးစားသည်။ နှစ်နဲ့ စားအောင်နေသည်။ ဒါကလည်း နှစ်ဆိုသည့် မိန်းမချောလေးကိုယ်တိုင်က သူ့ကို ကြည့်မရသလို သူကလည်း နှစ်ကို ကြည့်မရလိုပါ။

အခုတော့ အခြေအနေတွေက သူ့ရင်ထဲက အချစ်ကို ပွင့်အောင် ဖြစ်လာယုံသာမက အနှစ်နှစ်အလလက မျှီသိပ်ချုပ်တည်းထားသည့် ပေါက်ကွဲဖို့ဖြစ်လာတော့ ခက်သည်။ အရင်တုန်းက သူ့ကိုယ်သူ နှစ်ကို ပတ်သက်ပြီး ဘာဖြစ်လို့ ဖြစ်မှန်းမသိ။

အခုမှ သူ့ကိုယ်တိုင် နှစ်ကို ချစ်နေမှန်း သိလာရခြင်းဖြစ်သည်။

သူ့ဘက်က နှစ်ကို တကယ်ချစ်သည့်စိတ်နှင့် ချစ်အနမ်းတွေ တသိကြီး ပေးဖြစ်သွားပေမယ့် နှစ်အမြင်မှာတော့ သူက လူဆိုးဖြစ်သည်။ သူ ချစ်နေတာကို နှစ်ကိုယ်တိုင်လည်း ယုံမည်မဟုတ်။ တစ်ချိန်လုံး နှစ်နဲ့ သူဆိုတာ ရန်ဖြစ်နေရတာနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်နေကြရသူတွေဖြစ်သည်။ နှစ်သော နှစ်ကိုကြည့်ပြီး နှစ်အမည်ကို သူ ခေါ်လိုက်သည်။

“နှစ်”

“သွား... ရှင် နှစ်နားကို မလာနဲ့”

နှစ်အသံက ခါးခါးသီးသီး။ နှစ်စိတ်ထဲ သူ့ကို သတ်ချင်နေမှာ သိသည်။ သူကလည်း သူဆိုတော့ ငိုနေသည့်နှစ်ကို သူ ဘာပြောရမှန်းမသိ။

နှစ်စိတ်ကို သူ သိသည်။ လှသလောက် စွာသောနှစ်။ ရည်းစား ပေးပေးမယ့် ဘယ်သူမှ နှစ်ကို ထိခွင့်မရအောင် အနေအထိုင် သန့်ရှင်း သည့် ကလေးမ။ အခု သူ့အနမ်းတွေအောက်မှာ နှစ်တစ်ကိုယ်လုံး ချစ်သွားအောင် သူ့ဘက်က ဆိုးခဲ့မိသည်။

“ကိုယ် ရှင်းပြပါရစဉ်း နှစ်ရယ်”

“ဘာရှင်းပြမှာလဲ၊ ရှင်လောက် ယုတ်မာတဲ့လူ၊ အောက်တန်း ခုတ်လူ မတွေ့ဖူးသေးဘူး သိလား”

ရှင်ကွဲမတတ် နာကျင်နေသော အသံဖြင့် နှစ်က သူ့ကို ပစ်ပစ် ခေါ်ပြောပေမယ့် သူ မနာကျင်နိုင်။

“ကိုယ် လွန်သွားတာ နှစ်ကို တောင်းပန်ပါတယ်၊ မမှောင်လင့်ဘဲ နှစ်ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေ ပေါက်ကွဲနေတာ ကိုယ်ပဲသိတယ်”

“ဘာခံစားချက်လဲ၊ ဘာပေါက်ကွဲတာလဲ၊ သွား... အလကား”

လူယုတ်မာ၊ ရှင့်ကို နှစ် မုန်းတယ် သိလား”

“သိတယ်”

“ဘာ... သိရက်နဲ့ ရှင်က နှစ်ကို တမင်”

“မဟုတ်ဘူး”

“ဘာမဟုတ်တာလဲ”

“နှစ်ထင်သလို မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ် နှစ်ကို တကယ်ချစ်နေတာ”

“နှစ်ကို ကိုယ် ချစ်လာခဲ့တာ ကြာလှပြီ နှစ်”

“အခုမှ လူကြားကောင်းအောင် ဒီစကားတွေ လာပြောနေမယ့်ဘူး”

“ဪ... တကယ်ပါဆို”

“ကိုယ် နှစ်ကို ချစ်တာ ညာနေတာမဟုတ်ဘူး၊ တကယ်ချစ်တာ”

“ဒါဆို လဲသေလိုက်”

ဒေါသဖြင့် ဆူဝေနေတာ နှစ်အသံကို နားထောင်ပြီး သူ ပြီးလို့ သည်။ မတည့်ကြတာများကာ တွေ့တိုင်း ရန်ဖြစ်နေကြဆိုတော့ ချိန်ကြမှ ဖြန်းခနဲ ဒိုင်းခနဲ ချစ်စကားပြောခံရတော့ ဖီးနစ်အခုနဲ့ နှစ် မယုံတာ မဆန်းပါ။

သူကိုယ်တိုင်တောင် နှစ်ကို ချစ်နေမှန်း အခုမှ ကိုယ့်ကိုယ် သိရတဲ့အဖြစ်ဆိုတော့ နှစ် ယုံအောင် သူလည်း ပြောမပြတ်တတ်။ သူ့စိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်း ပြောလိုက်တာကို နှစ်က သူ တမင်အဖွဲ့တိုက်ပြောတာဟုထင်ပြီး ဖီးနစ်ကို ပိုမုန်းလာသည်။

“အလကား ကောင်”

“ဟေ့... မင်း ကိုယ့်ကို အဲဒီလိုပြောနဲ့နော်”

“ပြောတော့တာဖြစ်လဲ”

“ချစ်ချင်တယ်”

“လူယုတ်မာ”

“ချစ်တာဟာ ယုတ်မာတာလား”

“မင်း ကိုယ့်ကို ယူပါလား နှစ်”

“အရှက်မရှိတဲ့စကားတွေ ပြောနေလိုက်တာ၊ ရှင့်ကို ယူရအောင်

ရှင် ဘယ်တုန်းက တည့်ဘူးလို့လဲ”

“အမြဲ ရန်ဖြစ်နေတဲ့သူကများ”

“မကြားဖူးဘူးလား၊ ရန်ဖြစ်ပြီး ပြန်ချစ်နေကြဆိုတာလေ၊

တုန်းက မတည့်တာ မတည့်ချင်လို့ မဟုတ်ဘူး။ ရည်းစားများတဲ့

လေးကို ကြည့်မရလို့”

မှန်သောစကားကို ဆိုလိုက်၍ နှစ် မျက်စောင်းက အကြောင်းသုံးပါး

အမှောင်ထဲမှာ သူထဲ ဒိုင်းခနဲ ရောက်သွား၏။

“နောက်ဆို ဒီထက်တောင် ပိုထားဦးမှာ”

“သတ္တိရှိရင် ထားကြည့်လေ၊ ဖီးနစ်ဆိုတာ ဘာကောင်လဲ

တာ တစ်ခါတည်း သိသွားမယ်”

“ရှင်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“အခုချိန် မဆိုင်သေးဘူးလား”

“အို... ရှင့်စကားက ဘာကြီးလဲ”

“ရှင်းရှင်းပဲပြောမယ် နှစ်၊ ကိုယ်က အခုချိန်ထိ ဘယ်မိန်းမကိုမှ

မဆိုင်ခွင့်ထဲ မြတ်မြတ်နိုးနိုးထားပြီး အနမ်းမခြွေဖူးဘူး၊ ကိုယ်

ဘယ်ချစ်လို့ အနမ်းဦးခြွေမိတဲ့လူကလည်း ကိုယ့်ချစ်သူဖြစ်နေလို့ပဲ၊

မင်း ဘာပြောပြော အခုချိန်ကစပြီး မင်းက ဖီးနစ်ရည်းစား၊ ဖီးနစ်သတို့သမီးလောင်းဆိုတာ မြဲမြဲမှတ်ထား”

အခန်း (၁၁)

“အမလေး... တစ်ညလေး နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်မိပါတယ်၊ အိပ်မိုးလင်းကနဲ့ ကြားရတဲ့သတင်းက နားဝမှာ မသက်သာ ချိတ်တာ”

“အို... အိပ်ပျော်တယ်ပြောပြီး မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတာ နားလေးမှ မသိတာ၊ တွေ့တဲ့မြင်တဲ့သူတွေက သတင်းပေးပြီးပြီ၊ သူနဲ့... မိန်းကလေးက ဦးဆောင်ပြီး ယောက်ျားလေးကားပေါ် ပြေးတက်သွားတာပါတဲ့၊ သူ့ဘကြီး နေမကောင်းလို့ လူနာစောင့်ဖို့ ချိတ်လိုက်မိပါတယ်၊ အခုတော့ ကိုယ့်သားကို ဒုက္ခတွင်းထဲ ပို့မိသလို ခံနေပြီ”

“ဒီမှာ စကားကို ဆင်ခြင်ပြီးပြောပါ၊ နွယ်နီတို့က သမီးရှင်ရှင်”

“သမီးရှင်မှန်းသိလို့ ဒီလောက်ပဲ ပြောတယ်မှတ်ပါ၊ အဖြေက ရှင်းကြီးပဲ၊ ရှင်သမီးကိုယ်တိုင်က ကျွန်မသားကားပေါ် ပြေးတက် သွားတာ၊ ရှင် ဘာငြင်းဦးမလဲ”

“ဘာမှမငြင်းဘူး၊ ရှင်သားကခေါ်လို့ ဒီက သမီးလေးက

ရှင်သားကားခေါ် တက်သွားတာ ရှင်းနေတာပဲ”

“ရှင်သားမခေါ်ရင် ကျွန်မသမီးလည်း ရှင်သားကားခေါ် ပါသွားရောမရှိဘူး၊ အဖြေက ရှင်းနေတာပဲ”

ယောက်ျားလေးရှင်ဆိုပြီး တံငါက သမီးရှင်ကိုရော သမီးကို နှိမ့်ချစော်ကားပြီး စကားအနိုင်ထက် ပြောလာတာမျိုးတော့ မာမိကလည်း လက်မခံ။ ဖီးနစ်အမေ စွေစွေခန့်သွားမည့်စကား သေချာရွေးပြီးမှ လက်တုံ့ပြန်ဖို့ စဉ်းစားထားသည့်အတိုင်း နှစ်ဖက် ပေါက်ဝမှာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အမေနှစ်ယောက် မျက် ချင်းဆိုင် ရန်ဖြစ်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကျွန်မသမီးကို ပြန်အပ်ပါ၊ ပြောမရရင်တော့ ရှင်သား တရားရုံးတင်ပြီး ဥပဒေအတိုင်း အရေးယူယုံပဲ”

“အမလေး... ကြည့်စမ်း... ကြည့်စမ်း၊ စကားပြောပုံ လူပါးဝလိုက်တာ၊ ငါ့သားကိုများ သင်းက တရားစွဲဦးမယ်တဲ့”

ဖီးနစ်အမေ ဒေါသဖြစ်ပြီး အော်ဟစ်ပေါက်ကွဲနေချိန်မှာ မာမိက သူမပုံစံအတိုင်း မျက်နှာကိုမော့ ရင်ကိုကော့ပြီး နေရာ ခပ်ကျော့ကျော့လေး ထွက်သွားပစ်၍ ဖီးနစ်အမေမှာ စွေစွေ ဒေါသများနှင့် ကျိတ်မနိုင် ခဲမရ ဖြစ်ကျန်ခဲ့သည်။

နှစ်ဖက် အိမ်ချင်းကပ်လျက်၊ သားရှင်နှင့် သမီးရှင်တို့ရန် အစတည်းက မတည့်အတူနေကြရသူများဖြစ်သည့်အတိုင်း မျှော်လင့် မထားတာတွေ ဖြစ်လာတော့ ကိုယ့်သား၊ ကိုယ့်သမီးစောနှင့် မာန တွေပြိုင်ကာ ပြောသင့်တာရော မပြောသင့်တာပါပြောပြီး ထုံးစံအတိုင်း သူနိုင်ကိုယ်နိုင် အပြိုင်ကျ၍ ရန်ဖြစ်စကားများကြပြန်သည်။

ဘယ်သူကမှ အလျော့ပေးချင်ကြသူများ မဟုတ်ကြသည့်အတိုင်း တကယ်တော့ မငြိမ်း။ ဘာတွေဘယ်လိုပြောပြော ဖီးနစ်က နှစ်ကို ခိုးသွားပြီ သာ သတင်းကတော့ ပဲတ်ဝန်းကျင်မှာ တစ်ခဏအတွင်း တစ် ယောက်စကား တစ်ယောက်ကြားနှင့် တောမီးပမာ ပျံသွား၏။

ဘာတစ်ခုမှ ပုံးမရ ဖိမရ။ ဒီကြားထဲ ဖီးနစ်ကားပေါ့၊ နှစ် သားတာ မြင်လိုက်သူတွေကလည်း ရှိသေးသည်။

“ဟဲ့... မိပုံ၊ ကြားလား၊ သင်းက သမီးရှင်ဖြစ်ပြီး ငါ့ကို အောင်ပြီး ထွက်သွားလိုက်တာ ကျော့နေတာပဲ၊ ငါက သားရှင် သင်း မသိတော့ဘူးလား”

“တော်ပါဘော့ မမရယ်၊ အခုချိန်ကြာမှ ရန်ဖြစ်နေလို့လည်း ကြားလို့ မတော်ပါဘူး၊ မကြာခင် တစ်ဖက်နဲ့တစ်ဖက် ဆွေးမျိုး ရတော့မှာ ဒီလို ဖြစ်နေလို့ ပြီးသွားမှာလား”

“အို... ပြီးသင့် ပြီးရမှာပါ၊ ဒီလိုမိန်းမသမီးနဲ့ ငါ့သားကို ပေးစားဘူး၊ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်... ဒါပဲ”

“ဒေါသရှေ့ထား မှားမှာပေါ့ မမရယ်”

“မမှားဘူးဟေ့၊ မမှားဘူး”

“ဘာလဲ... မမက ဖီးနစ်ကို ဒုက္ခရောက်စေချင်လို့လား”

“ငါ့သားက ဘာလို့ ဒုက္ခရောက်ရမှာလဲ”

“ဟိုက မမသားကို တရားဥပဒေအတိုင်း အရေးယူမယ်ပြောနေတာ သားလား”

“ညည်းက ဘာစကားပြောတာလဲ မိပုံ”

“အမှန်တရားပြောတာ မမ၊ မမလိုပဲ နှစ်အမေက ပြောရင်

ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်မယ့်ရဲ့၊ တော်ကြာ...”

“တော်ပြီ၊ ညည်းပါးစပ်ကို ပိတ်တော့ မိပုံ၊ ငါ့သားကို ဒုက္ခရောက်အောင် လုပ်ပါမလား၊ အရေးဆို ဘာအကြံဉာဏ်မှ မပေးအလျှော့ပေးဖို့၊ အရှုံးပေးဖို့ဆို ငါ့ကဲ့ ဘာမှလာမပြောနဲ့၊ မကြားချင်ဘူး”

“သွား... သွား၊ ငါ့နားမှာ ဘယ်သူမှ မနေနဲ့၊ ဘယ်ကြည့်မရဘူး”

ဒေါ်သီတာအသံက ခံစားချက်ဖြင့် ပြင်းထန်သလို ဒေါသက ရှေ့ဆောင်နေ၍ ဘယ်သူ့ဘာပြောပြော တစ်ဖက်ကို နိုင်လို့မိဘူးဘာတစ်ခုမှ နားမဝင်။ တစ်နေ့ ဒီလိုဖြစ်လာမှာကြောက်လို့ အုတ်ထရံကို ထပ်မြင့်ပစ်ခဲ့သမျှ အခုတော့ အလကားဖြစ်သွားသည်။

နှစ်နဲ့ ဖီးနှစ်အကြောင်း သိနေကြသူတွေက အရင်တုန်း သူတို့လူငယ်နှစ်ယောက်ကို သဘောတူကြပြီးသား ဖြစ်သည်။

“ခြံချင်းလည်းကပ်ရက်၊ မွေးနေ့ မွေးရက်ကလည်းတူ၊ ကံတူတဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်သာ နီးစပ်ရင် ကြီးပွားချမ်းသာလို့ ဖြစ်ခြင်း၊ မယုံရင် သူတို့ကို ထိစပ်ထိုးခိုင်းကြည့်၊ ထိဆုတ်ပေါက်လို့ကတော့ တစ်ခါတည်း ပေးစားပစ်လိုက်၊ ဒါမျိုးကံကောင်းရင် တစ်သက်စံရရော၊ ငါ့ခြား မိန်းကလေးနဲ့ရမှ ကိုယ့်ပင်ပင်ပန်းပန်း ရှာကျွေးနေရဦးမယ်”

“အို... ဒီအကြောင်းတွေ မပြောစမ်းပါနဲ့၊ မကြားချင်ဘူး”

“ကျွန်မတို့က ဖိတ်ခြင်းဖိတ် ကိုယ့်အိတ်ထဲ ဖိတ်မပြောတာပါ၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အတွင်းသိ အဆင်းသိ ခုခေတ်မှာ ခပ်ရှားရှား မဟုတ်လား”

“တော်ပါပြီ၊ ဘာအကြောင်းမှလည်း မသိချင်ဘူး၊ ကျွန်မကို တခြားအကြောင်းပဲပြော၊ ဒီအကြောင်းမပြောနဲ့၊ ကျွန်မသားက ကလေးရှိသေးတာ”

“မိဘဆိုတာ ဒီလိုပါပဲ၊ ကိုယ့်သားသမီးကို ကလေးလိုပဲ ချစ်ကြတာ”

ဒေါ်သီတာ ကြိုက်မှန်းမသိ၊ မကြိုက်မှန်းမသိ ကိုယ်ထင်ရာလို ပြောတတ်တာ အသာထား။ နှစ် ရည်းစားများတာကိုလည်း မသိရ။ ကိုယ့်ချွေးမဖြစ်မည့်သူထဲ နှစ်လို မိန်းကလေးမပါပေမယ့် တော့ ဒေါ်သီတာ ကြည့်မရအောင် မုန်းသူကိုမှ ချွေးမတော်ရမည် တော့ မိုးမီးလောင်တာထက် ဆိုးသွားသည်။

“ဪ... ညက ဖိန်ကားပေါ် နှစ် တက်သွားတာ ကျွန်မ တိုင် တွေ့လိုက်တာပါဆို၊ မယုံရင် အေမီကို မေးကြည့်၊ ကျွန်မတို့ သက်စလုံး သူတို့ ခိုးပြေးသွားတာ သေသေချာချာ မြင်လိုက်တာ”

“ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လားကွယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် မမရယ်၊ မယုံရင် အစ်မသားကို ဖုန်းဆက်ပြီး မြည့်”

ပြောသည့်လူက တကယ့်အခိုင်အမာ။ ကိုယ်လွှတ်လိုက်တာ ကြီးဆိုပေမယ့် ပဲခူးကို လှမ်းဖုန်းဆက်ကော့ ဖီးနှစ် ရောက်မလာ သီရတော့မှ စိတ်ကို ဒုန်းဒုန်းချလိုက်ရ၏။ ဖီးနှစ်ဖုန်းကို ဆက်မရဘဲလည်း မရ။ ဖုန်းက စက်ပိတ်ထားသည်။ နှစ်ကို သား ခိုးပြေးတာပဲရယ်လို့ မယုံစိတ်နဲ့ ဒေါသဖြစ်ဖြစ် လက်ခံလိုက်ရချိန်မှာ

သမီးရှင်ဘက်က ထသောင်းကျန်းတော့ အစတည်းကမတည့်၊ ကြာ
မရတော့ ရန်ထပ်ဖြစ်ဖို့ ဖြစ်သွားတာပဲ အဖတ်တင်သည်။

“ဟွန်း... သူ့သမီးလို ရည်းစားခိုလိုပေါက်အောင် ထားတတ်
သူမျိုး ငါက ချွေးမတော်ရမှာကိုပဲ သင်းက နာအံ့ထင်နေသေးတာ

ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သားက နှစ်လိုမိန်းကလေးမှ ခိုးပြေးရသည်မသိ
ကြားကြားခြင်း ကိုယ့်နားကိုမယုံ။ နောက်တော့ လူကိုယ်တိုင် သတိ
ပေးလာသူတွေက ဒေါ်သီတာအိမ်ပေါ်အထိ ရောက်လာကြတယ်
ဖီးနစ်နှင့် နှစ်အကြောင်း ပြောကြဆိုကြနှင့် မယုံဘဲနေလို့မရ ဖြစ်လာ

မျက်စိနှစ်လုံးပွင့်တော့နဲ့ သတင်းပေးသူတွေက အိမ်တိုင်ရာရောက်
လာပြောကြသူတွေကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရမလား။ ဒေါ်သမီးရမှာလဲ
မသိ။ ပြောတော့ဖြင့် သားချစ်နေတာ မယ်ပါတဲ့။ အခုတော့ မယ်
ချွေးမတော်ရတော့မည်မဟုတ်။ နှစ်ကိုပဲ ချွေးမတော်ရမည့်အထိ
တွေးမိတိုင်း နှစ်အမေမျက်နှာကြီးက ပေါ်ပေါ်လာကာ ဒေါ်သီ
ဒေါ်သကို လာဆွသလို ဖြစ်နေသည်။

“ဘယ်မှာလဲ လှေကား”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ မမရယ်”

“ပေးဆို ပေးစမ်း”

နောက်ထပ် ဘာမှထပ်မပြောရဲသည့်အတူ သူလိုချင်သ
လှေကားကို ယူပေးလိုက်သည်။

“ဒီမှာ မမ၊ လှေကားရပါပြီ”

“ဟိုဘက်ခြံမှာ လူရှိလား”

“ရှိပါတယ်”

တွေးရင်းဒေါ်သဖြစ်သည်။ ဖြစ်သမျှဒေါ်သကို ရစရာမရှိအောင်
ဘက်ခွဲပစ်ချင်သည်။

“အေး... ငါ တက်ပြောမယ်”

“မဟုတ်တာ မမရယ်”

“နင် လျှာမရှည်နဲ့ မိပုံ၊ လှေကားကို ငါပြောတဲ့နေရာမှာ
ထောင်ပေးစမ်း”

တစ်ဖက်နံရံမှာ ထောင်ထားသည့်လှေကားဆီ သားစောနှင့်
အရအောင် ကုတ်ကပ်တွယ်တက်သည်။

“စိတ်ကိုလျော့ပါ မမရယ်၊ ဟိုဘက်က အသံတိတ်သွားပါပြီ”

“ဟဲ့... ပြောချင်တိုင်းပြောပြီး အသံတိတ်လို့ ရမလား။ အခု
အလှည့်၊ ငါပြောတာ သင်းတို့နားထောင်ရမယ့်အလှည့်”

“ပုံက မမခြေချော်ကျမှာစိုးလို့ပါ”

“ကျပါလေစေ၊ ငါ ဘာဖြစ်ဖြစ် ညည်းစိတ်မပူနဲ့”

ပုံပဲ ဘယ်လိုမှ တားမရ။ လှေကားကို တဖျပ်ဖျပ်နဲ့ တက်သွား
လှေကား လှေကားထိပ်ရောက်သွားသည်။ ဒေါ်သီတာက လှေကားထိပ်
တက်မှ ဟိုဘက်ခြံဆီ စီးမိုးကြည့်၏။ ပုပုနှင့်ရှည်ရှည်၊ တစ်ဖက်
ဘက် နှစ်အမေ၊ နှစ်၊ ဦးလေးမောင်နှမနှစ်ယောက်ကို အပေါ်စီးမှ တန်းခနဲ
ကြည့်သည်နှင့် ဒေါ်သစိတ်က ဝန်းခနဲ ကြွတက်လာ၏။

“ဟေ့... ဒီမှာ၊ ဟိုဘက်ခြံကဟာတွေ”

ဒေါ်သီတာအသံက ဟိန်းခနဲ ထွက်လာပေမယ့် ရုတ်တရက်
ထုတ်မတွေ့ရ၍ မောင်နှမနှစ်ယောက် အံ့သြပြီး ဟိုကြည့်ဒီကြည့်လုပ်ပြီး
ဆင်ပိုင်ရှင်ကို ရှာကြသည်။

“အသံကြားလား အောင်စည်”

“ကြားတယ် မမ၊ လူတော့ မတွေ့ဘူး”

“ငါတို့ကိုများ ဟိုဘက်ခြံကဟာတွေတဲ့၊ သူကိုယ်တိုင် မိုက်ရိုင်းနေမှတော့ သူ့သားမိုက်ရိုင်းတာ ဘာဆန်းလို့လဲ”

“အဲဒါတော့ ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ ဒီအဘွားကြီး တော်တော် အပေါက်ဆိုးတာ”

“အမလေး... ငါ့ကိုများ အဘွားကြီးတဲ့၊ နင်ကမှ အဘိုးကြီးဟဲ့... နားလည်လား”

“ဟင်... ဟိုမှာ ခြံစည်းရိုးမှာ လှေကားနဲ့ တက်ပြောနေတာ မြင်လား အောင်စည်၊ ဒီမိန်းမ တော်တော်လွန်နေပြီ”

“ဘာလွန်တာလဲ၊ နင်ကမှ လွန်တာ၊ သမီးရှင်ဖြစ်ပြီး”

“သမီးရှင်ဖြစ်တော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ နင့်သား ထောင်ထဲ ရောက်တာပေါ့”

“ငါ့သား ထောင်ထဲရောက်ရင် နင့်သမီးလည်း ဘဝပျက်ရမယ်၊ နားလည်လား”

“သတ္တိရှိရင် လုပ်လေ၊ ဘာကိစ္စ မကြီးမငယ်နဲ့ ခြံစည်းရိုးပေါ် ခွတက်ပြီး ရန်တွေ့နေရသေးလဲ”

“တွေ့တယ်ဟဲ့... တွေ့တယ်၊ တွေ့တော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“တော်ကြပါတော့ဗျာ၊ ကျွန်တော်ကပဲ ခင်ဗျားတို့ကို တောင်းပန်ပါတယ်”

အောင်စည်က ကိုယ့်အစ်မကို အိမ်ဘက်ပြန်ဆွဲသည်။ နှစ်ထွက်သွားသောအဖြစ်က ဖီးနစ်နှင့် ဘာမှမဆိုင်မှန်း သူ့ အသိဆုံး

ဘိုက်ဆိုင်သွားတာတွေ ရှိချင်ရှိပေမဲ့ တစ်ခရီးတည်းသွား တစ်လမ်းစီ နေမှာလို့ တွေးပြီး နှစ်ကို တွေ့တဲ့သူက အတိအကျကြီး လာပြောတော့ ဆုံးချင်။ သိနေပါသည်လို့ အောင်စည် ဖွင့်မပြောရဲ။ သတ္တိကြောင်တယ်ပဲ ဆို။ ဆွေးမရှိကူးပဲ ပြောပြော။ ကိုယ့်အစ်မဒေါသကို ကိုယ်ပဲသိသည်။

“ဟေ့... ဒီမှာ ငါကတော့ မကျေနပ်နိုင်ဘူး”

ဒေါသီတာအသံကြောင့် အောင်စည်ရော ဒေါ်နွယ်နီပါ ဆတ်ခနဲ ကြည့်သည်။ ခြံတံတိုင်းအပေါ်မှာ မေးဖျားထောက်တင်ထားတာက ဒေါသီတာမျက်နှာမှာ ဒေါသကို အရင်မြင်ရသည်။

“နင့်သမီးက အောက်ပါအရည်အချင်းတွေနဲ့ ပြည့်စုံသမျှ ဆလံတင်ထားတာကိုး၊ ဒီမယ်... နွယ်နီ”

“ဘာလဲ... ဘာလဲ”

တစ်ယောက်က အပေါ်မှ ဒေါသနှင့်အော်သည်။ တစ်ယောက်က ခြံပြင်မှ နတ်ကျသလို ဆတ်ဆတ်တုန်ကာ တန်ခိုးများရှိလျှင် ကိုယ်ဟော့ သွားနဲ့ လွှားခနဲ အပေါ်တက်ပျံ့ပြေးတော့မည့် ခြေလှမ်းတွေနှင့် စွေ့စွေ့ နေ၏။

“ငါ့သား ဘယ်လောက်ပဲဆိုးမိုက်ပါစေ၊ ယောက်ျားလေး ဆောင်အပြင် တန်းမရှိဘူး၊ ရှင်သမီးသာ ပွေ့ရှုပ်သမျှ နောက်ဆုံး ခြံရာမရဖြစ်ပြီး သူများသားကို နာမည်တပ်မှာ သိရဲလား”

“အောင်မလေး... ကျွန်မသမီး နာမည်တပ်ချင်ရင် အမျိုးသား ဆောင်းတွေ လျှောက်လွှာတင်ထားတာ အိမ်ခန်းတစ်ခန်းအပြည့်ပဲ၊ နည်းလား၊ လူတော်လူကောင်းလေးတစ်ယောက်ကို အသာလေး ရွေးလို့ တယ်၊ ဥပဒေနဲ့ မလွတ်ကင်းတဲ့ ဂိုဏ်းစတားမျိုးတော့ နွယ်နီသမီးက

မရွေးဘူး၊ ဟဲ့... အောင်စည်”

“ဗျာ... မကြီး”

“ငါကုမ္ပဏီက ဒရိုင်ဘာ ကိုသောင်းကို ဖုန်းဆက်စမ်း၊ ငါ့သား ရှိရာ ငါ အခုချက်ချင်း လိုက်သွားမယ်”

“ကျွန်တော် လိုက်ပို့မယ်လေ”

“မပို့နဲ့၊ နင်က ငါ သွားနေတုန်း ကျောက်စိမ်းမောင်မောင်ခင် ဖုန်းဆက်ထား”

“မကြီးကလည်း အဲဒီကောင်ကို နှစ်က မကြိုက်ဘူးဗျာ”

“ဟဲ့... ကြိုက်တာ ချစ်တာက အတူနေ ဖြစ်သွားမှာပေါ့၊ ငါ ခိုင်းတဲ့အတိုင်းလုပ်၊ နေဦး... နေဦး ကြာပါတယ်၊ သွား... အခုပဲ မောင်မောင်ခင်ကိုပါ ငါ ခေါ်တယ်ဆိုပြီး သွားခေါ်”

“ဘယ်သွားခေါ်ရမှာလဲ”

“သူအိမ်ကိုပေါ့ဟဲ့၊ ဒီလောက်လေးမှ နားမလည်ဘူးလား”

အောင်စည်မှာ ဘာမှမပြောနိုင်။ အစ်မက ငယ်ကြောက်။ တုန့်ငယ်နိုင်ကြားမှာ အဲဒီ ကျောက်စိမ်းမောင်မောင်ခင်ဆိုတာကြီး မြင်သောတော့ လူက အော်လီဆန်စွာ ပျံတက်လာ၏။ သက်ကျားရွက်တွဲတိုဝတ်သမျှက ဒီနေ့ခေတ်လူငယ်တွေနဲ့ အမှီလိုက်နေသော ထိုလူနှစ် ဖော်ပြာနှင့် ဦးအောင်စည်ပင် ကြည့်မရ။ ကိုယ့်အသက်အရွယ်ကိုယ် အားမနာ။ သူတစ်ပါး သားပျိုသမီးပျိုလေးတွေကို သေခေါ်ရိက္ခာလုပ်နေချင်တာကို ရွံ့စွာစက်ဆုပ်မိသည်။ ခုခေတ်ကလည်း ငွေရှိ ဘာမဆိုဖြစ်စေသတည်းဆိုတော့လည်း ခက်သည်။ ငွေလိုနေသူတွေ၊ ငွေလိုနေသူတွေကြားမှာ ဒီလိုကိစ္စတွေက ဘယ်သောအခါမှ အ

တတ်မှာ မဟုတ်။ ကိုယ်က ငွေလိုနေတာလည်းမဟုတ်။ ကျောက်စိမ်းမောင်မောင်ခင်တို့လို စင်ကာပူမှာ အိမ်တွေအများကြီး မရှိပေမယ့် ကိုယ့်အတိုင်းတာနှင့်ကိုယ် လူချမ်းသာစာရင်းဝင် ဖြစ်ပါလျက် တစ်ဖက်တစ်ခြမ်း နိုင်ချင်စေနှင့် ဘာတွေလုပ်နေမှန်း မသိ။

“ဟဲ့... သွားလေ၊ ငါ ခိုင်းထားတာ အခုထိ မသွားသေးဘူးလား”

ဦးအောင်စည်ကို ဒေါ်နွယ်နီက ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်နေချိန်မှာ ဒီနေ့အမေကလည်း သူ့ညီမဘက်လှည့်ပြီး တစ်စခန်းထပြန်သည်။

“ဟဲ့... ပုံပုံ၊ ငါတို့ကလည်း အဝေးကြီးသွားရှာစရာ မလိုဘူးဗျာ၊ ဘေးခြံက အပျိုကြီး သိုက်သိုက်သော်မော်ထွန်းကို သွားခေါ်ခဲ၊ သက်ကုမ္ပဏီ သူဌေးမကိုယ်တိုင် ငါ့သားကိုသာ လက်ထပ်ခွင့်ရရင် သေပျော်ပါပြီဆိုထားတာ၊ သွား... အခုပဲ သူ့ကို ငါ ခေါ်မတော်မယ်လို့ ခေါ်ခဲ”

ဒေါ်သီတာ တက်နေသည့်လှေကားကို ကိုင်ထားသည့် ဒေါ်ပုံပုံမှာ အစ်မဖြစ်သူစကားကြောင့် မျက်လုံးပြူးသွားကာ အစ်မဖြစ်သူကို အလန့်ကြား မောကြည့်သည်။

“စိတ်ကိုထိန်းပါ မမရယ်၊ အဲဒါကြီးတော့ မသင့်တော်ပါဘူး၊ ဒါက ဝဝတုတ်တုတ်ကြီးကိုမှ၊ သွေးတောင်ဆုံးနေပြီလား၊ မသိတာ၊ ဒီနေ့က အဲဒါကြီးနဲ့ဆို”

“တော်... တိတ်၊ ငါ ခိုင်းတဲ့အတိုင်းလုပ်၊ ငါ့သားနဲ့ သင်းသမီးတစ်သက် ညားကိုမညားစေရဘူး၊ ငါက ဒါဆို ဒါပဲဆိုတာ မသိဘူးလား”

“သိတယ်ဟေ့... သိတယ်၊ ငါတို့ကလည်း ဒါဆိုဒါပဲ”

တစ်ဖက်ကလည်း အားကျမခံ ပြန်ဟစ်သည့်ကြားမှာ ပုံပုံနှင့် အောင်စည်က ဓားစာခံအဖြစ် အကြီးအကျယ် စိတ်ညစ်စွာ သက်ပြင်း ပြိုင်တူချလိုက်ကြ၏။

အခန်း (၁၂)

“ဒီမယ်”

“ပြော”

ဖီးနစ်က ပြောဆိုတော့ နှစ်မှာ အင်္ကျီရင်ဘတ်နှစ်စကိုဆွဲရင်း ဇုတ်တရက် ဘာပြောရမှန်း မသိ။ ဆေးရုံခွတင်ပေါ်မှာရှိနေသည့် သူမက အခုချိန်ထိ သတိမရသေး၍ အနားမှာ ရှိနေသူအားလုံး ဘာစကားမှ မပြောနိုင်၊ မဆိုနိုင် သတိလစ်နေပုံကို တွေ့မြင်ရတာနှင့် ပြောရမည့်စကားက လည်ချောင်းထဲက တော်တော်နှင့်မထွက်။ ဖီးနစ် အကြည့်က နှစ်ထံ ဖျတ်ခနဲ ရောက်လာသည်။ နှစ်နှင့် အကြည့်ချင်း ဆုံသွားတော့ သူက နှစ်လက်ကို ဖျတ်ခနဲ ဖမ်းဆွဲပြီး ဆေးရုံခန်းထဲက အပြင်ကို ဆွဲလာသည်။

“စကားပြောချင်ရင် အပြင်လိုက်နဲ့... လာ”

“နှစ်လက်ကို လွှတ်”

“မလွှတ်တော့ ဘာဖြစ်မှာမို့လဲ”

“လာစမ်းပါ”

“ရှင်နော်”

ဖီးနစ်စကားကြောင့် နှစ် ဒေါသဖြစ်သွားပေမယ့် ဒီနေရာမှာ ရန်ဖြစ်ချင်စိတ်မရှိတာနှင့် ဖီးနစ်လက်ထဲက သူမလက်ကို နှစ် မသိမသာ ဆောင်ရုန်းရင်း ဆေးရုံအပြင်ဘက် ရောက်လာသည်။

“ကဲ... ပြော”

“နှစ်လက်ကို လွှတ်စမ်းပါ။ ဒီလိုအချိန်မှာတောင် ရှင်စိတ်ထဲ မဟုတ်တာလုပ်ဖို့ ရှင်မို့ စဉ်းစားနိုင်သေးတယ်”

“ဟိတ်... မင်းစကားက ဘာစကားလဲ၊ လက်ကလေးကိုင်တာ ကြီးလေးတဲ့အပြစ်လား”

“ဒါ ဆေးရုံရှင်”

“မင်းမပြောလည်း လူတိုင်းသိတယ်”

“သိရင် အသိတရားရှိထားပေါ့၊ သေမင်းတံခါးဝမှာ ရှင်ဦးကြီး ရုပ်နေတာ ရှင် တရားမရာဘူးလား”

“အဟတ်... ဟား... ဟား”

လူကိုလာပြီး တရားပြနေသည့် နှစ်ကိုကြည့်ကာ ဖီးနစ် တဟားဟား ထရယ်တော့ နှစ်မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လိပ်ပြာမလုံသလို ဟိုဒီလူညံပတ်ကြည့်ရင်း ဖီးနစ် မျက်နှာကို ဒေါသနဲ့ ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

“ရှင်က ဘာရယ်တာလဲ၊ ဒီနေရာက ရှင် ရယ်နေရမယ့်နေရာ မဟုတ်ဘူး... သိလား”

“ဒီလိုတော့လည်း မင်းက လိမ္မာသားပဲ”

“အဲမယ်... ရှင်လိုလူမိုက်ကပဲ ပြောရတယ်ရှိသေး”

“ကိုယ်က လူမိုက်ပေါ့... ဟုတ်လား”

“ရှင်ကိုယ်ရှင် သိမှာပေါ့၊ ရန်ဖြစ်နေတဲ့လူက လူလိမ္မာလား၊ လိမ္မာလားဆိုတာ”

“မင်း မကြိုက်ရင် နောက်ထပ် ရန်မဖြစ်တော့ဘူး၊ ကတိပေး”

“ဘယ်သူမှ ရှင်ဆီက ကတိမတောင်းဘူး”

“မင်းက တစ်မျိုးပဲ”

“ဘာတစ်မျိုးလဲ၊ ရှင်သာ တစ်မျိုးဖြစ်နေတဲ့လူ”

“ကိုယ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“အဟွန်း... ဟွန်း”

“ရှင် ရယ်ပြန်ပြီလား”

“ဟား... မင်းနဲ့တော့ ခက်နေပါပြီ”

“ဘာမှမခက်ဘူး၊ သူများတွေ သောကဗျာပါဒ ကြုံနေရချိန်မှာ အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ရယ်နေတာကောင်းလား”

“ကိုယ်ရယ်တာက မင်းပြောတာကို သဘောကျလို့ပါ”

“အဲဒါနဲ့ပဲ အော်ကြီးဟစ်ကျယ် လုပ်ရလား”

“ဪ... ခက်နေပါပြီ”

“မင်းပြောသလိုဆို ဆေးရုံကိုလာတဲ့လူတိုင်း တရားသဘော ပြီး ခေါင်းတုံးတုံး ဘုန်းကြီးဝတ်ရမလို ဖြစ်နေပြီ”

“ဝတ်သင့်ရင် ဝတ်ရမှာပဲ”

“ဘယ်လိုလဲ၊ ဇွတ်တရွတ်ကြီးပါလား”

ပြီးနေသည့် သူ့မျက်နှာကို မုန်းမုန်းနှင့် မျက်စောင်းထိုးဆွဲ
ဆွဲဆွဲဆွဲရသေးသည်။

“မင်းက တကယ်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကောင်မလေးပဲ၊ တကယ်
တော့ ကိုယ်ကလည်း ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကောင်မလေးပါ။”

“ဒါပေါ့၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုမော် မသူတော်ဆိုတာ”

“မယုံရင် ပေါင်းကြည့်လေ”

“ရှင် နှစ်နာနေဦးမယ်”

“နှစ်ကို အိမ်ပြန်ဖို့”

“သားရေ... ဖီးနစ်”

“ဟော... ဟိုမှာ ကြီးကြီးခေါ်နေပြီ၊ လာပြီ ကြီးကြီး၊ လာပြီ”

“လာ... နောက်မှ ကိုယ့်ကို ပြောစရာရှိတာ ပြော”

နှစ်မှာ ဖီးနစ်ကို စကားဆုံးအောင် ပြောခွင့်မရ။ လူနာ
ကြီးကြီးက လှမ်းခေါ်တာနှင့် ဖီးနစ်က နှစ်လက်ကိုဆွဲပြီး ဆေးရုံအ
ပြန်ခေါ်သွား၍ စိတ်ညစ်သွားသည်။

“နှစ်လက်ကို လွှတ်စမ်းပါ”

“နှစ် ဒီမှာ နေခဲ့မယ်၊ ရှင်ဘာသာ ဆေးရုံထဲ ပြန်သွားမယ်”

“နှစ်တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေမှာပေါ့”

“ဖြစ်တော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ အစတည်းက တစ်ယောက်တည်း
ဥစ္စာ၊ ရှင် ဒီမှာနေခဲ့၊ နှစ်လည်း အိမ်ကို ပြန်တော့မယ်”

“မင်း တကယ်ပြောတာလား”

“တကယ်ပေါ့”

“မင်းအမေက ကိုယ်မပါဘဲ လက်ခံပါ့မလား”

“ဟင်”

“ဖီးနစ်... ဒီမှာ မင်းဘကြီး သတိရလာပြီ၊ မင်းကို မေးနေ
တာ”

“လာပြီ ကြီးကြီး၊ ကိုယ် သွားလိုက်ဦးမယ်၊ မင်း စိတ်ထင်ရာ
သွားကလုပ်ပါနဲ့၊ ဒီဘမျက်နှာကိုကြည့်ပါ”

ဖီးနစ်က နှစ်မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ပြီး ဆရာကြီးပုံစံ ဖမ်းပြော
တာ မခံချင်ပေမယ့် နှစ် ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ဘဲ စိတ်ရှုပ်လျက်
အောက်မှာ ရပ်ကျန်ခဲ့သည်။

စိတ်အလိုအတိုင်းဆိုလျှင် နှစ်တစ်ယောက်တည်း အိမ်ကိုပြန်သွား
လိမ့်မယ့် ဖီးနစ်ပြောသလို မာခိုမျက်နှာကို ပြေးမြင်လိုက်တော့
တစ်ညသွားသည်။ အားလုံးအမြင်မှာ နှစ်နဲ့ ဖီးနစ်ဆိုတာ ခိုးရာလိုက်သွား
သည့် ချစ်သူတွေဆိုပေမယ့် လက်တွေ့မှာ သူတို့ထင်ထားသလို မဟုတ်
ဘဲ ခက်သည်။ အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြလို့လည်း ဘယ်သူကမှ
မည်မဟုတ်။ ပေါက်သည့်နဖူး မထူးဆိုသည့် ဖီးနစ်ကို လက်ထပ်ဖို့
တော့လည်း ဘယ်တုန်းကမှ မတည့်သည့်သူ့ကို မုန်းပါသည်။

အမေနှစ်ယောက်လုံးက သူတို့ဆီကို ဖုန်းဆက်ပြီးပါပြီ။ ခပ်
ပြေလေးဆင်းနေသော ကကြီးပြန်ဖူးရဲ့ အနားသတ်မှာ ထောင့်ချိုးကျ
ဆုံးတွေ၊ နက်မှောင်ဝိုင်းစက်တဲ့ မျက်ဝန်းတွေက နှစ်နှင့်သူ အကြည့်
ဆုံတိုင်း အရောင်တွေ လက်ဖြာလာတာကို မုန်းပေမယ့် ခပ်စင်းစင်း
လွှင့်တဲ့ နှာတံအောက်က သွေးရောင် လွှမ်းနေသော နှုတ်ခမ်း
ဖြည့်ပြည့်တစ်ဖုံကိုတော့ နှစ် ရင်မောရင်ခုန်စွာ စိတ်လှုပ်ရှားခဲ့ရတာ
တော့ ဝန်ခံချင်သည်။

အို... နှစ် ဘာတွေလျှောက်တွေးနေမိပါလိမ့်။ ကိုယ့်နဲ့မဆိုင်
ကိစ္စကိုများ ခေါင်းအလေးခံနေရသလား။ နှစ်မျက်ဝန်းထဲ မယုံပဲ
ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာတော့ နှစ်မျက် နားလေး တင်းသွားကာ ကိုယ့်ကို
ကိုလည်း ဒေါသဖြစ်သွားသည်။ ဖီးနစ်မှာ မယ်ရှိသလို နှစ်မှာလည်း
နှစ်ချစ်သူ သတိုးဆိုတာ ရှိသည်။ ဘာတစ်ခုမှ နှစ်တို့ကြားမှာ စိတ်
ယဉ်လောက်စရာ အခြေအနေတစ်ခုမှ မရှိခဲ့တာ သိရကနဲ့ အ
ဖီးနစ်က နှစ်ကို ချစ်တာတွေ၊ မေတ္တာတွေလာပြီး စာစီပြနေရအေး
သူက ဘာမို့လို့လဲဟု မကျေမနပ်လေးတွေးသည်။

ဟွန်း... ယောက်ျားဆိုတဲ့ သတ္တဝါဟာဒါပဲ။ လိုတစ်မျိုး၊ မ
တစ်မျိုး။ သင်းတို့မှာ လျှာရိုးမရှိတိုင်း စကားကို အမျိုးမျိုးပြော
လိုက်တာ။ အကြောင်းမသိရင် သူ့စကားတွေက ယုံကြည်နိုင်လောက်
ပေမယ့် နှစ်ရဲ့ရန်သူဆိုတာ တခြားသူမဟုတ်။ ဖီးနစ်ဆိုသည့်
ကိုယ်တိုင်ဖြစ်နေတော့ အပြောနှင့်လက်တွေ့ တခြားစီဖြစ်နေတာ
ပိုမုန်းမိသည်။

မယ့်မွေးနေ့ပွဲမှာ ဖီးနစ်ဖြစ်နေပုံ အစအဆုံး နှစ် မသိချင်အောင်
မသိနှင့်သူ ဖြစ်နေပုံကို မြင်ခဲ့ရသေးသည်။ ပြီးတော့ မယ်က လှသည့်
ဖီးနစ်ကိုယ်တိုင် မယ့်အချစ်ကို မရရင် သေတော့မလို ဖြစ်ခဲ့တာလည်း
နှစ် သိထားသည်။ ဖီးနစ်ပုံစံက မယ်ကြိုက်သည့်အသိုင်းအဝိုင်းထဲ
ပုံစံမျိုး မဟုတ်တော့ မယ်က ဖီးနစ်အချစ်ကို လွယ်လွယ်နှင့် လက်မခံ
ကြိုးရှည်ရှည်နှင့် လှန်ထားခဲ့သည့် အနေအထားမှာ ဘာကိစ္စ နှစ်
စားစာခံဖြစ်ရမည်နည်း။

မင်းကြောင့် ကိုယ့်ကို မယ် အထင်လွှဲသွားပြီ နှစ်၊ ပြဿနာ

ဘစ်ခုခုဖြစ်လာလို့ကတော့ ကိုယ့်ကို မင်းပဲ တာဝန်ယူ”
ဖီးနစ်ပြောစကားကို နှစ်နားမှာ ပြန်ကြားလိုက်မိတော့ အသည်းထဲ
ဒေါသသွားကာ သင်းကိုပါ သတ်ပစ်ချင်လာသည်။ နှစ်ကပဲ သူ့ကိုပြန်ပြီး
တာဝန်ယူရဦးမယ်တဲ့။
အခုလိုကိစ္စဖြစ်လာတော့ ဖီးနစ်ဆိုသည့်လူက သူ့စကားနဲ့သူ
နှစ်ကို ဒီလိုပုံစံနဲ့ အနိုင်ယူလာလို့ကတော့ ဆောရီးဟု နှစ်စိတ်ထဲက
ညှိုးမိုးလိုက်၏။

အခန်း (၁၃)

“သတိုး”

နှစ်က နှုတ်ခမ်းလုပ်ရုံ ခပ်တိုးတိုးရေရွတ်ရင်း စိတ်လှုပ်ရှား
သည်။ သတိုးကို ဖုန်းဆက်ပြီး ချိန်းသာချိန်းလိုက်ရပေမယ့် အ
လိုက်လာပါ့မလား စိုးရိမ်စိတ်နှင့် တွေးပူခဲ့ရသလို အခုလို လူ
မြင်လိုက်ရတော့လည်း နှစ်လုပ်တာ မှန်မှန်ရဲ့လားဟု ရင်ထဲ
ထိတ်လန့်ချင်ချင် ဖြစ်နေပြန်သည်။ သတိုးက နှစ် ချိန်းဆိုတာ
နေရာကို ရောက်လာပေမယ့် နှစ်ကို မမြင်သေး။ ပတ်ဝန်းကျင်
ဟို ကိုဒီဒီ လျှောက်ကြည့်ရင်း နှစ်ကို လိုက်ရှာနေ၍ နှစ်လည်း
လှုပ်ရှားစွာနှင့်ပင် ဖရိုဖရဲဖြစ်နေမယ့် ကိုယ့်အသွင်ကို နီးစပ်ရာမှန်
လှမ်းရှိုးရသေးသည်။ အတွင်းက ဝတ်ထားသော တီရှပ်က အ
ရောင်မို့ အပေအတောခံပေမယ့် ချိုင်းအောက်သာသာရှိတဲ့ ဂျက်
အဖြူရော၊ စကင်(နံ)နီ ဘောင်းဘီအဖြူနှင့် နှစ်ပုံစံက ထုံးစံအ
ကြွလှပနေသည်။ ဖြောင့်ထားတဲ့ ကျောလယ်လောက်ရှိဆဲ
ဦးထုပ်ချွတ်ကာ နှစ်ချက်လောက် လက်နဲ့သပ်ချ။ ပြီးမှ ဦး

အခန်းချစ်

ဆောင်းကာ သတိုးနားသို့ နှစ် ခပ်သွက်သွက်လျှောက်သည်။
အနားမရောက်ခင်မှာပဲ သတိုးက နှစ်ကို အရင်မြင်သွားသည်။

“နှစ်”

“သတိုး”

သတိုးက မိသားစုတွေကြားမှ တိုးထွက်ကာ နှစ်ထံ လျှောက်
သည်။ ရွှေအိုရောင်ဖျော့ဖျော့ ဆံပင်ရှည်တွေကို ပခုံးနောက်မှာ
အတိုင်းစုချည်ထားပြီး မျက်လုံးလွှဲရက်စရာမရှိသော သူ့အပြုံးတွေထဲမှာ
အနိုးတခြင်း၊ လိုက်လံစွာ ကြိုဆိုခြင်းတွေ ရောင်ပြန်အရိပ်ထင်နေ၏။

“ဆောရီး သတိုး၊ နှစ် နည်းနည်းနောက်ကျသွားတယ်”

“လာတာကိုပဲ ဒီကောင်က ကျေးဇူးတင်နေတာ”

“လာ... နှစ်”

“ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ သတိုး”

“လာစမ်းပါ၊ နှစ်ကို မိတ်ဆက်ပေးစရာရှိလို့”

“ဘယ်သူလဲဟင်”

“မမကြီးနဲ့”

“ဟင်”

နှစ်ကို သတိုး ဦးဆောင်ခေါ်သွားတာ သူ့မိသားစုဝင်တွေဆီ
ဖြစ်ပြီး နှစ်ကို အကဲခတ်သော အကြည့်တွေက အေးတိအေးစက်
ဖြစ်သည်။

“မမကြီး... ဒါ ကျွန်တော်ပြောပြနေတဲ့ နှစ်လေး နှစ် ဒါ
ကိုယ့်မမကြီး”

“ထိုင်လေ”

“ဟုတ်”

နှစ်မှာ သတိုးကိုတစ်လှည့်၊ သတိုးမမကြီးဆိုသူကိုတစ်လှည့် ကြည့်ပြီး အကြောင်းကြောင်းလေး သူတို့နှစ်ယောက်ကြားကစုံမှာ စိတ်ကျဉ်းကြပ်စွာ ထိုင်လိုက်ရသည်။ သတိုးနှင့်ချိန်းလိုက်တုန်းက သတိုးမမကြီးကိစ္စမပါ။ နှစ်နှင့် သူ နှစ်ယောက်တည်း တွေ့ရလိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့သမျှ သတိုး မမကြီးက ဘယ်နေရာက ပါလာမှန်းမသိ။

“အံ့ဩသွားလား နှစ်”

“အင်း... အဟင်း... ဟင်း”

နှစ်ရယ်သံက ရယ်သံနှင့်မတူတာ နှစ်ပဲသိသည်။

“မမကြီးက နှစ်ကို တွေ့ချင်တယ်ဆိုလို့”

သတိုးမျက်နှာ ပြုံးနေတော့ နှစ်ပါ ပြုံးနေရသည်။

နှစ်စိတ်ထဲမှာတော့ သတိုးကို ထုရိုက်ပစ်ချင်နေ၏။ ချစ်သရည်းစား အရေးကြီးကိစ္စ ပြောဆိုဆွေးနွေးစရာ ရှိပါသည်ဆိုမှ အမေကြီးကို ခေါ်လာဖြစ်အောင် ခေါ်လာသေးသည်။

သတိုးမမကြီးက နှစ်ကို ခေါင်းဖျားမှ ခြေဖျားအထိ အကြည့်ဆုတ်စုန်ဆုန်ရွှေလျားတာက မလိုလားခြင်းကို သိသာမြင်သာစေသည်။ မမကြီးတို့မိသားစုသဘာဝအကြောင်း ကံမကောင်းခဲ့တာမို့ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် အမေမုဆိုးမဖြစ်တာချင်းအတူတူ နှစ်သစ်ကူးအမေ မုဆိုးမက ချမ်းသာသူဖြစ်သည်။ ဒီတိဒီတိကြံ လုပ်ငန်းများစွာနှင့် မတောင့်မတ ကျန်ခဲ့သည်။ နှစ်တို့မိသားစု ချမ်းသာတာ တိုက်ယူလို့မရမှန်း မမမကြီးသိပေမယ့် ကိုယ် အမြင့်ရောက်တိုင်း အောက်ပြည့်ရတာ ဇက်ညောင်သလေး ဘာလေးနှင့် ပြောသော လူချမ်းသာမျိုးတော့ မမကြီး မကြိုက်

သိသံမောင်လေး အိမ်ထောင်ကျပြီဆိုရင်လည်း ယောက်မလေးနှင့် ဘားစု အတူတူ စည်းစည်းလုံးလုံး နေချင်ပေမယ့် နှစ်အမေလို အမေကြီးကြီး အထက်စီးက မိန်းမကြီးကိုတော့ သဘောမကျပါ။

“မိဘတွေမရှိလည်း မောင်လေးကတော့ အားကိုးရမှာပါ”

“ကြည့်ပါဦး၊ ရုပ်လေးကိုက မိန်းကလေးတွေ သဘောကျတာကတဲရုပ်ဆိုတော့ မမကြီးမောင်ရဲ့ အပြုံးတစ်ချက်၊ အကြည့်တစ်မျက်နှာ၊ မိန်းကလေးရဲ့ စည်းစိမ်ကုန် သိမ်းပစ်နိုင်တယ်နော်”

“ဒါမျိုးက အုပ်ထိန်းသူရဲ့ ကွန်ထရိုးအများကြီး ပါတယ်နော် မကြီး”

ကိုယ့်မှာက မိဘတွေရှိတော့တာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်မောင်မယ်တိုင်က လိမ္မာနေမှတော့ ဘာပြောစရာလိုလဲ။ ကိုယ်တိုင်က အာနိုင်တဲ့သူမျိုးတော့ မိန်းကလေးရှင်တွေကိုက အချိန်မရွေး လာထားတဲ့ထဲပဲ။

“ရော... ဒီမှာ စာရင်း၊ အဲဒီထဲက မမကြီး ကြိုက်တာရွေး”

မောင်ဖြစ်သူအတွက် အလိမ္မာအိမ်ပါ ဇနီးလောင်းရှာပွဲမှာ မမကြီးကြိုက် ရွေးထားတာတွေ ရှိပေမယ့် မောင်ဖြစ်သူက မကြိုက်။ နှစ်ဆိုတော့ မမကြီးကပဲ အလျော့ပေးရသည်။ အမေကို သဘောမကျပေမယ့် ငယ်ငယ်လှလှ နှစ်ကိုတော့ ဒေါ်နီလာသမီးပေမယ့် သဘောတော့ကျချင်ချင်ပါ။

“နှစ်မေမေက ဒေါ်နီလာနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မမကြီးက နှစ်ကို ခရမ်းရင့်ရောင်ရိပ်ပန်းတွေပါတဲ့ ဝမ်းဆက်မှာ

တံတောင်ဆစ်ကွေး၌ ချိတ်ထားသောအိတ်ကို လက်ပြောင်းချိတ်
မေးသည်။ နှစ်က ဓားအစင်းပေါင်းများစွာလို ခန္ဓာကိုယ်ပေါ် စိုက်
နေတဲ့ အကြည့်စိမ်းတွေကို မနှစ်မြို့ပေမယ့် သတိုးရဲ့ ထောက်ခံ
စရာမျက်နှာ ရှိသေးတာကြောင့် မျက်နှာလှလှလေးက အလှဆုံးဖြစ်
ပြီးပြီးလေးလုပ်ထားရသည်။

“မမကြီးမှာ ဒီမောင်လေးတစ်ယောက်တည်း ရှိတာလေ”

“မင်းမပြောလည်း သိတယ်”

“အဟတ်... ဟား... ဟား”

သတိုးက သူမမကြီးကိုကြည့်ပြီး ချစ်စနိုးရယ်နေ၍ နှစ်လ
အလိုက်သင့် ပြုံးနေလိုက်သည်။ မိန်းမချင်းမို့ တင်စီးတာတွေ မောင်
တာတွေကို အရိပ်အကဲကြည့်ရုံနှင့် သိသည်။

“ကိုယ့်မမက အပျိုကြီးနော် နှစ်”

“ငါ အပျိုကြီးဖြစ်တော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“နှစ်သိအောင် ပြောပြတာပါ မမကြီးရဲ့”

သူ့ကို အပျိုကြီးဖြစ်ကြောင်း ပြောနေသည့် မောင်ဖြစ်သူ
မကျေမနပ် လှမ်းကြည့်လိုက်သည့် အစ်မဖြစ်သူမျက်နှာကိုကြည့်
သတိုးက ရယ်မောကာ နှစ်ကို မျက်လုံးမှိတ်ပြသည်။ အပျိုကြီး
ဆိုတာ ဒီလိုပဲ ကလေးအထာနဲ့ မရင့်ကျက်တဲ့သူတွေပါလို့ ပြောချင်
သိ၍ နှစ်လည်း သတိုးသဘောကို နားလည်စွာ ‘ခေါင်းတင်’
ညိတ်ပြဖြစ်သွားတော့ အပျိုကြီးမျက်နှာက ပိုတင်းသွားသည်။

“ကဲ... မမကြီးက နှစ်ကို ဘာမေးချင်တာလဲ မေး”

“ဟင်...”

သတိုးစကားကြောင့် နှစ် မျက်ခုံးတွန့်သွားကာ မောင်နှမ
နှစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်လှည့်စီကြည့်လိုက်၏။ နှစ်မှာက ကိုယ့်
ဘီဇွန်နှင့်ကိုယ် စိတ်ရှုပ်စိတ်ညစ်နေရသည့်အချိန်မှာ သူတို့ကလည်း
ဘာတွေ ဝင်ရှုပ်ဦးမည်မသိ။

“နှစ်က ရန်ကုန်ကနေ ဒီ... ဘယ်လိုလုပ် ရောက်နေတာလဲ”

“အလည်လာတာပါ”

သတိုးက နှစ်ကို ပြုံးကြည့်နေပေမယ့် နှစ် မပြုံးနိုင်ဘဲ သတိုး
မကြီးကို ပြန်ကြည့်နေလိုက်သည်။ နှစ် ဖုန်းဆက်လိုက်တော့ သတိုးက
ပဲခူးက သူ့အမျိုးတွေဆီ ရောက်နေသည်ဆိုတော့ သူ့လိုပဲ ပဲခူးမှာ
ဆက်နေသည့်နှစ်က သတိုးနှင့်တွေ့ရန် ချိန်းလိုက်သည်။ လူချင်း
တွေ့ပြီးမှ ဖီးနစ်နှင့် သူမအဖြစ်ကိုပြောပြီး သတိုးက နားလည်ကြည်ဖြူ
သွင် သတိုးနောက် တစ်ခါတည်း ခိုးရာလိုက်ပြေးရန် ဆုံးဖြတ်ထား
ဆဲမယ့် လက်တွေ့မှာ နှစ်ထင်သလို မဖြစ်။ သတိုးမမကြီးဆိုသူကြောင့်
နှစ် ပိုစိတ်ညစ်လာသည်။

“သတိုး”

“ဟင်”

“ဟို... နှစ်တို့နှစ်ယောက်တည်း သီးသန့်စကားပြောလို့ မရ
ဘူးလား”

“သိပ်ရတာပေါ့၊ ခဏလေးနော်၊ မမကြီးကို ကိုယ်နားလည်
အောင် ကြည့်ပြောလိုက်မယ်”

သတိုးမမကြီး ဖုန်းလာ၍ ဖုန်းပြောနေချိန်မှာ သတိုးနားက နှစ်က
သူမဖြစ်ချင်တာကို ကမန်းကတန်းပြောလိုက်တော့ သတိုးက နှစ်

ဆိုလိုရင်းကို သဘောပေါက်စွာ ခေါင်းညိတ်သည်။

“နင်တို့နှစ်ယောက် တိုးတိုးတိုးတိုးနဲ့ ငါ့အတင်းပြောနေတာလား သတိုး”

ဖုန်းပြောပြီးသွားသည့် မမကြီးက သူ့မောင်ကို မသင်္ကာသည့် မျက်လုံးကြီးနှင့် လှမ်းမေးတော့ သတိုးက ရယ်သည်။

“မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ၊ နှစ်က ပြောနေတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ မမကြီးက သိပ်လှတာပဲတဲ့၊ ဒီလောက်လှတဲ့မမကြီး အပျိုကြီးဘာဖြစ်လို့ ဖြစ်နေရတာလဲလို့ ကျွန်တော့်ကို မေးနေတာ”

“ဘာမေးစရာလို့လဲ၊ လင်ပဲ မယူချင်လို့ အပျိုကြီးဖြစ်နေတာရှင်းနေတာပဲ၊ ညည်းလည်း ငါ့လိုအပျိုကြီးမဖြစ်ချင်စင် အခုတည်းက လင်ယူထား”

“အို”

“မမကြီးကလဲဗျာ”

“ဟဲ့... အမှန်တွေ ပြောနေတာ၊ နာမနေနဲ့၊ ငါ့မှာ အရေးကြီးတဲ့ အလုပ်ဝေါ်လာလို့ ပြန်တော့မယ်သတိုး၊ မင်းတို့နေခဲ့ကြ၊ သွားမယ် ကောင်မလေး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကားယူသွားပြီနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ မမကြီး”

အပျိုကြီးကား နေရာမှ ဝေါခနဲပြေးထွက်သွားမှ နှစ် သက်ပြင်းချလိုက်တော့ သတိုးက ရယ်သည်။

“စိတ်ညစ်သွားလား နှစ်”

“နည်းနည်းပါ”

“သတိုးမမကြီးက စကားပြောဆိုးပေမယ့် သဘော ကောင်းတယ်”

“ကဲ... ပြော၊ ကိုယ့်ကို နှစ် ပြောစရာရှိတာ ဘာလဲ”

အပျိုကြီးမမက သူ့ကိုစွန့်လွှဲ ပြန်သွားတော့ နှစ်နှင့် သတိုးနှစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ချိန်မှာ မေးလာသည့် သတိုးအမေးကို နှစ်ကယ်လိုဖြေရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။

“ဟိတ်... မေးနေတာ ဖြေဦးမှပေါ့၊ ဘယ်နှယ် လူကို မျက်လုံးကြီးနဲ့ ပြန်ကြည့်နေရတာလဲ”

“သတိုးက ချောလို့”

“ဟား... ကြားရတာ နားချမ်းသာလိုက်တာ၊ ဟိုနေ့က လောလို့ တစ်ချိန်လုံး စောင့်နေလိုက်ရတာ၊ မိုးစုန်းစုန်းချုပ်မှ အိမ်ပြန်ရတယ်၊ နှစ် သိပ်ရက်စက်တာပဲကွာ”

“နှစ် ရက်စက်တာ မဟုတ်ပါဘူး သတိုးရယ်၊ အရေးကြီးတဲ့ အရာရှိလို့ မာမိနဲ့ ပဲခူးကို လိုက်လာရလို့ပါ”

“နှစ်မာမိက နှစ်ကို ယောက်ျားပေးစားဖို့တော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာပေါ့”

“နှစ် တကယ်ပြောတာလား”

“အင်း”

နှစ် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တော့ သတိုးမျက်နှာပေါ်က အပြုံးတွေ ပျောက်သွားသည်။

“ကိုယ့်ကို နှစ်ချစ်လား”

“မသိဘူး”

“သေချာစဉ်းစားပြီးမှ ဖြေလေ နှစ်”

သတိုးအသံက လေးနက်သလို အကြည့်တွေကလည်း နက်နိုင်းသည်။

“ကိုယ့်ဘဝမှာ နှစ်ကလွဲပြီး တခြား ဘယ်မိန်းကလေးကို နှစ်လောက် မချစ်ဖူးဘူး၊ နှစ် ကိုယ့်ကို ချစ်တယ်ဆိုရင် နှစ် ကိုယ့်လက်ထပ်ခွင့်ပြုပါ။ တခြားသူလက်ထဲ နှစ် ရောက်သွားတာမျိုး ကိုယ်အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး”

“ဘယ်လိုလဲ နှစ် ကိုယ့်ကို လက်ထပ်မှာလား”

မေးတဲ့လူက တကယ့်စိတ်ပါလက်ပါ မေးလာတော့ နှစ်မဖြေရဲ။ ဖီးနှစ်နဲ့ သူမကိစ္စကို သတိုးသိရင် နှစ်ကို ခွင့်လွှတ်ပေးနိုင်မလား။ နားလည်ပေးနိုင်ပါ့မလားဆွေးပြီး သတိုးမျက်နှာကို ကြည့်လိုက်တော့ နှစ်မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်နေသည့် သတိုးမျက်လုံး လက်လှည့်တွေနှင့် ဆုံသည်။

သတိုးက သူ့အတွေးနှင့်သူ မြူးနေသည်။

နှစ်မျက်နှာကို တစ်ချိန်လုံး ပြုံးပြီးစိုက်ကြည့်နေတာမြင်ရတာ သူ့ကိုကြည့်ပြီး နှစ် ဘာပြောလို့ ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။ အဖြစ်ကလည်း တော်ယုံလူ နားမလည်နိုင်သည့်ကိစ္စဆိုတော့ ကာယကံရှင် နှစ်ကိုယ်တိုင် ကိုယ့်အဖြစ်ကို ပြောရခက်နေသည်။

“ဟို... ပဲခူးကို နှစ် ရောက်လာတာက...”

“ဟာ... ဟိုမှာ ကိုယ့်သူငယ်ချင်း၊ ခဏလေးနော် နှစ်၊ သူ့

ကိုယ့်အလုပ်အတွက် အစစအရာရာ ကူညီပေးခဲ့တဲ့သူဆိုတော့ သူ့ကို သွားနှုတ်ဆက်လိုက်ဦးမယ်”

“သွားလေ”

သတိုးကို နှစ် ခေါင်းညိတ်ခွင့်ပြုရပေမယ့် နှစ်ရင်ထဲ ဖီးနှစ်နှင့် သူမအကြောင်း သတိုးကို ပြောပြဖို့ နှစ်ရင်မှာ ဖိစီးခြင်းကြောင့် လေးလံလာသည်။ နှစ်အဖြစ်က မနှစ်ကနဲ့ မတူ။ နှစ်ဖက်မိဘ အသိုင်းအဝိုင်းမှာ ဖီးနှစ်နှင့် သူမသတင်းတွေ ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေသည့်ကြားမှ နှစ်က တခြားတစ်ယောက်နဲ့ လိုက်သွားဖို့စိတ်ကူးတာ နှစ် အမှားလား။

“တူ... တူ... တူ”

နှစ် ဖုန်းအသံမြည်၍ နှစ်ရင်ထဲ ထိတ်သွားကာ ဖုန်းနံပါတ်ကို ကြည့်လိုက်တော့ ဖီးနှစ်ဖုန်းဖြစ်နေ၍ စိတ်သက်သာသွားသည်။

“ဘာလဲ... ပြော”

“မင်း အခု ဘယ်မှာလဲ နှစ်”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

နှစ်အသံက ခပ်ဆတ်ဆတ်။ စိတ်ထဲမှာ ဖီးနှစ်ကို မုန်းနေ၏။

“မင်းအမေ ဒီကို လိုက်လာပြီတဲ့”

“ဟင်...”

“မာမီ ဒီကိုလိုက်လာပြီဆိုတာ တကယ်လား၊ ရှင့်ကို ဘယ်သူ ပြောလဲ”

“မင်းဦးလေး”

“ဟာ...”

မာမီ ဒီကိုလိုက်လာပြီဆိုတော့ နှစ်မျက်လုံးထဲ ပြာသွားသည်။

“အခု နှစ်တို့ ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ”

“ယောက္ခမကြီးအလာကို ဝမ်းသာအားရ ကြိုဆိုကြတာပေါ့”

ဖီးနစ်စကားကြောင့် နှစ်မျက်နှာ ဒေါသဖြင့် ခက်ထန်သွားသည်။ သင်းက ယောက်ျားဆိုတော့ ပြောအားရှိမှာပေါ့။ နှစ် ဒုက္ခရောက်အောင် ဝမ်းသာလေဖြစ်နေမှာကို မတွေးဘဲနှင့် နှစ် သိသည်။

“ရှင်နော်... ဘာလူပါးဝ စကားပြောတာလဲ”

“ကိုယ်ပြောတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဘာဟုတ်ရမှာလဲ၊ မဟုတ်ဘူး၊ မာမီကိုများ ယောက္ခမအေး ဘာလေးနဲ့ ရှင်ကို ဘယ်သူက ယူမယ်ပြောလို့လဲ”

“ဒါဖြင့် မယူဘူးလား”

“မယူဘူး”

“သေချာတယ်နော်၊ ပြီးမှ ဖီးနစ်ကို ကယ်ပါယူပါတော့ ထမလုပ်နဲ့”

“ဟွန်း... စိတ်ကူးတော်တော်ယဉ်နေ”

“သားရေ... ဖီးနစ်၊ ဒီမှာ မင်းမာမီဆီက ဖုန်းလာတယ်၊ ဒီကို လာနေပြီတဲ့”

“ဟင်...”

ဖီးနစ်လန့်သွားသလို နှစ်လည်း သူမဖုန်းထဲ ဝင်လာသည့်အခါ ကြောင့် ဖီးနစ်မာမီမျက်နှာကြီးကို မြင်ယောင်ကာ စိတ်ညစ်သွားသည်။

ဖီးနစ်ကိုယ်တိုင်လည်း သူ့အမေအကြောင်း သိထား၍ နှစ်စာနှင့်တွေ့လျှင်ဆိုသည့် အတွေးနှင့် ရင်ခုန်သွားသည်။ အမေနှစ်ယောက်စလုံးက လွယ်ကြသူတွေမဟုတ်။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ကြည့်

အောင် မုန်းနေကြသူတွေမုန်း နှစ်ရော ဖီးနစ်ပါ သိသည်။ နှစ်နှင့်သူ သက်ထပ်ဖြစ်လျှင် ဘာတွေ ဆက်ဖြစ်မည်မသိ။ အသက်ကြီးတဲ့အထိ ခြေးလူချီရင်း ရန်ဆက်ဖြစ်နေကြမည်လား မသိ။ အတွေးနှင့် ဖီးနစ် ပြီးလိုက်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နှစ်ကို သူ ရအောင်ယူမှ ဖြစ်မည်။ ဒါမှ အမေနှစ်ယောက် ရန်ဖြစ်ရင်းက သူတို့လို ပြန်ချစ်သွားကြမည်။

“ဟိတ်... ကြားတယ်နော်၊ အမေနှစ်ယောက်စလုံး ဝုန်းဒိုင်းကြနေပြီ၊ ကိုယ်တို့လူငယ်ချင်းပဲ ဝုန်းဒိုင်းကြဖို့ ကျန်တော့တယ်”

“ရှင်ဘာသာ တစ်ယောက်တည်း ဝုန်းဒိုင်းကြနေ၊ နှစ် သတိုးဇာတ် လိုက်သွားတော့မလို့”

“မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ သတိုးဆိုတာ မင်းရည်းစားလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ကိုယ်နဲ့ လိုက်ပြေးပြီးသားမင်းကို သူက ယူမယ်တဲ့လား”

“ရှင် ဘာစကားပြောတာလဲ”

“မှန်တဲ့စကား ပြောတာလေ၊ မင်းကောင် အခုဘယ်မှာလဲ၊ ဒါကိုယ်တိုင်သွားတွေ့ပြီး မင်းနဲ့ငါ့အကြောင်း ပြောပြလိုက်မယ်”

“လူယုတ်မာ”

ခံပြင်းဒေါသနှင့် ဖုန်းကို ပိတ်ချလိုက်ရပေမယ့် ရင်ထဲမှာ နှလောင်နေသည်။

နေရစ်ခဲ့တော့ သတိုးရေ။

ရှင်နဲ့နှစ် ဒီဘဝ ဒီမျှပဲ ရေစက်ခံဖို့ ပါလာကြပြီပဲ။

ဖီးနစ်အကြောင်း နှစ် သိသည်။ အစတည်းက လူမိုက်၊ လူရမ်းအားပဲ။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ နှစ်”

“နှစ် ပြန်တော့မယ် သတိုး၊ နောက်မှ ပြန်ဆုံကြတာပေါ့-
ဟုတ်လား”

သတိုးကို နှုတ်ဆက်လိုက်တော့ သတိုးမျက်နှာ ပျက်သွားသည်။

“ခဏလေးနေပါဦးလား နှစ်ရယ်”

“ငါ သွားတော့မယ် သတိုး၊ သွားပြီနော် ညီမ”

“ဟုတ်ကဲ့”

သတိုးသူငယ်ချင်းက အလိုက်တသိ နှုတ်ဆက်လမ်းခွဲသွားသည်။

“ကိုယ့်ကို စိတ်ကောက်သွားတာလား နှစ်၊ ကိုယ့်သူငယ်ချင်း
စကားပြောတာ ကြာသွားလို့ဆိုရင် နှစ်ကို ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ်
ကွာ”

“နှစ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ သတိုး၊ နှစ် သွားတော့မယ်”

“နှစ်... နေဦးလေ”

“မာဓိက နှစ်ကို ဖုန်းဆက်ပြီး ခေါ်နေလို့ပါ၊ နှစ် သွားပြီနော်”

“နှစ်”

သတိုး လှမ်းခေါ်ပေမယ့် နှစ် နောက်ကို လှည့်မကြည့်တော့
နေရာက တအားပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ နှစ်ရဲ့ နောက်ဆုံးမျှော်လင့်ချက်လေး
ဖီးနှစ်စုတ်ကြောင့် ဒီနေရာမှာပဲ အားလုံး ပြီးဆုံးသွားပြီလို့
သိလိုက်ရတော့ နှစ်ရင်ထဲ ဘယ်နေရာကမှန်းမသိဘဲ တဆင့်
နာကျင်သွားသည်။ မငိုဘူးလို့ အားတင်းထားပေမဲ့မရ၊ နှစ် ပါးပြင်း
မျက်ရည်ဥတွေက အလိုလို စီးကျလာတော့ နှစ်လည်း မတတ်နိုင်

သောက်တည်း ကူကယ်ရာမယ့် ခံစားချက်နှင့် ခြေဦးတည့်ရာ
သောက်သွားနေမိတာ အချိန်ဘယ်လောက် ကြာသွားမှန်းမသိ။ နှစ်
တည့်တည့်မှာ ထိုးရပ်လာသည်ကားကိုမြင်မှ နှစ် ခြေအစုံ တုံ့ရပ်
သွား၏။

“နှစ်”

ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသူက တခြားသူ မဟုတ်။ ဖီးနှစ်ဆိုသည့်

“ရှင် ဘာလုပ်ဦးမလို့လဲ၊ သွား... ရှင်မျက်နှာကို မကြည့်
ဘူး၊ နှစ်ရှေ့က အခု ထွက်သွား”

“ကြည့်ဇော်... မျက်နှာမှာလည်း မျက်ရည်တွေနဲ့၊ ဘာဖြစ်
တာလဲ၊ ဘာလို့ ငိုနေတာလဲ”

သူကပဲ နှစ်ကို ငိုအောင်လုပ်ပြီး သူကပဲ ဘာအပြစ်မှ လုပ်
တာမရှိဘဲ နှစ်ကို လာမေးနေပုံက မုန်းစရာ။

သူက နှစ်ရှေ့မှာရပ်ပြီး သူ့ရှည်ကိုင်းကိုင်း အရပ်ကြီးနှင့်
အတင်း ငိုမိုးမေးနေပုံက အခုပဲ နှစ်ကိုယ်လေးကို ဆွဲတော့လွှဲတော့
လို့လို ဖြစ်နေတာကြည့်ပြီး နှစ် ပိုငိုမိသည်။

“ရှင်ကို သတ်မလို့၊ ရှင်ကိုမုန်းလို့၊ သိပြီလား”

“အီး... ဟီး... ဟီး”

“ဟာ... ပြောရင်းက ငိုပြန်ပြီ၊ ကလေးကျနေတာပဲ၊ ဟဲ့မှာ
တွေဝိုင်းကြည့်နေပြီ၊ မရှက်ဘူးလား”

“အဲဒီလိုဖြစ်အောင် ရှင်ပဲလုပ်တာ မဟုတ်လား”

“လာ... လာ၊ ကားပေါ်တက်၊ တော်ကြာ သူများတွေမြင်ရင်

တစ်မျိုးထင်နေမယ်”

“ဟယ်ပါ၊ နှစ်အသားကို လာမထိပါနဲ့။”

နှစ်က သူမလက်လေးကို ဆုပ်ကိုင်သည့် ဖီးနပ်လက်ကို ခေါ်
နှင့် ပုတ်ထုတ်ရန်တွေ့တော့ သူက နှစ်မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်
တစ်ချက်ပြီးသည်။

“အခြေအနေ သိပ်မဆိုးပါဘူး။ ရန်တွေ့နိုင်သေးသားပဲ”

လူတွေက နှစ်နဲ့ဖီးနပ်ကို စိတ်ဝင်စားစွာ စပ်စပ်စုစုကြည့်
နှစ်မျက်နှာလေး ဖန်းနုရောင်ဖြစ်သွားကာ နှစ်က သူ့ကို ဘာမှမပြော
သူကားပေါ် ဆောင့်အောင့်တက်လိုက်ပြီး ဖီးနပ်မျက်နှာကို မကြည့်
သူမမျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့ လွှဲထားလိုက်သည်။ ပြဿနာအားတ
တရားခံဟာ တခြားသူ မဟုတ်။ ဖီးနပ်ဆိုသည့်လူကြောင့် ဒီလိုပြဿ
တွေ့ မဖြစ်သင့်ဘဲ ဖြစ်ရတာဟု လူပီသူစွာ ကိုယ့်အပြစ်ကိုယ် မမြင်
သူ့အပြစ်ကိုချည်းတွေးပြီး နည်းနည်းမှ မကျေနပ်နိုင်ဖြစ်နေ၏။ ဖီး
ဘာမှမပြောဘဲ ကားကို နေရာက ဝေါခနဲ မောင်းထွက်သည်။
ဘာကြောင့် ငိုနေသည်။ ဘယ်သူ့ကို ဒေါသဖြစ်နေသည်ဆိုတာ မ
ပေးစရာမလိုဘဲ သူ သိလိုက်၍ စိတ်ထဲက သူမအဖြစ်ကိုကြည့်
သနားလည်းသနား၊ ချစ်လည်းချစ်။ ရယ်လည်း ရယ်ချင်နှင့် မျက်နှာ
ပြုံးစိစိဖြစ်နေ၏။ နှစ်က သူ့အပြုံးကို မမြင်။ ဖီးနပ်ဆိုသည့်
မုန်းလွန်း၍ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် ဖီးနပ်မျက်နှာ
မကြည့်ဘဲ တစ်ချိန်လုံး ပိတ်ထားသည့် ဖုန်းကိုဖွင့်လိုက်ကာ သူ
ဦးလေးဦးစည်ရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကို နှိပ်လိုက်သည်။

“ဟဲလို”

“ဦးစည်... နှစ်ပါ”

“နှစ်... ညည်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ ကလေးရယ်၊ ငါဖြင့်
ရင်တုန်လွန်းလို့၊ တူမလေးပြောသွားတုန်းက သတိုးဆီဆို၊ အခု
ဘယ်နှယ် ဟိုကောင်လေးနောက် လိုက်ပြေးရတာလဲ မိနှစ်ရယ်”

“မဟုတ်ဘူး ဦးစည်၊ နှစ် ရှင်းပြမယ်၊ နှစ် သူ့နောက်ကို
ဘယ်တုန်းကမှ လိုက်မပြေးပါဘူး”

နှစ်အသံလေးက တုန်တုန်ယင်ယင်။

အားလုံး နှစ်ကို အထင်လွှဲနေကြမှန်း သိပေမယ့် နှစ် ဘယ်လို
ရှင်းပြမှန်းမသိဘဲ ငိုမဲ့မဲ့လေးဖြစ်နေချိန်မှာ ဖီးနပ်က သူ့အကြောင်း
သူမဦးလေးကို ပြောနေသည့် နှစ်ဖုန်းလေးကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲယူလိုက်သည်။

“ရှင် ဒါဘာလုပ်တာလဲ၊ နှစ်ဖုန်းကို ပြန်ပေး”

“ပေးမယ်၊ ဦးစည်နဲ့ စကားပြောချင်လို့”

“ဟဲလို... ဦးစည်၊ ကျွန်တော်ပါ”

“အေး... ဖီးနပ်လား၊ ပြော”

“ဖီးနပ်... နှစ်ကို ဖုန်းပြန်ပေး”

“ဟိတ်... ဇွတ်အတင်းမလုနဲ့လေ၊ ဦးစည်နဲ့ ဖုန်းပြောပြီးရှင်
ပြန်ပေးမယ်၊ ခဏလေး”

“အဲမယ်... နှစ်ဦးလေးကိုများ ဦးစည်တဲ့၊ ရှင်နဲ့ ဦးစည်နဲ့
ဘယ်တုန်းက သိလို့လဲ၊ ဖုန်းပေးဆို ပေးနော်”

“ဦးစည်... ဒီမှာ နှစ် ကျွန်တော့်ကို အနိုင်ကျင့်နေတယ်၊
သုပ်ပါဦး”

“အေး... အေး၊ ကြားတယ်... ကြားတယ်၊ ဦးစည်တူမလေးက

အိမ်မှာ အမြဲပိုလဲကျနေတာဆိုတော့ နှစ်ကို အခုလည်း မင်းပဲ အလေး
ထားလိုက်ပါကွာ။”

“အဲဒါတော့ စိတ်ချပါဗျာ၊ နှစ်ကို တစ်သက်လုံး အလေး
သွားမှာပါ။ ဒါပဲနော် ဦးစည်၊ နောက်မှ ဖုန်းပြန်ဆက်လိုက်မယ်”

“ရော... မင်းဖုန်း”

ဖီးနှစ်က နှစ်ဖုန်းကိုပိတ်ပြီး နှစ်ကို ပြန်ပေးလိုက်ပေမယ့် နှစ်
တော့ ဖီးနှစ် လူပါးဝတာကို မကျေနပ်။ အိမ်မှာ ကျန်နေသေးတဲ့
ဦးအောင်စည်ကတော့ အခုချိန်ထိ ပြေပြေလည်လည်မရှိသော နှစ်
စုံတွဲစကားသံကို ဖုန်းထဲကနားထောင်ပြီး ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်
သည်။ အစ်မလုပ်သူကလည်း ပြောမရဆိုမရ။ ငါ့လုပ်တာ အဟုတ်
ငါပြောတာအမှန်ဆိုပြီး ဦးအောင်စည်ကိုပင် ကားမောင်းရန် မခေါ်
နှစ်ဘက်မပါဘဲ ဖီးနှစ်ဘက်က ပါရပါမည်လားဟု ဒေါသနှင့် အံ
ထားပြီး ကုမ္ပဏီကားဒရိုင်ဘာ ဦးသောင်းကိုခေါ်ပြီး နှစ်တို့ရှိရာ ဝဲ
ထွက်သွားကြပုံက ဒေါင်းတင်မောင်းတင် ကြောက်စရာမျက်နှာ
ဖြစ်သည်။

နှစ်အမေလိုပဲ တစ်ဖက်ခြံက ဖီးနှစ်အမေကလည်း သားရှင်ဆို
မာနတခွဲသားနှင့် ရင်ကော့ခေါင်းမော့ပြီး သူ့သားရှိရာ ဝဲ
နှစ်အမေထက် မလျော့သောနှုန်းဖြင့် ခုန်းစိုင်းချသွားတာ ဦးအောင်
အမြင်ဖြစ်သည်။ နောက်ထပ် ဘာတွေထပ်ဖြစ်လာမည်မသိ။
လောဆယ် အနေအထားအရတော့ ရင်လေးစရာဟု ဦးအောင်
တွေးနေချိန်မှာ ဖီးနှစ်နှင့် နှစ်တို့၏ အမေနှစ်ယောက်ကားက ဒေါသ
နှင့်အပြိုင် ပဲခူးဆေးရုံရှေ့သို့ ဝုန်းခိုင်းကြ ထိုးဆိုက်လာကြသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဘယ်သွားကြရမှာလဲ မမ”

“ဘယ်မှမသွားနဲ့၊ ဟိုရှေ့က မိန်းမသွားတဲ့နောက်ကိုလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ”

ဒရိုင်ဘာဦးသောင်းက ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်သူဌေးမ ညွှန်ကြားသည့်
အရပ်ကို ရှေ့မှသွားနေသည့် ဖီးနှစ်အမေနောက်က ပါးစပ်ပိတ်ပြီး
သူဌေးမ အရိပ်အခြည်ကြည့်ပြီး အသာလိုက်ခဲ့သည်။ ပြဿနာက
ပြဿနာ မဟုတ်။ သားရေး၊ သမီးရေးပြဿနာမှန်း ဦးအောင်စည်
ဘိုးတိတ်တိတ် ကပ်ပြောလိုက်၍ သိထားသည်။ ရှေ့က သွားနေတာ
ရှင်။ သားရှင်သွားရာနောက်ကို လိုက်နေသည့် သူ့သူဌေးမက
ရှင်ဖြစ်ပြီး တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အပေးအယူမတည့်
နေကြတာကိုလည်း သိထားသည်။

“မိပုံ”

“ရှင်... မမ”

“ငါတို့နောက်က ဟိုမိန်းမ လိုက်လာသေးလား”

“ဟုတ်... လိုက်လာနေပါတယ်”

ဒေါ်ပုံပုံက သူတို့နောက်မှာ မျက်နှာကိုမော့ ရင်ကိုကော့ပြီး
နားထားခပ်တင်းတင်းနှင့် လိုက်လာနေသော နှစ်အမေကိုကြည့်ကာ
နှစ်မဘက်လှည့်၍ ခပ်တိုးတိုး သတင်းပေးလိုက်သည်နှင့်
သိတာ မျက်နှာပိုတင်းသွားကာ ရောက်ရာနေရာမှာ ခြေစုံရပ်ပစ်
ကာ၍ ဒေါ်ပုံပုံ လန့်သွားသည်။

“ဒါ... ဆေးရုံနော် မမ၊ ရန်တော့မဖြစ်လိုက်ပါနဲ့”

“ငါသိတယ် မိပုံ၊ ညည်း လျှာမရှည်နဲ့၊ ပါးစပ်ပိတ်ထား”

ဒေါသီတာ သူနိုင်သည့် ဒေါပုံကို ခပ်တည်တည် လှည့်ဟောကံ လိုက်ပြီး မျက်နှာထားတင်းတင်း သူ့နောက်မှာပါလာသည့် နှစ်အမေ ဒေါနွယ်နီနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။

“နေစမ်းပါဦး၊ ရှင်က ကျွန်မသွားရာနောက် တကောက်ကောက် လိုက်နေတာ ဘာသဘောလဲ”

“ဒီမှာ... ကျွန်မကလည်း ရှင်နောက်ကို လိုက်ချင်လွန်းလို့ လိုက်နေရတာ မဟုတ်ဘူး၊ လမ်းမသိရင် ဟိုဒင်းနောက် လိုက်ဆိုတာ လိုမျိုး ရှင်သားရှိတဲ့နေရာမှာ ကျွန်မသမီးရှိမှာမို့လို့ လမ်းသိလို့ လိုက် နေရတာ”

“ဘာ...”

“နင်က ငါ့ကို ခွေးလိုပြောတာပေါ့လေ... ဟုတ်လား”

“ရှုး... တိုးတိုးလုပ်ပါ မမရဲ့၊ ဒါ ဆေးရုံဆိုတာ သတိထား ဦးမှပေါ့”

“ကျွန်မက ရှင်ကို ခွေးလို မပြောဘူးနော်၊ ရှင်ဘာသာရှင် ပြောတာ၊ ဒီကညီမလည်း မမပြောတာကို ကြားမှာပေါ့နော်၊ လမ်း မသိရင် ဟိုဒင်းနောက်လိုက်ဆိုတာ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကြားပါတယ် မနွယ်နီရယ်၊ ကိုယ့်သားကိုယ့်သမီး တွေ ဒီလိုဖြစ်လာပြီဆိုမှတော့ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် စိတ်ကို အေးအေးဆေးဆေး ထားကြတာ အကောင်းဆုံးပါ”

“အမလေး... အရေးထဲ ညည်းက ငါတို့ကို တရားပြနေ လိုက်တာ၊ ဆေးရုံပေါ်မှာမို့လို့ ညည်းကို ငါ ဒီလောက်ပဲပြောမယ် မိပုံ”

“ဒီမယ်”

“ပြောပါ”

ညီမဖြစ်သူကို ဒေါသနှင့်ပြောရင်း နှစ်အမေမျက်နှာကိုကြည့်ပြီး လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒေါသည့်အသံက မာသလို တုံ့ပြန်ထူးသည့် ဆံကလည်း မာပါသည်။ ကြားထဲက ဒေါသချင်း၊ မာနချင်းပြိုင် ဆူနှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး စိတ်ညစ်နေကြရသူများက ဒေါပုံနှင့် ညီဘာဦးသောင်း ဖြစ်သည်။

“အခု ကျွန်မအစ်ကို နေမကောင်းလို့ ဆေးရုံပေါ် ရောက်နေတာ”

“ဟုတ်ပြီလေ၊ အဲဒီတော့ ကျွန်မက ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ရှင်ကြောင့် ကျွန်မအစ်ကို ကျန်းမာရေးကို အထိခိုက် နိုင်ဘူး”

“ကျွန်မကလည်း ရှင်အစ်ကိုကျန်းမာရေးကို ထိခိုက်အောင် ညီတယ်လို့ မပြောပါဘူး၊ ကျွန်မသမီးကို ပြန်ခေါ်ရရင် ပြီးတာပဲ”

သမီးရှင်ဖြစ်ပြီး မာနချိုပြနေသည့် ဒေါနွယ်နီမျက်နှာကို သားရှင် သူ့ ဒေါသီတာ မကျေမနပ် စိုက်ကြည့်ပြီးနေရာက ချာခနဲ လှည့် မျက်နှာ ဆေးရုံထဲက ထွက်လာသည့် ဖီးနစ်နှင့် နှစ်တို့နှစ်ယောက်ကို နှစ်ယောက်စလုံး ပြိုင်တူတွေ့လိုက်ကြသည်။

“သား”

“သမီး”

“ဟင်... မာမိ”

“မာမိ”

ဖီးနစ်က အမေနှစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ

ကြည့်ပြီး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ နှစ် လက်တစ်ဖက်ကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားချိန်မှာ နှစ်ကတော့ သူမ အမေမျက်နှာကို မြင်တာနဲ့ မျက်ရည်တွေ အိမ်နဲ့ ဝိုင်းတက်လာကာ သူမလက်ကို ဆက်တိုက် ထားသည့် ဖီးနစ်လက်ထဲမှ သူမလက်ကို ရုန်းထွက်၍ မိခင်ဖြစ်သူထံ တအား ပြေးထွက်သွားသည်။

“မာမိ”

“သမီးလေး”

“နှစ်”

သူ့ရင်ခွင်ထဲ ပြေးဝင်လာသည့် သမီးဖြစ်သူကို ဒေါ်နွယ်နီ ရင်မှ ကြိုဆိုလိုက်ချိန်မှာ နှစ်အမည်ကိုခေါ်ရင်း နှစ်နောက်ကို ပြေးလိုက် သွားချင်နေသည့် သားဖြစ်သူ၏လက်ကို ဒေါ်သီတာက မျက်နှာထဲ တင်းတင်းနှင့် ဖွတ်အတင်း ဆွဲထားသည်။

“မင်းက ဘယ်လိုလိုက်သွားမလို့လဲ ဖီးနစ်၊ မင်းအမေက ဒီ ဆိုတာရော သတိရသေးရဲ့လား၊ လောကမှာ မိန်းမတွေ ဒီလောက ပေါ်နေရက်နဲ့ ကြိုက်စရာရှားလို့လားဟင်”

“ဟာ... မာမိကလဲဗျာ”

“သားသမီးချင်း ကိုယ်ချင်းမစာမနာ ရှင် ဘာစကားပြောတာ သမီး... ညည်းကြောင့် မာမိအပြောခံနေရတာ ကြားလား၊ လောက ကြိုက်စရာယောက်ျား ဒီလောက်ရှားနေလား၊ ဒီလို လူဆိုးလူမိုက်က ညည်းက”

“သမီးမိုက်... ကဲဟယ်... ကဲဟယ်”

“အန်တီ... နှစ်အသားကို မထိနဲ့နော်”

“အဲမယ်... မင်းကများ ငါ့သမီးအသားကို ထိရုံမကဘူး၊ နှစ်ကတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“ကဲ... ကဲ”

“ဖြန်း... ဖြန်း”

“အီး... အဟင့်... ဟင်”

“အန်တီ... သိပ်လွန်နေပြီနော်”

“လွန်တာက မင်းပဲ ဖီးနစ်၊ သူ့သမီး သူ့ရိုက်ယုံမကလို့ သတ် ခင်တော့ မင်းအပူလား ပြောစမ်း”

“နှစ်က ကျွန်တော့်မိန်းမဗျာ၊ ကျွန်တော်မပါဘဲ သူ ဘယ်မှ သွားရဘူး”

“ဘာ...”

“ဟင်...”

ဖီးနစ်က သူ့မျက်စိရှေ့မှာ အရိုက်ခံနေရသည့် နှစ်အဖြစ်ကို ကြည့်ရက်သလို ကြားထဲက ဝင်ပါတော့ သူ့ကိုရဲ့ချင်တာနှင့် ပြဿနာက ပိုရှုပ်ကုန်သည်။

“နှစ်က မင်းမိန်းမဆိုရင် ဘယ်မှာလဲ လက်ထပ်စာချုပ်”

“ဒါကတော့...”

“လာ... သမီး၊ သွားကြမယ်၊ သင်းထက် ဆယ်ဆသာတဲ့ ဆွာကစိမ်းမောင်မောင်နဲ့ မာမိသမီးကို ချက်ချင်းလက်ထပ်ပေးမယ်”

“ရှင်...”

ကျောက်စိမ်းမောင်မောင်ဆိုသည့်အသံကြောင့် နှစ်မျက်ရည် ကြောင်းလေး အလန့်တကြား ရပ်တန့်သွားပြီး မာမိနောက်ကို

ပြန်လိုက်ရန် ပြင်နေသည့် ခြေအုံပါ တံရပ်သွားသည်။ ဦးမောင်မောင် ဆိုတဲ့လူကြီးကို မျက်လုံးထဲ ပြေးမြင်လိုက်တော့ မာမိုနောက် ဆက်မလိုက်ချင်တော့ဘဲ နေရာက တအားထွက်ပြေးချင်စိတ် ပေါက်လာပေမယ့် ဘယ်ကို ပြေးရမန်းမသိ။

“မင်းလည်း ဘာမှမပူနဲ့၊ မီးနစ်၊ အိမ်ပြန်ရောက်တာနဲ့ စိန် တိုက်ပိုင်ရှင် မသော်မော်က မင်းကို ဆီးကြိုပြီး ထွေးပွေထားယုံမက ခေါင်းပေါ်တောင် တင်ရွက်ထားဦးမှာ”

“ဗျာ...”

“ဒေါသော်မော်ကြီးက... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဟိုက မင်းကို လိုချင်တာ တစ်ပိုင်းမဟုတ်ဘူး တစ်ကိုယ်လုံး သေနေတာ၊ သူ့ကို မင်း လက်ထပ်လိုက်ရင် သူပိုင်သမျှ မင်းပိုင်တာပဲ၊ မင်းစိတ်ကြိုက် သုံးစမ်းဖြုန်းစမ်း”

“ဟာ... အဲဒီမိန်းမကြီးကို ကျွန်တော် မယူဘူးနော် မာမီ”

“ဘာလဲ... မင်းက အခုချိန်ထိ ဟိုဟာမကိုပဲ တန်းတန်းစွဲပြ နေတုန်းလား”

“ရှင်... မမိုက်ရိုင်းနဲ့နော် ကျွန်မသမီး နုနုထွတ်ထွတ်လေးကိုမျှသာ ဘာဟိုဟာမလဲ”

“မိနုနု”

“ညည်း ကြားတယ်နော်၊ ဒီလို အရိုင်းအစိုင်းတွေနဲ့ဖက်ပြီး မာမီ စကားမပြောချင်ဘူး၊ နောက် ဘယ်တော့မှ ဒီလိုဟာတွေနဲ့ မပတ်သက်နဲ့ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒေါ်နွယ်နီက သူ့သမီးကို ပြစ်ပြစ်နှစ်နှစ် အပြောခံလိုက်ရ၍ တုတ်သွားနေရာမှ နောက်ပြန်လှည့်ပြီး ဖီးနစ်အမေ ဒေါသီတာကို တွေ့ရင်း သူ့သမီးကိုပါ တစ်ဆက်တည်း ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ကြားလား... ဖီးနစ်၊ မင်းအသုံးမကျလို့ ငါ အပြောခံရတာ”

“အလကား... သားမိုက်”

ကိုယ်မနိုင် ခဲမရ ဒေါသတွေနှင့် ဒေါသီတာက သူ့သားကို ပြစ်တင်နေချိန်မှာ ဖီးနစ်အာရုံက သူ့အမေဆီမှာ မရှိ။ ဒေါ်နွယ်နီ ဒေါ်ရာ ပါသွားသည့် နှစ်ကိုသာ စူးစိုက်ကြည့်ရင်း သူ့အမေ သဘော သွားသည့် စိန်တိုက်ပိုင်ရှင် သူဌေးမ ဒေါသော်မော်မျက်နှာကြီးကို ယောင်က ယောက်ျားတန်ဖွဲ့ ငိုချင်စိတ်ပေါက်သွားသည်။ ထိုမိန်းမ ကိုတော့ သူ မယူနိုင်။ နှစ်ကိုပဲ ယူမည်။ မာမီ ဒေါသဖြစ်လည်း တတ်နိုင်။ အမွေပြတ်စွန့်လွှတ်လည်း ကိုယ့်ဘာသာ ရှာဖွေ သောက်ရမှာပဲဟု ပိုင်းဖြတ်ပြီး ဒေါသီတာ ဒီလောက် ဆူပူ ခြင်းမောင်းနေသည့်ကြားက နှစ်ရှိရာ ပြေးထွက်သွားသည်။

“နှစ်... နေဦး”

“ဟဲ့... ဖီးနစ်၊ လူမိုက်... လာခဲ့စမ်း”

“ကြည့်စမ်း... မိပုံ၊ ဘယ်လောက် မစိတ်မှန်နေလဲဆိုတာ၊ မတစ်ယောက်လုံး ရစရာမရှိအောင် သင်းရှေ့မှာ အပြောခံနေရမုန်း လိုက်နဲ့၊ သူ့ဟာမနောက် ပြေးလိုက်သွားလိုက်တာ၊ နောက်ကို ခုတ်ချက် ပြန်လှည့်မကြည့်ဘူး၊ သင်းကို ငါ သတ်မယ်ဟဲ့ မိပုံ၊ ငါ သတ်မယ်”

“စိတ်ကိုထိန်းပါဦး မမရယ်၊ မမသားကို မမသတ်တော့ ဟိုက

ပိုဝမ်းသာနေမှာပေါ့။ ဒီအချိန်မှာ မမက ကိုယ့်သားကို ချောခေါ်ရမှာ မမရဲ့၊ ဒေါသကို လျှော့ထားစမ်းပါ။”

ဒေါ်ပုံပုံက ဒေါသကိုလျှော့ပါဆို၍ ဒေါ်သီတာမှာ လျှော့နေသည်။ စိတ်ထဲကတော့ မဘက်လိုက်ပြီး မိုက်ဘက်ပါနေသော သားထံ အရေခွံစုတ်ပစ်ချင်နေသည်အထိ ဒေါသလှိုင်းက ပြင်းထန်နေ၍ ဒေါ်သီတာမျက်နှာကြီးတစ်ခုလုံး ဖြူလိုက်နီလိုက် အရောင်အမျိုးမျိုး ပြောင်းနေ၏။

“နှစ်”

“မင်း ဘာလုပ်တာလဲ၊ ငါ့သမီးနားက အခုထွက်သွားစမ်း”

“ကျွန်တော် နှစ်နဲ့ ပြောစရာရှိလို့ပါ အန်တီ”

“ရှင်နဲ့ ဘာမှပြောစရာမရှိဘူး၊ ဖီးနှစ်၊ နောက်လည်း ဘယ်တော့မှ နှစ်နဲ့ မပတ်သက်ပါနဲ့။”

“ကြားတယ်နော်၊ နောက် ဘယ်တော့မှ ငါ့သမီးကို မနှောင့်ယှက်နဲ့”

နှစ်အမေ ဒေါ်နွယ်နီသာမက နှစ်ကပါ ဖီးနှစ်ကို မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် ရန်တွေ့လွှတ်နေ၍ ဖီးနှစ်ရင်ထဲ ထောင်းခနဲ ဒေါသဖြစ်သွားသည်။ သူ့မှာတော့ အမေဖြစ်သူဒေါ်သကိုပင် ဂရုမစိုက်နိုင်။ နှစ်နောက်ကို အပြေးလိုက်ခဲ့ရသည်။ နှစ်ကတော့ သူမထုံးစံအတိုင်း ဖီးနှစ်ကို တစ်ချက်ဂရုမစိုက်။ ကက်ကက်လန် ရန်တွေ့နေပုံက အဆင်အတိုင်း ဘာတစ်ခုမှ မပြောင်းလဲ။ ဒရိုင်ဘာ ဖွင့်ပေးသည့်တံခါးထဲ ဖြတ်ပြီး ကားပေါ်ကျောကျောလေး တက်သွားသည်။

“ကဲ... မောင်းတော့ ဦးသောင်း”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

“နှစ်”

“မင်း သေချာစဉ်းစားနော်၊ ကျောက်စိမ်းမောင်မောင်ဆိုတဲ့လူကို မင်း တကယ်ယူမလို့လား” -

ဖီးနှစ်က သူနားမှ ပွတ်ကာသီကာ ထွက်သွားသောကားပေါ်မှ နှစ်မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း အော်ဟစ်လိုက်သည့်အသံကြောင့် နှစ်မျက်နှာလေး ကွက်ခနဲပျက်သွားကာ မာမီမျက်နှာကို အလန့်တကြား သွမ်းကြည့်မိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။ ဖီးနှစ်တို့သားအမိကို ကြည့်မရသေးမယ့် မာမီပေးစားမည့် လူကြီးကိုတော့ လုံးဝမယူနိုင်။ ထိုလူကြီးကို သူမယ့်အစား ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရေထဲခုန်ချလိုက်တာကမှ ကောင်းဦးမည်။

အို... ဒီလိုလည်း ဖြစ်သေးပါဘူး။

ရေထဲတကယ်ခုန်ချရင် နှစ်ပဲ သေသွားမှာပေါ့။

လူဘဝဆိုတာ ရခဲပါဘိနှင့် အလကားနေရင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတော့ အသေမခံနိုင်။ မာမီက နှစ်သဘောမတူဘဲ ဇွတ်အတင်း စီစဉ်လာလို့ တတော့ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်။ မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး ထိုလူကြီးလက်က လွှတ်အောင်ထွက်ပြေးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ပိုင်ပိုင်ချကာ မာမီ မသိအောင် ဘစ်ဖက်လှည့်၍ သက်ပြင်းအသာချလိုက်သည်။

အခန်း (၁၃)

“ဦးစည်... ဦးစည်”

“နှစ်ကို တံခါးဖွင့်ပေးပါ”

“မာမီ”

“နှစ်ကို တံခါးဖွင့်ပေးလို့ဆိုနေတာ”

“ကဲဟာ... တံခါးက မပွင့်ဘူး၊ ဖွင့်လို့မရဘူး”

“ကဲ... ကဲ”

“ဒုန်း”

“ဒုန်း”

“ဝုန်း”

“ခွမ်း”

နှစ်အခန်းတံခါးကို ထုရိုက်သံ၊ ပစ္စည်းများကျကွဲသံများ ဆူညံပေမယ့် နှစ်ကို ဘယ်သူမှ ဂရုမစိုက်သလို ပိတ်ထားသော နှစ်အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးမည့်သူ ဘယ်သူမှလည်း မရှိ။ အိမ်ပြန်သော ကတည်းက မာမီက နှစ်ကို အခန်းတံခါးပိတ် သောခတ်ထား

နှစ် ဘယ်ကိုမှ သွားလာခွင့်မရသလို ဖုန်းလည်း ပြောခွင့်ပေးမထား၍ အားလုံးနှင့် အဆက်အသွယ်ပြတ်ကာ ဘာလုပ်လို့ လုပ်ရမှန်းမသိ ဒေါသတွေ လှိမ့်ထွက်နေဖြစ်သည်။

ငိုရလွန်းလို့လည်း မောလှပါပြီ။ နှစ်ကို ဘယ်သူမှ မသနား။ ဦးစည်ကိုလည်း အရင်လို ဘာတစ်ခုမှ အားကိုးလို့မရတော့။ တစ်အိမ်လုံးရှိ လူတွေက မာမီကို ကြောက်နေတာနှင့် နှစ်နားကို ဘယ်သူမှ မကပ်ရဲ။ ပေးစရာရှိတာပေး။ ကျွေးစရာရှိတာကျွေးပြီး နှစ်နှင့် ဝေးနိုင်သမျှဝေးအောင် ပြေးနေကြတာလည်း နှစ်ကိုယ်တွေ့ ဖြစ်သည်။ ဒီပုံအတိုင်းဆို နှစ်အဖြစ်က မလွယ်။ မာမီ သဘောတူထားသည့် ကျောက်ခိမ်းမောင်မောင်ဆိုတာကြီးကို မဖြစ်မနေယူရတော့မည့်ကိန်း ဆိုက်နေတာကိုပဲ ရွံရှာစက်ဆုပ်နေမိသည်။

“မယူဘူး... မယူဘူး၊ အဲဒီလူကြီးကို လုံးဝမယူဘူး”

“မာမီ”

“မာမီ”

“ဒုန်း... ဒုန်း”

“ကျွမ်း”

“ဟင်... မာမီ”

“ဟုတ်တယ်... ငါပဲ”

“ပြောစမ်း၊ ညည်းက ငါ့ကို ဘာတွေထပ်အရှက်ခွဲပြီး ဘာတွေသောင်းကျန်းဦးမလို့လဲ”

ပိတ်ထားသည့် နှစ်အခန်းတံခါးက တုန်ခါနေသလို မာမီကို အော်ဟစ်နေချိန်မှာ နှစ် အိမ်ခန်းတံခါး ဝုန်းခနဲပွင့်လာပြီး မာမီ ဝင်လာ၍

နှစ် ဝမ်းသာသွားပေမယ့် တင်းမာခက်ထန်သည့် မျက်နှာထား၊ ခေါင်းလှမ်းနေသည့် မာမိုစကားသံများကြောင့် နှစ် စိတ်ညစ်သွားသည်။

“အပြင်မှာ ညည်းကို ပတ်ဝန်းကျင်က ဘာတွေ ပြောနေကြသလဲဆိုတာ ညည်းသိလား မိနှစ်”

တစ်သက်လုံး နှစ်အလိုကိုလိုက်၊ နှစ်အကြိုက်ကိုဆောင်လာသည့် မာမိုနှုတ်ဖျားက နှစ်ကို ညည်းတွေ၊ ငါတွေနှင့် ရင်ရင်းသီးသီး ပြောဆိုနေမက နှစ်ကိုခေါ်တာပင် မိနှစ်ဆိုတော့ နှစ်အခြေအနေ အဘယ်ဆိုးရွားပြီလဲဆိုတာ တွေးမကြည့်ဘဲ သိနိုင်သည့် အနေအထားပါ။

“ငါမှာတော့ ကိုယ့်သမီးလေး သူတစ်ပါးအပြောအဆိုမခံရအောင် ကြိုးစားလိုက်ရတာ၊ ကာကွယ်လိုက်ရတာ၊ နောက်ဆုံး ကုန်ကုန်ပြောရလည်း စားတစ်ထောင် လင်ကောင်တစ်ယောက်ဆိုပြီး ညည်းကို ရည်စားတွေ ထားခိုင်းတာကအစ ကိုယ့်သမီးလေး မမြင်ဘူး မူးမြစ် ထဲတယ် ဖြစ်မှာစိုးလို့၊ ကျားသတ္တဝါဆိုတာ ဘယ်လိုလဲ သိစေချင်တာတစ်ယောက်တွေ့ပြီး အဲဒီတစ်ယောက်ကိုပဲ အရူးအမူး တန်းတန်း ဖြစ်မနေရအောင်လို့ လမ်းကြောင်းချထားလိုက်ရတာ”

“နောက်ဆုံးတော့လည်း ညည်းက အမေ့ရန်သူတော်သားတစ်ယောက်တန်းတန်းစွဲဖြစ်နေတာကို မိနှစ်ရဲ့ အခု ညည်းမကောင်းကြောင်းပြော ညည်းအပုပ်ချနေတာ ဘယ်သူထင်လဲ၊ ညည်းယောက္ခမလေး ဒေါသီတာကိုယ်တိုင်ဟဲ့... သိလား၊ သားသမီးချင်းမစာမနာ မိန်းမပြောနေတဲ့ စကားတွေက တကယ့်ကို မကြားဝံ့နာသာ ချည်းပဲဆိုတာ ညည်းသိလား မိနှစ်”

ဒါတွေကို နှစ် ဘာမှမသိရပါ။

ဒီလိုတွေ ဖြစ်လာလိမ့်မည်လို့လည်း မထင်ခဲ့။ အခုတော့ နှစ်အကြိုက်က မနှစ်ကနှင့်မတူ။ သူများပြောသမျှဆိုသမျှ ခေါင်းငုံ့ငြိမ်းခံနေရတာလို့ပြီး တခြားမရှိသောဘဝ။ မာမိုချောနေသမျှ နှစ် ဘာမှပြောစရာမရှိ။ ခေါင်းငုံ့ငြိမ်းခံနေမိသည်။ မာမိုဘက်က ပြန်ကြည့်တော့လည်း အတတ်ခံမှ မများ။ အစတည်းက ဖီးနှစ်အမေနှင့် မာမိုက ဟည့်ကြသူများမဟုတ်။ ပြီးတော့ ဟိုကသားရှင်။ နိုင်ကွက်ရချိန်မှာ သမီးရှင်ဖြစ်သည့် မာမိုကို ခေါင်းမမော်နိုင်အောင် အပြတ်တိုက်ခိုက်နေပြီဟု လိုက်ရတော့ နှစ်စိတ်ထဲ မာမိုကို ပိုသနားသွားသည်။

“နှစ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ မာမို”

“အခုချိန်ကြမှ ခွင့်လွှတ်ပါဆိုတဲ့စကားက အသုံးမဝင်တော့ဘူး၊ အားလုံး လွန်ကုန်ပြီ၊ သူက သားရှင်ဆိုတော့ ပြောအားရှိနေတာပဲ။ သူ့သားနဲ့သမီးကို သဘောမတူလို့ မရရအောင် ခွဲထားတာတို့၊ တစ်သက် မာမိုသမီးလို မိန်းကလေးကို ချွေးမ မတော်နိုင်ဘူးဆိုတာတို့၊ ညည်းစားများတဲ့ မိန်းမ အပျိုစစ်စစ် ဟုတ်မှဟုတ်သေးရဲ့လားနဲ့၊ အို... ပြောလိုက်တာ ခုံနေတာပဲ”

ဒါတော့ ဒေါသီတာဘက်က သိပ်လွန်လွန်းသည်။ နှစ်အပေါ်မှာ သားသမီးချင်း မစာမနာ ဒီလောက်ပြောနေတာကို ဖီးနှစ်ဆိုသည့်လူက ဘာတစ်ခွန်းမှ သူ့အမေကို ဝင်မပြောဘဲ နေနိုင်တာကိုလည်း အံ့သြသည်။ ပြောတော့ဖြင့် နှစ်ကို ချစ်လှပါသည်တဲ့။ နှစ်ကို တကယ်ချစ်ရင် သူ့အမေ နှစ်ကို ဒီလိုပြောတာ သူ တားသင့်သည်။ အခုတော့ သူ့အမေ စကားတွေထဲမှာ နှစ်က သုံးမရအောင် ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်နေသည်။

“အကောင်းဆုံးက သမီး မောင်မောင်ကို လက်ထပ်ပါကွယ်”

မာမိ စိတ်ချမ်းသာတော့ သမီး မကြည့်ချင်ဘူးလား၊ အောက်မှာ အသမီး ရေမိုးချိုး အလှဆုံးပြင်ပြီး ဆင်းတွေ့လိုက်နော်၊ မာမိသမီး လိမ္မာပါတယ်ကွယ်”

“ကဲ... ကဲ၊ မာမိ အောက်ထပ်က စောင့်နေမယ်၊ သမီး အလှဆုံးပြင်ပြီး ဆင်းလာခဲ... ဟုတ်လား”

မာမိက သူ ပြောချင်တာပြောပြီး နှစ်အခန်းထဲက ထွက်လာသည်။ ပြောသည့်လူက လွယ်ပေမယ့် နှစ်အတွက်တော့ မောင်မောင်ဆိုသည့်လူကြီးနဲ့ တွေ့ရမည့်အရေး တွေးပြီး ရင်ထဲလေးနေခဲ့ရတဲ့ ဒါပေမယ့် ဖြစ်လာမယ့်အခြေအနေအရ နှစ်ဖက်က မာမိဆန္ဒကို လျော့ပျော့အပြင် တခြားမရှိ။ စိတ်မပါပေမယ့် ရေချိုးအလှပြင်ပြီး မာမိစောင့်နေမည့် အောက်ထပ်ကို လေးကန်သော ခြေအစုံဖြင့် လျှောက်သည်။

“ဟော... သမီးလေး လာပြီ မောင်မောင်ရေ”

“လာ... သမီး၊ ဒီမှာထိုင်”

မာမိအသံက ချိုလွင်နေသလို နှစ်ကိုမြင်တာနှင့် ဝင်းလက်က သော မျက်လုံး၊ ပြုံးချိုသွားသည့်မျက်နှာနှင့် မောင်မောင်ဆိုသည့်လူ နှစ် တစ်ကိုယ်လုံးကို စူးစိုက်ကြည့်နေတာကို မမြင်ဟန်ဆောင်တဲ့ မာမိနားကစုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“နှစ်က မမြင်ရတာကြာလို့ ပိုပြီးလှလာတယ်နော် အန်တီ”

“အန်တီသမီးပဲကွယ်၊ အဟင်း... ဟင်း... ဟင်း”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်၊ အမေလုလို့ သမီးလုတာ၊ သမီး အချောအလှကို မွေးထားတဲ့ အန်တီက သက်ကောင်းတာပဲနော်”

“ဒါပေါ့ကွယ်၊ အန်တီသမီးကို လက်ထပ်ခွင့်ရတဲ့လူက ခိုက်ကောင်းမှာပေါ့... မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်၊ အန်တီပြောတာ မှန်တယ်”

အတိုင်အဖောက်ညီညီ ပြောဆိုနေကြသူများကြားမှာ နှစ်၊ ဘက်က ဘာတစ်ခုမှ ပြောစရာမရှိ။ စိတ်ထဲမှာတော့ အသက်အရွယ်နှင့်မလိုက် လူငယ်ဒီဇိုင်းတွေ ရွေးဝတ်လာသည့် မောင်မောင်ဆိုသည့်လူကို ကြည့်မရအောင် မုန်းနေမိသည်။ ရေမွှေးနဲ့ပေါင်ဒါနဲ့တွေ့က ခွန်ထူနေသည်။ မာမိသဘောကို နှစ် သိသည်။ မောင်မောင်ဆိုသည့်လူကို မာမိလည်း သဘောကျခြင်း မဟုတ်။ မောင်မောင်နောက်မှာ နီနေသည့် ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ မာမိစိတ်ကြိုက်ဖြစ်နေ၍ သမက်ဖမ်းဖို့ ရွေးခြင်းဖြစ်သည်။

“လာမယ့်ဆန်းဒေးက ကိုယ့်မွေးနေ့လေ၊ ဒီနှစ်မွေးနေ့က ကိုယ့်အတွက် ထူးခြားတဲ့ မွေးနေ့ဖြစ်နေတာ အပျော်ဆုံးပဲ၊ ဒီမှာ နှစ်အတွက် ဖိတ်စာ”

နှစ်မျက်စိရှေ့ ရောက်လာသည့် လှပသည့် ဖိတ်စာကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ယူလိုက်လေ သမီး၊ မောင်မောင်မွေးနေ့မှာ သမီးရော မာမိပါ အတူရှိနေရမှာ”

“သင့်ခံယူ အန်တီ၊ မွေးနေ့ကိတ်ကို နှစ်လာမှပဲ နှစ်နဲ့အတူ ခွဲတော့မယ်”

“အို... အဲဒီကိစ္စ နှစ်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ ရှင့်မွေးနေ့ကိတ်ခွဲမှာ ခွင့်ဘာသာခွဲပါ”

မဆီမဆိုင် နှစ်က မောင်မောင်မွေးနေ့ကိုက်ကို သူနှင့်အတူ သူမကပါ အတူဝိုင်းပြီး ခွဲပေးရမည်ဆို၍ စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်ကာ ခပ်စွာစွာလေး ရန်တွေ့လိုက်ပေမယ့် မောင်မောင်က မျက်နှာတစ်ချက် မပျက်။ တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်နေပြီး အခုမှ ရန်ထတွေ့သော နှစ်လ သဘောကျသလို ခပ်သဲ့သဲ့ရယ်သည်။

“ဒီလိုတော့လည်း နှစ်က ချစ်စရာကောင်းအောင် ရန်တွေ့တာ သားပဲ”

အမလေး။ နှစ် ရန်တွေ့တာကိုပဲ ချစ်စရာကောင်းအောင် ရန်တွေ့တာမျိုး ရှိသေးလို့လား။ နှစ်ကို ကြိတ်နှိုးကျူးနေသူကို နှစ်စိတ်က ပိုကြည့်မရပေမယ့် မာမီက သူ့ရွှေသမက်လောင်းကားကို သဘောတူ ဟန်ဖြင့် ပြုံးနေသည်။

“ဒီလိုလေ သမီးရဲ့၊ မောင်မောင်မွေးနေ့မှာ သမီးနဲ့ မောင်မောင် မကြာခင် လက်ထပ်တော့မယ့် ချစ်သူတွေဖြစ်ကြောင်း မာမီ ကြေညာမှာ”

“ရှင်...”

“ဟုတ်တယ် နှစ်၊ အန်တီကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် နှစ်နဲ့ အမြဲ လက်ထပ်ခွင့်ပြုပေးပါ။ လက်ထပ်ပါရစေလို့ တောင်းဆိုထားတာ။ သဘောတူရင် အားလုံးပြီးပြီ”

“အို... မဟုတ်ဘူး”

“ဘာမဟုတ်တာလဲ သမီး”

မောင်မောင်စကားကို စိတ်အလိုမကျစွာ ဒေါသနှင့် ထအော်ပြီး မာမီမျက်နှာထားနှင့် အေးစက်စက်မေးခွန်းကြောင့် နှစ်ကိုယ်က

တွန့်ခနဲဖြစ်သွားကာ ဆက်ပြောရမည့်စကား မရှိတော့သလို ဖြစ်သွားသည်။

“သမီးက သဘောတူပြီးသားပါ မောင်မောင်၊ မင်းဘက်က စီစဉ်စရာရှိတာတွေသာ စီစဉ်ထားပါ”

“မာမီ”

“ဘာပြောမလို့လဲ နှစ်၊ ညည်းက မာမီ လက်နဲ့ရေးတာကို ခြေနဲ့ဖျက်ချင်လို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး မာမီ၊ နှစ်တို့ကိစ္စ မောင်မောင်ကို နှစ်ကိုယ်တိုင် ပြောပြချင်လို့ပါ”

“အဲဒီကိစ္စအတွက်ဆို မပူနဲ့ နှစ်၊ အန်တီကိုယ်တိုင် ကိုယ့်ကို အားလုံး ပြောပြီးသွားပြီ၊ ဘယ်သူဘာပြောပြော ကိုယ် ဂရုမစိုက်ဘူး၊ နှစ်ကို လက်ထပ်မယ်”

“နှစ်ဘက်က ချို့ယွင်းချက်ရှိနေတာကို ရှင်က ဂရုမစိုက်ဘူး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... ဂရုမစိုက်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကိုယ် ကိုယ်တိုင်က မုဆိုးဖိုတစ်ယောက်လေ၊ ဒီလောက်ဆို နှစ် နားလည်မှာပါ”

“မုဆိုးဖိုတစ်ယောက်”

နှစ်ခေါင်းထဲ ထူပူသွားသလို မာမီမျက်နှာကို အလန့်တကြား နှစ် လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ မာမီမျက်နှာမှာ ဘာတစ်ခုမှ ထူးခြားမှု ဖြစ်သွားတာ မတွေ့ရတော့မှ ဒီကိစ္စ မာမီကိုယ်တိုင် သိပြီးသားဟု သဘောပေါက်လိုက်သည်။

“နှစ်ကို ဒီအကြောင်း မပြောရသေးဘူးလား အန်တီ”

“ပြောမလို့ပါဘဲကွယ်၊ အလုပ်ကိစ္စတွေ များနေတာနဲ့ မေ့သွားတယ်”

နှစ်ဘဝတော့ သွားပြီဟု သိလိုက်သည်။

မာမိက ဖီးနစ်နှင့် နှစ်အကြောင်း မောင်မောင်ကို ပြောပြထားသလို မောင်မောင်ကလည်း သူ့အကြောင်း နှစ်ကို ပြောပြပြီးပြီဆိုတော့ ပွဲက ပြီးသွားပြီဟု ဆိုရမည်။ ထိုကိစ္စအပေါ်မှာ မပြီးနိုင်မစီးနိုင် ခံစားနေရသော နှစ်မှာသာ မောင်မောင် ပြန်သွားပြီး အိပ်ရာထက်မှာ တလူးလူး တလိမ့်လိမ့်နှင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို မဖြေသိမ့်နိုင် ဖြစ်နေ၏။ နှစ်ကိုယ်နှစ် မကျေနပ်သလို ဖီးနစ်ကိုလည်း မကျေနပ်။ သတိုးကို သတိရမိတော့ သတိုးအစ်မ အပျိုကြီးမျက်နှာကို ပြန်မြင်ယောင်ကာ ပိုမိုချင်လာသည်။ သူ့မောင်ကို ဖီးနစ်နောက် လိုက်ပြေးပြီးသားလို့ သိထားသည့် နှစ်နဲ့ အလွယ်တကူ သဘောတူပါ့မလား။

သတိုးကရော...

တခြားယောက်ျားတစ်ယောက်နောက် လိုက်ပြေးထားသည့် သတင်းကြီးနေသည့် နှစ်ကို လက်ထပ်ချင်ပါဦးမည်လား။ ယောက်ျားတွေအချစ်က ကြောက်စရာကောင်းသည်။ သူတို့ကိုယ်သူတို့ကြတော့ ပွေ့ချင်တိုင်းပွေ့၊ ရှုပ်ချင်တိုင်း ရှုပ်ကြပေမယ့် အပြစ်မမြင်။ သူတို့ ယူမယ့်မိန်းမ၊ သူတို့ချစ်သူ ရည်းစားကိုကြတော့ ခြောက်ပစ်ကင်း သံလဲစင်ကိုမှ လိုချင်ကြသူတွေဖြစ်သည်။ သတိုးကိစ္စကို ကိုယ့်ဘာသာပယ်ဖျက်ပစ်လိုက်သည်။ ယူပြီးမှ အရင်တုန်းကအပြစ် ပြန်ဖော်ပြီး နှိပ်စက်စော်ကားတာမျိုးတော့ အဖြစ်မခံနိုင်။

ဟိုဘက်အိမ်က ဖီးနစ်ကို အရိပ်ပင်မမြင်ရ။

သူ အိမ်မှာပဲ မရှိတာလား။ သူ့အမေစကား နားထောင်ပြီး ကို အဆက်အသွယ်မလုပ်တာလား မသိ။ နှစ်မှာသာ တစ်ယောက်လည်း ရှင်းမရသည့် အရှုပ်ထဲမှာ မျက်ရည်ကို အဖော်ပြုနေရသည်။ မာမိကလည်း ပြတ်သည်။ မောင်မောင်နှင့် စကားပြောသည့်အချိန်မှာပဲ ကို အပြင်ထွက်ခွင့်ပေးပြီး နှစ် အခန်းထဲပြန်ရောက်သွားတာနှင့် မြင်က ချက်ချင်း သော့ခတ်ပြီး သော့ကို သိမ်းသွားသည်။

နှစ် ဘာမှလုပ်မရ။

မာမိကိုလည်း အပြစ်မတင်ချင်တော့။

သမီးရှင်ပီပီ တစ်ရှက်က နှစ်ရှက်ဖြစ်မှာ စိုးရိမ်တာ မာမိအလွန် ချစ်တယ်။ တစ်ယောက်တည်း ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ်တွေးပြီး ဝမ်းနည်းနေချိန် ဖီးနစ်မှာလည်း သူ့အမေအစီအစဉ်ဖြင့် အခန်းထဲက အခန်းအပြင် ချွတ်ရ။ နှစ်နည်းတူ အကျဉ်းစံဘဝရောက်နေ၏။ ဒီကြားထဲ စိန်စိန်ပိုင်ရှင် သူဌေးမ မသော်မော်နှင့် မင်္ဂလာကိစ္စ စီစဉ်နေတော့ ကို သတိရပြီး ထွက်ပြေးရအောင် အမျိုးမျိုးကြံစည်အားထုတ်ရင်း အချိန် နှစ်လည်း သူ့လိုပဲ ဖြစ်နေမှာဟုတွေးပြီး နှစ်ကို ပိုသနားနေမိသည်။

အန်တီပုံကို အားကိုးမရတော့ ဖီးနစ်ခေါင်းထဲမှာ အကြံဉာဏ်သစ် တွေ ထွက်လာသည်။ မိန်းမတွေမှာကင် မာယာရှိသည် မဟုတ်။ သူတို့လို ယောက်ျားတွေမှာလည်း ကျားတို့မာယာရှိသည်။ ထိုကျားမာယာက အခုချိန်မှာ ပိုအသုံးဝင်သည်။ အပျိုကြီး မသော်မော်ကို အမဆုံး အချိုဆုံးအပြုံးနှင့် ဆွဲယူလိုက်ပြီး သူ့ကိုလိုချင်၍ တစ်ပိုင်း သေနေသော အပျိုကြီးကို မျက်စိတစ်မှိတ်အတွင်းမှာ သူ့လူဖြစ်အောင်

မမချင်း မွန်အောင် ပစ်ချဲ့ပြလိုက်တော့ မသော်မော် ဘဝင်ခိုက်သွား

“ဒီအဝါရောင်တစ်စုံနဲ့ သိပ်လှတာပဲ မမရယ်၊ ရင်ထဲ အေးသွားတာပဲ”

“ဟုတ်ရဲ့လား၊ ဖီလေးရယ်၊ မမ စိတ်ချမ်းသာအောင် တညာနေတာလား၊ အစတုန်းကတော့ မင်းပဲ မမကို ကြည့်မရမယ့် မုန်းနေတာဆို”

“မမကို အဲဒီစကား ဘယ်သူပြောတာလဲ၊ ကျွန်တော် သွားမယ်”

“ဒါဖြင့် အဲဒီလို မဟုတ်ဘူးပေါ့နော်... ဟုတ်လား”

“မဟုတ်ရပါဘူး မမရယ်၊ လူငယ်ဆိုတော့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကံချင်သေးလို့ အိမ်ထောင်မပြုချင်သေးတာ တစ်ခုတည်းပါ။ မုန်းလို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီလောက် စိတ်သဘောထားကောင်းတဲ့ မုန်းရအောင် ကျွန်တော်က အရှားလား”

“ဒီစကားကြားရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာ မောင်လေးရယ်၊ မောင်လေး မမကို မုန်းနေမလားလို့ စိုးရိမ်လိုက်ရတာ၊ မောင်လေး မမကို မမုန်းဘူးဆိုတော့ မင်္ဂလာကိစ္စကို အမြန်ဆုံး စီစဉ်လိုက်မယ်နော် မောင်လေး”

“မမသဘော”

“ဟေး... ဒါမှ မမအသည်းလေးကွ”

ကျားမာယာဆိုတာ ဒါပဲလေ။

ဖီးနစ်အကြောင်း သိနေသည့် မာမိနှင့် အန်တီပုံက ဖီးနစ်အကြောင်း ဖီးနစ်ရဲ့သတို့သမီးလောင်း မမက သိပ်ယုံကြည်

ဓာမိတို့ဘာပြောပြော လက်မခံ။

“စိတ်ချစမ်းပါ အန်တီရယ်၊ မောင်လေးက သော့ကို လက်ထပ်မယ်လို့ ကိုယ်တိုင် ကတိပေးပြီးသား၊ အန်တီသားအတွက် ဘာမှ စိတ်မပူနဲ့ ဟုတ်လား”

“မဟုတ်သေးပါဘူး သော်သော်ရယ်၊ ဖီးနစ်အကြောင်း အန်တီ အသိဆုံးပါ၊ သူ့ကို သိပ်မယုံနဲ့”

ဒေါ်သီတာ ဘယ်လိုပြောပြော မရ။ မသော်မော်ကိုယ်တိုင်က ဖီးနစ်လူဖြစ်သွားတော့ ဖီးနစ်ပြောသမျှယုံ၍ ဖီးနစ်ပြောတာကိုပဲ လက်ခံသည်။

“အခုမှ ခက်တော့တာပဲ မိပုံရယ်၊ ဘုန်းကြီးရုံးနဲ့ လှေလူးနဲ့ တွေ့နေပြီ၊ ဘယ်နှယ်လုပ်ကြမလဲ”

“မမချွေးမလောင်းကိုယ်တိုင်က ပြောမရဆိုမရဖြစ်နေမှတော့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ လွှတ်ထားလိုက်”

“ဟဲ့... ဖြစ်မလား၊ ဖီးနစ်အကြောင်းလည်း သိရက်သားနဲ့၊ ဟိုက ပူးဆို ဖရုံသီးချင်တဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး”

“အခုမှတော့ သီးချင်တာသီးပစေတော့ မမ၊ မမ ချွေးမလောင်းကမှ ပြောမရဘဲ”

ဒေါ်ပုံပုံပြောတာ မှန်နေ၍ ဒေါ်သီတာ ပါးစပ်ပိတ်သွားသည်။ ဖီးနစ်က သူ့အကြံနှင့်သူ ပြောနေသလို မသော်မော်ကလည်း ဖီးနစ်ကို အပိုင်ရတော့မည်ဆိုသည့်အတွေးနှင့် အပျော်ကြီးပျော်နေကြသည်မှာ တကယ်ကို မိုးမမြင်လေမမြင်ဖြစ်သည်။ တွေ့တဲ့လူတိုင်း မသော်မော်က သူ့သတို့သားလောင်း ဖီးနစ်နှင့် မိတ်ဆက်ပေး၊ ဖီးနစ်အကြောင်း

ပြောမဆုံးဖြစ်နေချိန်မှာ ဖီးနစ်က သူ ကြိုတင်စိတ်ကူးကြံစည်ထားသည့် အတိုင်း နှစ်ဦးလေး ဦးအောင်စည်ကို သနားအောင်၊ သူ့ဘက်ပါအောင် အမျိုးမျိုးလက်ဆောင်တွေပေး၊ နှစ်ကို ဘယ်လိုချစ်ကြောင်း၊ ဘယ်လို မြတ်နိုးရပါကြောင်း ပြောဆိုစည်းရုံးခွင့်ရသဖြင့် အပျော်ကြီးပျော်နေသည်။ သူ လိုချင်တာ ဒါပဲလေ။

နှစ်ဦးလေး သူ့ဘက်ပါလာပြီဆိုတော့ နှစ် သူ့ဘက်ပါလာရုံ ဆိုတာ ပိုလွယ်သွားသည်။ ဦးအောင်စည်ကလည်း သူတူမကို မုဆိုးဖို အသက်ကြီးကြီး ကျောက်စိမ်းမောင်မောင်ဆိုတာနှင့် သဘောမတူ၊ အစ်မကို ကြောက်နေရတာနှင့် ပြောမရလို့ လက်ပိုက်ကြည့်နေရပေမယ့် နှစ်နှင့် သဘောချင်းအတူတူဖြစ်သည့်အတိုင်း ကျောက်စိမ်းမောင်မောင် ထက် ဖီးနစ်နှင့်သာ သူတူမအချောအလှကို သဘောတူသူဖြစ်သည်။ လူငယ်ချင်းလည်းဖြစ်။

အပျိုလူပျိုခြင်း ငယ်ငယ်လေးတည်းက တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက် အတွင်းသိအစဉ်းသိ လက်ထပ်ပေးလိုက်ရလို့ ဘာမှ မဖြစ်။ မုဆိုးဖိုထက်တော့ အများကြီးသာသည်။ ဖီးနစ်ကိုယ်တိုင် ကလည်း သူတူမကို ချစ်ပါသည်။ မြတ်နိုးပါသည်ဆိုမှတော့ ဘာမှ ပြောစရာမရှိ။ ပြောစရာရှိတာက အမေနှစ်ယောက်ရဲ့ အတ္တဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် မတည့်တာနှင့် သားသမီးတွေ ဒုက္ခရောက်ဖို့ ဖြစ်မှန်း မသိ ဖြစ်နေတာကို ထည့်မစဉ်းစား။ သူတို့လုပ်ချင်တာ လုပ်ပြီး ကျေနပ်နေကြသည်။

“မင်း ဘာမှမပူနဲ့၊ ဖီးနစ်၊ နှစ်ကို မင်း ပိုင်ဆိုင်ရစေမယ်လို့ ဦးလေး အာမခံတယ်၊ ဘယ်နှယ်ဗျာ၊ ကိုယ့်သမီး နုနုထွတ်ထွတ်

အားကို မုဆိုးဖိုနဲ့မှ ပေးစားရတယ်လို့ ကြားဖူးပါဘူး”

“နှစ်က ကျွန်တော်နဲ့ လိုက်ပြေးပြီးသားဆိုတာလည်း ထည့်ပြော ခဲ့ပေါ့ ဦးစည်ရ”

“ဟ... အဲဒါကြောင့် မင်းမိန်းမကို မင်းပိုင်ရမယ် ပြောတာ ချဲကွ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက် ခိုးပြေးကြတာ တစ်ရပ်လုံးအသိ၊ မင်းဘက် ပါလာအောင် ဦးလေး စည်းရုံးပြမယ်၊ ကြည့်ထား”

“အားကိုးပါတယ် ဦးစည်ရယ်၊ ဦးစည် ကျေးဇူးကို ကျွန်တော့် နှစ်သက် ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူး”

“အေး... မင်းစကား မင်းမှတ်ထားနော်၊ တစ်နေ့ ငါ့ကျေးဇူး ခံ မင်း ပြန်ဆပ်ရမယ်”

“စိတ်ချပါဗျာ၊ နှစ်ကိုသာ ပိုင်ဆိုင်ရမယ်ဆိုရင် ဦးစည်ကျေးဇူး ဘယ်လိုပဲ ဆပ်ရ၊ ဆပ်ရ ဆပ်မယ်ဗျာ”

ဖီးနစ်က နှစ်နှင့် နီးစပ်ရလျှင် ပြီးရော။ နှစ်ဦးလေး ဦးစည် ထောင်းသည့် ကတိကို လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲပေးသည်။

“အေး... မင်း ကတိသာတည်ပါစေ၊ နှစ်ကို မင်းလက်ထဲ ဆိုယ်တိုင် အပ်ပေးမယ်”

“ဦးစည်က ဘယ်လိုအပ်မှာလဲ”

“ငါ့မှာလည်း ငါ့အစီအစဉ်ရှိပါတယ်ကွ၊ မင်းသာ ငါ ပြော ဆိုလုပ်”

“ကျွန်တော်က ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ပြောပြမယ်လေ”

ဦးအောင်စည်က ဖီးနစ်ကို သူ့အကြံအစည်အားလုံး ပြောပြသည်။

သူ ပြောပြောသမျှ အစီအစဉ်အားလုံးကို နားထောင်ပြီး ဖီးနစ်မျက်နှာဖြင့် အပြုံးရိပ်ထင်လာသည်။

“ဘယ်လိုလဲ၊ ငါ့အစီအစဉ်အတိုင်း မင်း သဘောကျရဲ့လား”

“ဥတ်အိုင်ဒီယာပဲဗျာ၊ ဒီလိုအကြံကောင်း ဉာဏ်ကောင်းတွေ ရှိနေတဲ့ ဦးစည်လိုလူက ဘာဖြစ်လို့ အခုချိန်ထိ တစ်ကိုယ်တည်း လူပျိုကြီး ဖြစ်နေရတာလဲဆိုတာ ကျွန်တော်တော့ နားမလည်နိုင်ဘူး”

“အဲဒါပေါ့၊ ရတာမလို လိုတာမရတာ”

“အာ... ဦးစည် ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဆိုင်တော့ မဆိုင်ဘူးပေါ့ကွာ၊ ငါက မင်းကို သဘောပြောတာ၊ တစ်ချိန်က ငါ့မှာ ချစ်သူရှိခဲ့တယ်၊ သူက အိမ်က သဘောထားလူနဲ့ လက်ထပ်သွားပြီးကတည်းက ဒီတစ်သက် အိမ်ထောင်မပြုဘူး၊ လူပျိုကြီးလုပ်တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာပဲ”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ဦးရာ၊ ဦးစည်အရွယ်က ငယ်ပါသေးတာဗျာ၊ တချို့အဘိုးကြီးတွေတောင် သူတို့အသက်အရွယ်ကိုမှ အသက်အခု သူတို့မြေးလောက်ဟာလေးနဲ့ အိမ်ထောင်ပြုနေကြတုန်း”

ဖီးနစ်က ဦးအောင်စည်ကိုကြည့်ပြီး မခံချင်စိတ်နှင့် ပြောတော့ ဦးအောင်စည်က ဖီးနစ်မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး မိန့်မိန့်ကြီးဖြင့် သည်း

“မင်းက ငါ့ကို အိမ်ထောင်ပြုစေချင်လို့လား”

“ပြုစေချင်တာပေါ့ဗျာ၊ ဦးစည်က ကျွန်တော့်ဦးလေးပဲ”

“ဥတ်... မင်းပြောတာ မှန်တယ်၊ ဒီထက် ပိုမှန်တဲ့ကိစ္စ”

ကြာခင် ထပ်ဖြစ်လာတော့မယ်ကွ၊ မင်း စောင့်ကြည့်နေ”

ဦးအောင်စည်က ထိုစကားကို သူ့အဓိပ္ပာယ်နှင့်သူ ပြောလိုက်တာကို ဖီးနစ်မသိ။ ဦးအောင်စည်က ဖီးနစ်အဒေါ် ဒေါ်ပုံကို စိတ်ထဲက ကိုတ်သဘောကျနေသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်ပေမယ့် သူ့ရင်ထဲက ခံစားချက်ကို အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ထုတ်မပြောဖြစ်။ အခုတော့ ကြီးမှတ်သက်ပေါက်ချင်နေသူပီပီ ဖီးနစ်နှင့် စကားပြောရင်း ဒေါ်ပုံပုံကို ခုယူသိမ်းပိုက်ရန် အကြံဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဖီးနစ်က ဦးအောင်စည်အကြံကို မသိသလို ရိပ်လည်း မရိပ်မိ။ သူကလည်း သူ့အကြံနဲ့သူ ပျော်နေသည်။

“မမ”

“ဘာလဲ ပုံပုံ”

“မမသားကြည့်ရတာ အခုတစ်လော ပိုပျော်သလိုပဲ”

“မသော်မော်ကို သဘောကျသွားလို့နေမှာပေါ့”

“ပုံတော့ မထင်ပါဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူပျော်နေရင် ပြီးတာပဲလေ”

“ဟိုဘက်အိမ်က ကောင်မလေးလည်း ယောက်ျားယူတော့မှာ ဆိုတော့ အားလုံး အေးသွားပါပြီ”

ဒေါ်ပုံပုံက သူ့အစ်မကို ဘာမှဆက်ပြောမနေတော့။ ဒေါ်သီတာကလည်း သူ့သားမင်္ဂလာပွဲအတွက် စီစဉ်ရတာနှင့် စိတ်ရာလူပါ အေးနိုင်ဖြစ်နေသည်။ အထူးသဖြင့် သူ့ချွေးမလောင်းကိုယ်တိုင် ဆာကွမလောင်း ဒေါ်သီတာဝတ်ဖို့ ပေးထားသည့် စိန်လက်စွပ်ကို ခတ်ထားရတာကို တစ်ချိန်လုံး ကျေနပ်လျက် လာသမျှလူတိုင်း

သူလက်လေးထောင်ထောင်ပြပြီး ကြွားလုံးထုတ် ဂုဏ်ယူနေတာကို တခြားသူတွေစိတ်ထဲ ဘယ်လိုနေမည်မသိ။ ဒေါ်ပုံပုံ မျက်မှောက်ထဲတော့ ဒေါ်သီတာလုပ်ပုံက ကန့်လန့်ကြီးဖြစ်နေသည်။

လုပ်လိုက်ရင် အစ်မတို့က ဘာမဆို အလွန်အကျွံဆိုသည့် အစားထဲကဆိုတော့ ဒေါ်ပုံပုံပဲ သိသည်။ အခုလည်း ဟိုဘက်က နှစ်အမေနှင့်အပြင် သူမကလေးကို အပြင်ကြံချင်နေသည်ကလွဲပြီး တခြားဘာမှစိတ်မဝင်စား။ ဒေါ်ပုံပုံကတော့ သူတို့ ဖီးနစ် ပြောင်းလဲနေပုံကို ကြည့်ပြီး သိပ်မသက်သာ။ အစ်မဖြစ်သူကို ပြောမရတာနှင့် ဒီအတိုင်း လက်ပိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။

အကြံသမား ဖီးနစ်ကတော့ သူ့အစီအစဉ်နဲ့သူ အကြံ ရင်နုနုတွေနှင့် အပျော်ကြီးပျော်နေသည်။

“နှစ်ဆီကို သတိုးဖုန်းဆက်တယ်ဆိုတာ တကယ်ပြောတာလား ဦးစည်ရယ်”

“ဪ... ငါ့တူမကလည်း ဒီအချိန်မှာ ဦးစည်က ကိုယ့်အဖေကို လိမ်ညာနေပါ့မလား၊ ဟိုက ဖုန်းဆက်လို့ ဆက်တယ် ပြောတာပေါ့ဟ”

“သူ... သူ... နှစ်ကို ဘာပြောလဲဟင်၊ ဦးစည်ကရော နှစ်မိမိက ယောက်ျားပေးစားတော့မယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ပြောမပြလိုက်ဘူးလား”

နှစ်ဆီကို သတိုးဆီက ဖုန်းလာသည်ဆိုတာနှင့် ဂြိုဟ်ယိုယိုနေသော နှစ်စိတ်တွေ ပြန်လည်လန်းဆန်း တက်ကြွလာသလို သူမမျက်နှာချောချောကို ပြန်မြင်ယောင်လျက် ရင်တွေပါ ခုန်လာသည်။

ဒီတစ်သက် သတိုးနဲ့ နှစ် ဝေးရပြီလို့ တွေးထားတာ မဟုတ်လား။ အခုတော့ မထင်မှတ်တာတွေ ဖြစ်လာတော့ နှစ်စိတ်တွေ လှုပ်ရှားကာ ဦးလေးဖြစ်သူ ဦးအောင်စည်နှင့် ဖုန်းပြောလိုက်ရပါသည်ဆိုသည့် သတိုးသတင်းစကားကို ကြားချင်စိတ်နှင့် လူတစ်ကိုယ်လုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေ၏။

“နှစ် ပြောတဲ့အတိုင်း သတိုးဆိုတဲ့ကောင်လေးကို ဦးစည် ကိုယ်တိုင် ပြောပြလိုက်ပါတယ်”

“အဲဒီတော့ သူက ဦးစည်ကို ဘာပြောလဲဟင်”

“သူ လာခိုးပါရစေတဲ့”

“ဟင်...”

ဦးစည်စကားကြောင့် နှစ်ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ် ဆောင့်ခုန်သွားသည်။ သတိုးက နှစ်ကို လာခိုးပါရစေဆိုပါလား။ အံ့ဩမယ့်နိုင် နီတ်ဖြင့် ဦးအောင်စည်မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်တော့ ဦးလေးဖြစ်သူရဲ့ ချက်နှာက ခပ်တည်တည်။

“ဦးစည် သတိုးကို ဘာပြန်ပြောလိုက်လဲဟင်”

“တူမလေးသဘောကို မေးကြည့်ဦးမယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်လေ၊ ညည်းသဘောကရော ဘယ်လိုလဲ နှစ်၊ သတိုးဆိုတဲ့ကောင်လေးကို တကယ် ချစ်တာလား၊ သူ့မိသားစုနဲ့ရော ဖြစ်ပါ့မလား”

နှစ်မျက်လုံးထဲ သတိုးမမကြီး နှုတ်နှာကို ပြေးမြင်မိတော့ ရင်မောသွားသည်။ ဦးစည်မေးသလို သတိုးကို တကယ်ချစ်လားဆိုတော့ အဲဒီအဖြေစကားကို နှစ်ကိုယ်နှစ်လည်း သေချာမသိ။ သတိုးနဲ့ သွားလာ ချစ်ရချိန်မှာ ပျော်မိတာမှန်ပေမယ့် သတိုးမျက်နှာကို တစ်နေ့တော့ရ

မမြင်နိုင်အောင် မဖြစ်ခဲ့တာတော့ သေချာသည်။ တခြားချစ်သူတွေလို သတိုးအသံကို ကြားချင်တာတို့၊ သတိုး ဘာတွေလုပ်နေလဲဆိုတာ သိချင်တာတို့လည်း မဖြစ်မိ။

“ဟဲ့... ငါ မေးနေတာ မဖြေဘဲ ဘာငြိမ်နေတာလဲ”

“သတိုးမမကြီးအကြောင်း စဉ်းစားနေမိလို့ပါ”

“သူမမကြီးက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“တစ်မျိုးကြီး”

“ဘာကို တစ်မျိုးတာလဲ၊ မိနှစ်ရယ်... ညည်းစကားက နှစ်လိုက်တာ”

နှစ်က သတိုးမမကြီးနှင့် သူမ တွေ့ခဲ့ရပုံ။ သူမအပေါ် လိုလိုလားလား မရှိပုံကအစ။ သတိုးကိုယ်တိုင် သူမမကြီးကို ကြောက်ပုံအဆုံး အားလုံး ဦးလေးကို ပြောပြလိုက်သည်။

“ညည်းပြောပုံအတိုင်းဆို အခုကိစ္စက မလွယ်ဘူးနှစ်၊ ဖီးနှစ် ညည်းတို့အကြောင်း ယူပြီးမှသိရင် ဘာဖြစ်လာမယ်ထင်လဲ”

“နှစ်တို့လင်မယား ကွဲယှဉ်တာပဲလေ”

“အေး... အဲဒီတော့ အခုတည်းက ကြိုအကွဲခံမလား၊ သတိုး ယူပြီးမှ အကွဲခံမလားဆိုတာ ညည်းကိုယ်တိုင် သေချာစဉ်းစားပြီး ဆုံးဖြတ်၊ ဦးလေးတော့ ညည်းကိစ္စထဲ ဘာမှ ဝင်မပြောချင်ဘူး”

“အောင်စည်ရေ”

“လာပြီ မမ”

“ကဲ... ညည်းအမေ ခေါ်နေပြီ နှစ်၊ ငါ သွားတော့မယ် ဟိုကောင်လေး ဖုန်းထပ်ဆက်ရင် ဘာပြောရမလဲဆိုတာသာ စဉ်းစား”

“ငါ သွားပြီ”

ဦးအောင်စည် ထွက်သွားတာကြည့်ပြီး နှစ် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ပြောသည့်လူက ပြောရတာ လွယ်ပေမယ့် လက်တွေ့ရင်ဆိုင် အရသာမှာက ဘာမှမလွယ်။ သတိုးကို လက်မထပ်ချင်သလို မာမိစားသည့် ယောက်ျားကို မလိုချင်သော နှစ်အဖြစ်က ဆုပ်လည်းဆူးလည်းရူး ဖြစ်နေသည်။

ဖီးနှစ်စုတ်။

သင်းကြောင့် နှစ် အခုလိုဖြစ်ရတာ။

ဖီးနှစ်အကြောင်း တွေးမိတော့ ဒေါသနှင့်အတူ ရင်ထဲ တစ်မျိုးကြီး ခြစ်သွားသည်။ ပြီးတော့ မှန်တင်ခုံရှေ့မှာ ရပ်ပြီး နှစ်ကိုယ်နှစ် မှန်ကြီးထဲမှာ သေချာကြည့်လိုက်သည်။ အပြစ်ဆိုရက်စရာမရှိအောင် လှပသော နှစ်မျက်နှာပေါ်က အစိတ်အပိုင်းအားလုံး နှစ် အင်မတန်မှန်းသည့် ဖီးနှစ်စုတ်က စိတ်ရှိလက်ရှိ နှစ်သွားတာ ပြန်တွေးလိုက်တော့ နှစ်မျက်နှာလေး ပြန်းခနဲ ပူနွေးသွားသည်အထိ ရှက်စိတ်နှင့် ဒေါသ ခြစ်သွားသည်။

ကြည့်စမ်းပါဦး။

ယင်ဖိုမသန်းဘူးတဲ့ နှစ်ကိုမှ မညာမတာ သင်းက ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း နှစ်ချင်တိုင်း နှစ်သွားလိုက်တာ။ ဘယ်လောက် မှန်းစရာကောင်းတဲ့လူလဲ။

“နှစ်ကို ချစ်တယ်”

အို... မဟုတ်ဘူး။

နှစ်ကို သူ့ညာနေတာ။

ဖီးနစ်အသံကို ပြန်ကြားယောင်မိတော့ နှစ်နှလုံးသားက မယုံနိုင်ခြင်းတွေနှင့် ပြင်းထန်စွာ ငြင်းပစ်လိုက်မိတာ ဘာကြောင့်လဲ။

“ကိုယ် တကယ်ပြောနေတာ နှစ်၊ မင်းကို ကိုယ်ချစ်နေတာ ကြာလှပြီ၊ မင်း ရည်းစားတွေ အများကြီးထားနေတာ ကြည့်မရဘဲ မုန်းဟန်ဆောင်နေခဲ့တာ”

သူ ပြောခဲ့တာ တကယ်လား။

နှစ် ရည်းစားတွေ အများကြီးထားခဲ့တာ မှန်ပေမယ့် ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ နှစ် မချစ်ခဲ့တာလည်း အသေအချာပါ။ ဒီကြားထဲ နှစ် ရည်းစားတွေ စိတ်ညစ်အောင် နှစ်နားမှာ အမြဲအတူရှိပြီး အကြောင်တစ်မျိုးမဟုတ် တစ်မျိုးနဲ့ နှစ်နား ရောက်နေတတ်သူက ဖီးနစ် ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်နေတတ်တာ အခုမှ နှစ် တွေးမိလာ၏။

နှစ်ကို တကယ်ချစ်နေတာဆိုရင် နှစ်ကရော သူ့ကို ချစ်နေပြီလား။ အမေနှစ်ယောက် နှစ်တို့ကို လာခွဲတုန်းက သူ့အမေလက်ထဲ ပြေးထွက်လာပြီး နှစ်နောက် လိုက်လာသည့် ဖီးနစ်ကို ပြန်မြင်ယောင်မိတော့ သူ့ပြောသလို နှစ်ကို ချစ်နေတယ်ဆိုတာ ဖြစ်တော့ဖြစ်နိုင် သားပဲဟု စဉ်းစားကြည့်သည်။

အို... တော်ပါပြီ။

သူ့အကြောင်း မတွေးတာဘဲ ကောင်းမည်။ အစကတည်းက နှစ်အမေနဲ့ ဖီးနစ်အမေဆိုတာ တည့်ကြသူတွေမဟုတ်။ မျက်နှာချင်း ဆိုင်တာနှင့် ရန်ဖြစ်ရမှ ကျေနပ်တတ်ကြသူတွေဆိုတာ နှစ် မနေ သူတို့အတ္ထု၊ သူတို့ဒေါသကြောင့် နှစ်တို့လူငယ်တွေကို မရအရ နှစ် တာကိုပဲ ကြည့်ပါလား။ ဖီးနစ်အချစ်ကို နှစ် လက်ခံလိုက်လျှင် ဒါထက်

ဒီဆိုးမှာ သေချာသည်။ ရန်ပွဲက ဘယ်တော့မှ မဲမှာမဟုတ်။ နှစ် လိုချင်တဲ့ဘဝ၊ နှစ် စိတ်ကူးယဉ်ထဲက ဖြစ်ချင်သည့်၊ နေချင်သည့် ဆန္ဒနှင့် တခြားစီမို ထိုအတွေးကို နှစ်ခေါင်းထဲက ဖယ်ထုတ်လိုက်သည်။

ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် သတိုးနောက်ပဲ ခိုးရာလိုက်သွားတော့မည်။ အခု လောလောဆယ် ကျောက်စိမ်းမောင်မောင်လက်က လွတ်ဖို့ အရေး ကြီးသည်။ ဦးလေးဖြစ်သူ ဦးအောင်စည် မာမီအလစ် နှစ်နား ရောက် လာတာနှင့် နှစ်က သတိုးဖုန်းဆက်လာလျှင် သူမကိုယ်တိုင် ခိုးရာ လိုက်ပါတော့မည့်အကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။

“သေချာတယ်နော် မိနှစ်၊ နောက်မှ ငါ့ကို ဘာဖြစ်တယ်၊ ညာဖြစ်တယ်ဆိုပြီး အပြစ်မတင်နဲ့”

“မတင်ပါဘူး၊ နှစ်က ဦးစည်ကို တစ်သက်လုံး ကျေးဇူးဘင် ဆဲမှာနော်”

“အေး... ညည်းစကား ညည်းမှတ်ထား၊ ကောင်လေးနဲ့ အချိန် အချက်လုပ်ပြီး ညည်းကို ငါ ထပ်လာပြောမယ်”

“ဒါမှ နှစ်ဦးလေးကွ”

“ရှား... တိုးတိုး၊ ညည်းက ပျော်နေ၊ ဒီကိစ္စ ငါ ဤရာပါ ဆိုတာ ညည်းအမေသိရင် မိုးမီးလောင်ပြီ မိနှစ်”

ဦးလေးဦးအောင်စည်စကားကြောင့် ပျော်နေသည့် နှစ်တစ်ယောက် စက်ကလေး ပုသွားကာ သူမအပျော်လေးများကိုပါ ထိန်းချုပ်ပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။ သတိုးနောက်ကို လိုက်သွားတော့မည်လို့ တွေးလိုက် တိုင်း နှစ်ရင်တွေ လှုပ်ရှားလာကာ သတိုးမမကြီးမျက်နှာကိုချည်း ပြေးပြေးမြင်နေမိသည်။ နှစ်နဲ့ ဖီးနစ်အကြောင်း သိသွားလိုကတော့

နှစ်အဖြစ်ကို တွေးပင်မတွေးရဲ။ ဦးမောင်မောင်လက်က လွတ်ရဲ
နှစ်မှာ ဒီတစ်နှည်းပဲ ရှိသည်ဆိုတော့ မတတ်နိုင်။

“နှစ်”

“ဟော... မာမီလာပြီ”

အသံနှင့်အတူ နှစ်အခန်းထဲ ရောက်လာသည့် မာမီကိုကြည့်
နှစ် ရင်ခုန်သွားသည်။

“ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ နှစ်”

“ဟင့်အင်း... နှစ် ဘာမှမလုပ်ပါဘူး မာမီ”

“မင်္ဂလာပွဲက နီးနေပြီ၊ မဟုတ်တာတွေ မကြုံနဲ့နော်၊ ဒီတစ်
အရှက်ကွဲခံရလို့ကတော့ အိမ်ရိပ်ကို နင်းဖို့ မကြိုးစားနဲ့... အ
လည်လား”

“ဟုတ်”

“ဟွန်း... ပြောလိုက်ရင် တဟုတ်ဟုတ်နဲ့၊ ပြီးမှ လုပ်ချင်
လုပ်တာ မသိဘူးများ မှတ်နေလား၊ အောက်ထပ်မှာ မောင်မောင်
ရောက်နေတယ်၊ ဆင်းတွေ့လိုက်ဦး”

မာမီမျက်နှာက တင်းမာခက်ထန်မှုက အခုချိန်ထိမလျော့။ နှစ်
သမီးလို့ပင် မခေါ်။ သူ ဒေါသဖြစ်ရင် ခေါ်နေကြအတိုင်း နှစ်အ
ကိုသာ ခေါ်သဖြင့် နှစ်ကို မာမီစိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်နေဆဲဟု သိလို
သည်။

“မောင်မောင်ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံ
ဘာပြဿနာဖြစ်တာမှ မလိုချင်ဘူး၊ ရေချိုး အလုပ်ပြင်ပြီးဆင်းနဲ့၊ ဒါ
မာမီက နှစ်ကို သူ ပြောချင်တာပြောပြီး အခန်းထဲက ပြန်ထွက်

သွားတော့ နှစ်ရင်ထဲ တော်တော်ဝမ်းနည်းသွားသည်။ နှစ်တို့သားအမိ
စစ်ယောက်ကြားမှာ ဒီလောက်ဆက်ဆံရေးကွဲတာမျိုး တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ
မရှိခဲ့ဘူး။ အခု မာမီပုစံက နှစ်အပေါ်မှာ စိမ်းစိမ်းကားကားဆိုတော့
ချင်လာသည်။ မျက်ရည်တွေ ပြန်သိမ်းရင်း ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်လိုက်
သည်။ ဘယ်သူမပြု မိမိမူဆိုတာ နှစ်ကိုပြောတာထင်ရဲ့။ ရေစီးနှင့်အတူ
မျက်ရည်ပူတွေ ရောထွေးစီးဆင်းသွားသည်။

နှစ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ မာမီရယ်။

မာမီ အရှက်ကွဲမခံနိုင်တာ သိပေမယ့် ဦးမောင်မောင်ဆိုတဲ့
သူကြီးကို မယူချင်တဲ့ နှစ်သဘောထား၊ နှစ်ဆန္ဒကို မာမီ နားလည်
ဆုံးနိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်။

နှစ်က မာမီဆန္ဒကို ဆန့်ကျင်ပြီး သတိုးနောက် လိုက်သွားတော့
မာမီ နှစ်ကြောင့် အရှက်ကွဲကျန်ရစ်မည့် မာမီကို နှစ် စိတ်ထဲကပဲ
ဆောင်းပန်လိုက်သည်။ မာမီဆန္ဒကို နောက်ဆုံးလိုက်လျောသည့်အနေဖြင့်
နှစ်တင်ခံရုံမျှမှာတိုင်ပြီး နှစ်ကိုယ်နှစ် အလှဆုံးပြင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့
နှစ်နဲ့ အလိုက်ဖက်ဆုံးဝတ်စုံ ရွေးဝတ်ပြီး လှေကားအတိုင်း ဆင်းလာ
သည့်နှစ်ကို စူးစူးရှရှ မျက်လုံးကြီးတွေနှင့် စူးစိုက်ကြည့်နေသည့်
ဦးမောင်မောင်အကြည့်တွေကို နှစ်က မမြင်ဟန်နေပေမယ့် နှစ်မာမီက
တော့ သူသမီးကို ဦးမောင်မောင် သဘောအကျကြီး ကျနေတာကို
ကြည့်ပြီး ပီတိပြုံး ပြုံးနေတာကို နှစ် မြင်လိုက်သည်။

“မင်္ဂလာဝတ်စုံ သွားဝတ်ကြည့်မလို့၊ ကိုယ်က နှစ်ကို လာခေါ်
တာလေ၊ နှစ် အဆင်သင့်ဖြစ်ရင် ကျွန်တော်တို့ အခုပဲ သွားလိုက်
ဆာ့မယ် အန်တီ”

“သွားလေ၊ အန်တီ အလုပ်ကိစ္စလေးပြီးတာနဲ့ မင်းတို့နောက်လိုက်ခဲ့မယ်၊ မောင်မောင်နဲ့ လိုက်သွား နှစ်”

နှစ် ဘာမှပြောစရာမရှိ။

မာမိက လိုက်သွားဆိုမှတော့ လာခေါ်သည့် လူနောက်ကို လိုက်သွားယုံရှိသည်။ ဦးမောင်မောင်က နှစ်အရင်ထွက်ကာ ကားတံခါးက သူ့ကိုယ်တိုင်ဖွင့်ပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် ပြန်ဝိတ်ပေးတာကိုပဲ နှစ်ရင်နာကျင်နေမိသည်။ မုန်းလိုက်တာလည်း ပြောစရာမရှိ။ ဒီလိုလူမျိုးနဲ့ တစ်မိုးအောက်မှာ နှစ်ယောက်အတူ နေရရင်ဆိုသည့် အတွေးက နာကျောရိုးတစ်ခုလုံး အေးစိမ့်သွားစေသည်။ နှစ် စီးလာသည့် ကားလေး ခြံဝင်းကအထွက်မှာ တစ်ဖက်ခြံက ဖီးနှစ် ကိုယ်တိုင် မောင်းလာသည့် ကားက သူတို့ခြံထဲက ထွက်လာတာနှင့် တည့်တည့်ဆုံမိကြသည့် အတွက် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မရည်ရွယ်ဘဲ အကြည့်ခြုံဆုံသွားကြသည်။

အလို... သူကားထဲမှာလည်း အသက်ခပ်ကြီးကြီး ၀၀လှလှ မမကြီးတစ်ယောက်နဲ့ပါလား။ ဖီးနှစ်နှင့် မသော်မော်ဆိုသည့် မမကြီး အကြောင်း သိထားသည့် နှစ်က မိုးမမြင် လေမမြင် အပျော်ပြပျော်နေသည့် မသော်မော်ဆိုသည့် စိန်တိုက်ပိုင်ရှင်သူဌေးက ကားမောင်းနေသည့် ဖီးနှစ်လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို သူ့လက်နဲ့ ဖွဖွလေးကိုင်လျက် မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပြုံးချိုစွာ ကားမောင်းနေသည့် ဖီးနှစ်မျက်နှာကိုပဲ တစ်မိမိကြည့်နေတာ မြင်ရ၍ ရောဂါမသေးကြောသဘောပေါက်လိုက်သည်။

“နှစ်”

ဖီးနှစ်က နှစ်ကိုမြင်လိုက်ရ၍ ဝမ်းသာအားရ နှစ်အမည်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်ပေမယ့် နှစ် စီးလာသည့်ကားက သူကားကို ကျော်ဖြတ်သွား၍ ဘာမှ စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ နှစ်ကားနောက်ကိုပဲ သူကားကို မောင်းလိုက်ခဲ့သည်။

“ဒါက ဘယ်သွားမလို့လဲ မောင်ရဲ့၊ မမတို့အတွက် မင်္ဂလာသတ်စုံ သွားဝတ်ကြည့်ရဦးမှာလေ”

“သိပါတယ်ဗျာ၊ အခုလည်း အဲဒီကိုပဲ သွားနေတာပါ”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရော၊ မမက မောင် တခြားတစ်နေရာကိုများ သွားမှာလားလို့ပါ”

“အဟင်း... ဟင်း... ဟင်း”

မသော်မော်က အလှဆုံးအပြုံးတစ်ခု ဖန်တီးပြီး ဖီးနှစ် ချစ်လာအောင် ကြိုးစားပေမယ့် အခြေအနေက မသော်မော် ထင်သလို မဖြစ်။ သူပဲခုံးပေါ် သူမခေါင်းလေး မှီချပြီး မောင်ချင်းထပ်အောင် ချွေနေသည့် မသော်မော်ကိုကြည့်ပြီး စိတ်အပျက်ကြီး ပျက်နေသူက ဖီးနှစ်ဖြစ်သည်။ မောင်လို့မခေါ်ပါနဲ့လို့ မသော်မော်ကို ပြောလည်းမရ။ တားလည်း နားမထောင်။

“ဒါ ရှက်စရာလား မောင်ရယ်၊ မကတောင် မရှက်တာ၊ အောင်က ယောက်ျားပဲ၊ ဘာမှ ရှက်စရာမလိုဘူး၊ နောက်ဆို အကျင့်-ဖြစ်သွားပြီး မ ခေါ်သံလေးကို မကြားရ မနေနိုင်ဖြစ်နေဦးမယ် သိလား”

“တားမရလည်း သဘောပဲဗျာ၊ ကြိုက်သလိုသာ ခေါ်တော့”

“အဲဒါတွေကြောင့် မက မောင်ကိုချစ်ရတာ၊ သိပ်ချစ်တာပဲ အောင်ရယ်၊ မောင်ကရော မကို မချစ်ဘူးလားဟင်”

“မချစ်ဘူး”

“ဟင်”

“အလကားစတာ၊ ချစ်တယ်... ချစ်တယ်”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ မောင်ရယ်”

သိပ်ဝမ်းသာမနေနဲ့။ ခင်ဗျားကြီးကို ချစ်တာမဟုတ်ဘူး၊ နှစ်ဦး
ချစ်တာကိုပြောတာ။

ပြီးပျော်သွားသည့် မသော်မော်မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ဖီးနစ်စိတ်
က ပြောလိုက်သည့်စကားကို မသော်မော် မကြား။ နှစ် စီးသွားသည့်
ကားနောက်က သူ့ကားကိုမောင်းပြီး ကပ်လိုက်သွားရင်း နှစ်အကြောင်း
တွေးလာသည်။ သူနဲ့ နှစ်ဘဝက အကျိုးပေးခြင်းတူကြသည့်နေရာ
ဘာတစ်ခုမှမလွဲ။ တူပဲတူနိုင်လွန်းသည်။ အမေတွေ သဘော
ပေးစားထားသည့် ယောက်ျား၊ မိန်းမတွေကအစ ပိုက်ဆံချမ်းသာတာ
လွဲပြီး စိတ်ပျက်စိတ်ကုန်စရာတွေ ဖြစ်သည်။ သူက ယောက်ျားလေး
ထားတော့။ နုနုငယ်ငယ် မိန်းမသား နှစ်အဖြစ်က ပိုဆိုးမှာ သေချာ
သည်။ နှစ်နားက အတိုးကြီးနှင့် သူ့နားက အဘွားကြီးကို လက်ထပ်
ပေးစားလို့ရရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မည်နည်း။ အခုတော့
ဝံ့ရှိသ၍ မမကြီး လုပ်ချင်တာလုပ်၊ ပြောချင်တာပြောသမျှ ဖီးနစ်
အကြံမအောင်မချင်း ကျိတ်မှိတ်ခံနေရသည်။

“ကျွီး”

“ကျွီး”

ကားနှစ်စီးစလုံး နာမည်ကြီး ဖက်ရှင်ဒီဇိုင်းနာဆိုင်ရှေ့ ရှေ့ဆံ
နောက်ဆင့် ထိုးရပ်လိုက်တာနှင့် နှစ်မျက်ခုံးလေး တွန့်သွားသည့်

တစ်လမ်းလုံး သူမတို့ကားနောက်က ဖီးနစ်ကား လိုက်လာတာ
နောက်ကြည့်မှန်ကတစ်ဆင့် နှစ် မြင်တွေ့ထား၍ နှစ်နောက်ကို တမင်
လိုက်လာသည်ဟု ထင်ခဲ့မိသမျှ အခုတော့ အလကားဖြစ်သွားသည်။
ဖီးနစ်ကားပေါ်က ဆင်းလာသည့် မသော်မော်က အလှဆုံးပြီး၊
အချိုမြိန်ဆုံးအကြည့်တွေနှင့် ဖီးနစ်ကို တွဲခေါ်သွားပုံက တစ်လောကလုံး
ရှိရှိသမျှ အပျော်တွေ သူတစ်ယောက်တည်း ရထားသည့်အတိုင်းပဲ။

“နှစ်... လာလေ”

မသော်မော် ဆွဲခေါ်ရာနောက် ဖီးနစ် ပါသွားသလို နှစ်
ကိုယ်တိုင်လည်း ဦးမောင်မောင် ခေါ်ရာသို့ မလိုက်ချင်ဘဲ လိုက်ပါ
ခဲ့ရသည်။ အပြိုင်အဆိုင် လုပ်ရမှ ကျေနပ်ကြသည့် နှစ်နှင့် ဖီးနစ်တို့
အမေနှစ်ယောက်၏ အနိုင်မခံ အရှုံးမပေးစိတ်ကြောင့် မင်္ဂလာဝတ်စုံ
စီစဉ်တာ၊ ဖိတ်စာရိုက်တာအားလုံး တစ်နေရာတည်း၊ တစ်ဆိုင်တည်း၊
တစ်ချိန်တည်း၊ ဝတ်စုံအရောင်ရွေးတာ၊ ဒီဇိုင်းရွေးတာကအစ အားလုံး
ဆင်တူဖြစ်နေတာကို ကာယကံရှင်တွေဖြစ်သည့် နှစ်ရော ဖီးနစ်ပါ
မသိ။

“မောင်ရေ... ဒီမှာ ကြည့်ပါဦး၊ ဝတ်စုံလေးတွေက လှလိုက်
တာ၊ မမတော့ သိပ်ကြိုက်တာပဲကွယ်”

“လာ.. မောင်ကို မမကိုယ်တိုင် ဝတ်ပေးမယ်”

“မမဘာသာပဲ ဝတ်ပါ၊ ကျွန်တော်က အရေးမကြီးပါဘူး၊
အရေးကြီးတာက ဟောဒီက သတို့သမီးမမ လှနေဖို့၊ ကဲ... ဒီဇိုင်းနာ
နောက် လိုက်သွား”

“မောင်ကရော”

“မမမောင်ကို သတို့သားဝတ်စုံချုပ်တဲ့ ဒီဇိုင်နာက တာဝန်ယူပေးမှာပါ။ မမ၊ လာ... ဒီဘက်ကိုကြွပါ။”

ထိုစကားက ဖီးနစ်ပြောတာ မဟုတ်။

ဖက်ရှင်ဒီဇိုင်နာကိုယ်တိုင်က ဝင်ပြောခြင်းဖြစ်၍ မသော်မော်တစ်ယောက် သူမ သတို့သမီးဝတ်စုံဝတ်ရန် လာခေါ်သူနောက် ပါသွားသည်။

“ဒီက အစ်ကိုလည်း ဟိုဘက်ကို ကြွပါနော်”

စိတ်မပါပေမယ့် သူတို့က ကြွဆိုတော့ ဖီးနစ်လည်း ရပ်နေ၍ မရတော့။ ဒီဇိုင်နာ ခေါ်ရာလိုက်ခဲ့ရင်း နှစ်ကို ဟိုဟိုဒီဒီ ရှာဖွေကြည့်ရင်း သူမနဲ့သူ နှစ်ယောက်တည်း ဆုံခွင့်ရအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲ၊ အကြံထုတ်နေမိသည်။

ဟော... ဟိုမှာ နှစ်ရဲ့သတို့သားလောင်းကြီးပါလား။

နှစ်နှင့် လက်ထပ်ရမည့် သတို့သားလောင်း အဝတ်လဲနေတာကို ကြည့်ပြီး ဖီးနစ်ခေါင်းထဲ လက်ခနဲ အကြံရသွားသည်။

“ခဏနော်... ညီလေး၊ အစ်ကိုမှာ ကိစ္စလေးရှိလို့၊ ပြီးမှ ပြန်လာခဲ့မယ်၊ ဒီကပဲစောင့်... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့... အစ်ကို”

ဖီးနစ်က သတို့သားဝတ်စုံ တကိုင်ကိုင်နှင့် သူ့ကိုဝတ်ပေးပြင်နေသော ဒီဇိုင်နာလေးကို တစ်ယောက်တည်းထားခဲ့ပြီး သူ့ခြေလှမ်းအစုံက သတို့သမီးဝတ်စုံ အပြိုင်ဝတ်နေကြသည့် မသော်မော်နှင့် နှစ်ရိုနေသည့် အခန်းဘက် အသာလျှောက်ခဲ့သည်။

ဟော... ဟိုမှာ နှစ်ပါလား။

သူ တွေ့ချင် မြင်ချင်နေသည့် နှစ်မျက်နှာလှလှလေးကို သတို့သမီးဝတ်စုံလေးနှင့် တွေ့လိုက်ရတော့ ဖီးနစ်ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ်ဆောင့်ခုန်သွားသည်။

“မဟုတ်ဘူး ညီမလေးရဲ့၊ မမက ဝတ်စုံပေါ်မှာ စိန်ပွင့်လေးတွေ ထပ်ကျပေးစေချင်တာ”

နှစ်ရှိရာသွားရန် ခြေလှမ်းပြင်နေသည့် ဖီးနစ်ခြေအစုံက တစ်ဖက်ခန်းက စီခနဲ ထွက်လာသည့် မသော်မော်အသံကြောင့် လှစ်ခနဲ နှစ်ရှိရာ အခန်းထဲ ပြေးဝင်လိုက်သည်။

“နှစ်”

“ဟင်... ရှင် ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ရှား”

“ကိုယ် နှစ်ကို ပြောစရာရှိလို့”

“အို... ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်၊ ရှင် ဘာပြောပြော နှစ် စိတ်မဝင်စားဘူး၊ အခုချက်ချင်း နှစ်နားက ထွက်သွားပါ”

နှစ်မှာ မမျှော်လင့်ဘဲ သူမတစ်ယောက်တည်း ရှိနေသည့်အခန်းထဲ လှစ်ခနဲ ရောက်လာသည့် ဖီးနစ်ကိုကြည့်ပြီး မုန်းမုန်းနှင့် သူမနားက ထွက်သွားရန် နှင်နေပေမယ့် ဖီးနစ်က နှစ်နားက မသွား။ သတို့သမီးဝတ်စုံနှင့် သိပ်လှနေသည့် နှစ်တစ်ကိုယ်လုံးကို စေ့စေ့စူးစူး ခပ်ရဲရဲစိုက်ကြည့်နေ၍ နှစ် အနေရခက်သွားသည်။

“ရှင် နှစ်နားက အခုထွက်သွားဆိုတာ မကြားဘူးလား”

“ကြားတယ်”

“မင်း တကယ် ဟိုလူကြီးကို ယူရဲလို့လား”

ဖိုးနွယ်စကားကြောင့် နှစ်မျက်နှာမှာ မည်းခနဲဖြစ်သွားပေမယ့် ဖိုးနွယ်မေးတာကို ပြေရန်ထက် ပိုပြီး အရွံ့တိုက်ချင်နေသူပီပီ ဖိုးနွယ် မျက်နှာကို ခပ်တည်တည်လေး မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ... ရှင်နဲ့မဆိုင်တာတွေ မမေးနဲ့၊ ရှင် မေးချင်တာရှိရင် ရှင်ဟာမကြီးကို သွားမေး”

“မေးနေတာပဲလေ”

“ဘာပြောတယ်”

“ကိုယ့်ဘဝမှာ နှစ်တစ်ယောက်ပဲ ချစ်ခဲ့တာ”

“အပိုတွေ ပြောမနေပါနဲ့ရှင်၊ ရှင် ဘာပြောပြော နှစ် မယ့်ဘုရား ဆိုတာ မြဲမြဲမှတ်သွားလိုက်”

“မှတ်သွားမှာပါ၊ မင်းလည်း ကိုယ့် ဘာကောင်လဲ၊ ဘယ်လို လူလဲဆိုတာ အခုတည်းက တစ်ခါတည်း မှတ်သွားအောင် ဟောဒီလို”

“အို... ရှင် ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

“နှစ်ကို လွှတ်ဆို”

“အို”

ပြောတာကမှ နောက်ကျနေဦးမည်။

အကြံသမား ဖိုးနွယ်က သူနှင့် နှစ်ရှိသည့်အခန်းတံခါးကို ဖျတ်ခွဲပိတ်ပစ်လိုက်တော့ အခန်းထဲမှာ နှစ်နဲ့သူ နှစ်ယောက်တည်းဖြစ်သွား နှစ်ကိုယ်လေးကို သူရင်ထဲ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲယူသိမ်းပိုက်၍ ခု အခန်းတွေ ဇွတ်အတင်း ခြွေချပစ်လိုက်သည်။

“ရှင်နော်... လူကို ဘာထင်နေလဲ”

“လွှတ်”

“မလွှတ်ဘူး”

“ဖိုးနွယ်ဆိုတာ ကိုယ်လိုချင်တာကို ရအောင်ယူရမှ ကျေနပ်တာ”

“လာခဲ့”

“ရှင်နော်... အပြင်မှာ လူတွေနဲ့၊ မရှက်ဘူးလားဟင်”

“အချစ်မှာ အရှက်ဆိုတာ မရှိဘူး၊ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်အဖြစ်ကို လူသိမခံချင်ရင် မင်းဘက်က ငြိမ်ငြိမ်လေးနေ”

“ရှင်နော်”

“အို... အို”

ဖိုးနွယ်က ယောက်ျားပီပီ အရှက်မရှိ ကဲနိုင် သည်းနိုင်ပေမယ့် နှစ်ဆိုတာ မိန်းမသားဆိုတော့ သူလိုအရှက်မရှိ မျက်နှာပြောင်တိုက်ရဲသူ မဟုတ်၍ သူပြုသမျှ နုရသူဖြစ်သွားပေမယ့် အပြင်ကလူတွေ သူတို့ အဖြစ်ကို ရိပ်မိကုန်မှာစိုးတာနှင့် အသံမထွက်ရဲ။ ဖိုးနွယ်ကလည်း ဒါကို သိ၍ ရသမျှအခွင့်အရေးကို သူစိတ်ကြိုက် အသုံးချသည်။

“ဒေါက်... ဒေါက်”

အပြင်က တံခါးခေါက်သံကြောင့် နှစ် လန့်သွားကာ ဖိုးနွယ် တိုက်ကြီးကို တအားဆောင့်တွန်းပြီး သူရင်ခွင်ထဲက ရှက်လန့်တကြား ခုန်းထွက်လိုက်၏။

“ဒုက္ခပါပဲ၊ အပြင်မှာ နှစ် ဝတ်စုံကို ဆင်ပေးနေတဲ့ ဒီဇိုင်နာ ရောက်လာပြီ၊ အခု ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“နှစ်တော့ ရှက်တာနဲ့ သေမှာပဲ”

တကယ်လည်း နှစ်မျက်နှာလေး ရှက်စိတ်ဖြင့် ရဲရဲနေကာ ဖိုးနွယ် ချက်နှာကို ဒေါသဖြင့် မော့ကြည့်လိုက်တော့ ဖိုးနွယ်မျက်နှာက အရှက်

မရှိသည့်ရုပ်နှင့် ခပ်တည်တည် နှစ်ကို ပြန်ကြည့်နေ၍ နှစ် ပိုဒေါသ ဖြစ်သွားသည်။

“ဒီမှာ... ရှင့်ကို ပြောနေတာ ကြားရဲ့လား။ အခုကိစ္စ ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ”

“ဘယ်လိုမှ လုပ်စရာမလိုဘူး။ နှစ်သာ ခပ်တည်တည်နေ ကျန်တာကို ကိုယ့်ဘာသာ ကြည့်ရှင်းလိုက်မယ်”

“ကျီး”

“အို”

ပြောပြောဆိုဆို ဖီးနှစ်က အခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်၍ နှစ် လန့်သွားပေမယ့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဟန်မပျက်အောင် မနည်းသတိထား လိုက်သည်။

“ဆောရီး... ညီမ၊ အစ်ကိုသတိုးသမီးအခန်းနဲ့ လွဲသွားလို့ပါ”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့၊ ဒီလိုဖြစ်တတ်ပါတယ်”

“အစ်ကိုသတိုးသမီးအခန်းက ဘယ်မှာလဲ မသိဘူး”

“ဟိုဘက်အခန်းမှာပါ အစ်ကို”

“သင့်ခံယူ”

ဖီးနှစ်က ဒီဇိုင်နာညီမ ညွန့်ပြသည့်အခန်းကို မသွားခင် နေရာ ကြောင်တောင်တောင်လေး ရပ်ကြည့်နေသည့် နှစ်ကို မျက်လုံးတစ်စုံ မှိတ်ပြပြီးမှ သူမတို့နားက ထွက်သွားသည်။

“လူမှားလာတဲ့ သတိုးသားအစ်ကိုကြီးက ခန့်ချောကြီးနော် သူယူမယ့် သတိုးသမီးမမကြီးနဲ့ လုံးဝကို မလိုက်တာ”

“ဆောရီးနော်... မမ၊ ညီမ စကားပြော လောသွားတယ်”

ကောင်မလေးက ကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည့် နှစ်မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး တောင်းပန်စကားဆိုလိုက်မှ နှစ်ရင်ထဲ ပိုအခံရခက်သွားသည်။ ဖီးနှစ်လိုလူကိုတောင် ဝေဖန်နေမှတော့ နှစ်ကိုရော ဘယ်လောက်ဆဲနဲ့ နေပြီလဲဆိုတာ မေးနေစရာပင်မလို။ ဖီးနှစ်တို့မပြန်ခင် နှစ်က အရင် ပြန်ခဲ့သည်။ အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်လုံးလည်း မောင်မောင်ဆိုသည့် လူကြီးမျက်နှာကို တစ်ချက်မကြည့်။

“နှစ် ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ နေမကောင်းဘူးလား”

“အင်း”

အပိုစကား မပြောချင်၍ နှစ် အလွယ်ခေါင်းညှိတ်လိုက်တော့ တစ်ဖက်ကလူကြီး ပျာယာခတ်သွားသည်။

“ကိုယ် နှစ်ကို ဆေးခန်းလိုက်ပို့ပေးမယ်၊ ဘယ်ဆေးခန်း သွားချင်လဲနှစ်”

“ဘယ်မှ မသွားဘူး၊ အိမ်ကိုပြန်ပို့ပါ၊ နှစ် အနားယူလိုက်ရင် သက်သာသွားမှာပါ”

“ဖြစ်ပါ့မလား နှစ်ရယ်၊ မင်္ဂလာပွဲက နီးနေပြီ၊ နှစ်သာ တစ်ခုခု ဖြစ်ရင် ကိုယ် အရမ်းခံစားရမှာသိလား”

သူ့အသက်ကိုမှ အားမနာ။ နှစ်ကိုလာပြီး ညတော့ ချွတ်တဲ လုပ်ပြနေသည့် မျက်နှာကို မကြည့်ချင်တာနှင့် တစ်ဖက်ကို ကျောခိုင်း ဆဲလိုက်တော့ အေးစက်စက်လက်ကြီးတစ်ဖက်က နှစ်လေးကို ထာထိ၍ နှစ် လန့်အော်လိုက်မိသည်။

“နှစ်”

“အမလေး”

“ဆောရီး... နှစ် သိပ်လန့်သွားလားဟင်”

“လန့်တာပေါ့ရှင်၊ ရှင့်လက် အေးစက်စက်ကြီးနဲ့ ဘာကို နှစ်လက်ကို လာကိုင်ရတာလဲ၊ နှစ် မကြိုက်ဘူး”

“ကိုယ်က နှစ်များ ပျားနေလားလို့ စိတ်ပူသွားမိလို့ပါဗျာ နှစ် မကြိုက်ဘူးဆိုရင် ထပ်ဆင့်ဆောရီး၊ ဟုတ်လား”

နှစ် သူ့ကို ဘာမှထပ်မပြောတာက စကားပြောရမှာကို စိတ်ကူ နေချပါ။ အိမ်ပြန်ရောက်တာနှင့် ကားပေါ်က ဆင်းသာဆင်းခဲ့သည် လုံးဝ နှုတ်ဆက်စကားမဆိုခဲ့။ မာမီနှင့် သူ့သမက်လောင်း ဘယ်လို ဖြစ်ကျန်ခဲ့သည်မသိ။ နှစ်ကတော့ အိပ်ရာထဲမှာ ဝင်ခွေရင်း သတိ အကြောင်းတွေးရင်း မျက်ဝန်းအစုံကို မှိတ်ထားလိုက်သည်။

အခန်း (၁၄)

“ဒေါက်... ဒေါက်”

“ဒေါက်”

ဘာသံပါလိမ့်။

အစတုန်းကတော့ နှစ်လည်း သေချာသတိမထားမိ။ တဒေါက် မိက်အသံကြားပေမယ့် ကိုယ့်အာရုံ၊ ကိုယ့်သောကနှင့်ဆိုတော့ ဂရု မထားဖြစ်။ နောက်တော့ နှစ် သတိမထားမိဘဲ နေလို့မရအောင် ဒေါက်ဒေါက်အသံက ပိုစိပ် ပိုကျယ်လာတော့ အိပ်ရာထက်မှ နုတ်ထွက်လာကာ နှစ် အကြည့်လေးတွေက အသံရှိရာ အိပ်ခန်းပြတင်းရှိရာ ဆက်သွားသည်။

ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ လေတိုက်သံလည်း မဟုတ်။ အခန်း အေးပေါက်နဲ့ သစ်ကိုင်းနဲ့ ရိုက်ရအောင်ကလည်း အိပ်ခန်းနားမှာ သစ်ပင်မှမရှိ။ နောက်ဆုံး ဆက်ငြိမ်နေလို့ မရတာနှင့် အိပ်ရာက လှည့်ထပြီး ပိတ်ထားသည့် ခန်းစီးလိုက်ကာစကို အသာဆွဲဖွင့်ကြည့် ကြသည်။

“အမလေး”

“သရ်... သရ်”

“ရှု”

“ကိုယ်ပါ... ဖီးနစ်လေ... ဖီးနစ်”

ကြောက်စိတ်ဖြင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဖြူဖွေးသွားသည်။ ထိတ်လန့်သွားသော နှစ်ကိုကြည့်ပြီး ဖီးနစ်က အခန်းအပြင်က လက်ဟန်နှင့် သူ့ကိုယ်သူ ပုတ်ပြနေမှ နှစ်လည်း သရ်မဟုတ်ဘဲ ဖီးနစ်မှန်း သိသွားကာ ညကြီးအချိန်မတော် သူမအိပ်ခန်းနားထိုင်ချောက်ချားအောင် ရောက်နေသည့် ဖီးနစ်ကိုကြည့်ပြီး ဒေါသဖြင့် သူမသည်။

“ညကြီးအချိန်မတော် သူများသားပျို၊ သမီးပျိုအခန်းကို ဘာလာလုပ်တာလဲ”

အိပ်ခန်းပြတင်းပေါက်ကို ဒေါသနှင့် တွန်းဖွင့်ပြီး ဖီးနစ်ကို ရှုကာ စကားဆိုရင်း ဖီးနစ်ကိုကြည့်လိုက်တော့ အိမ်ထောင်က ဆေးဖိုထားထားသည့် လှေကားကြီးပေါ် ရပ်နေသည့် ဖီးနစ်ကို တွေ့ရသည်။

“တွေ့လား... ကိုယ် နှစ်မျက်နှာလေးကို တွေ့ချင်မြင်ချင်လို့ ဘယ်လိုကြံစည်အားထုတ်ခဲ့ရလဲ”

“လွမ်းလိုက်တာ နှစ်ရယ်၊ ကိုယ့်ကို ဘယ်တော့ ပြန်ချစ်မလဲ”

“ဘယ်တော့မှ မချစ်ဘူး၊ ကဲ... ရှင်ပြန်တော့၊ တော်တော် မာမီသိသွားရင် မိုးမီးလောင်သွားမယ် သိလား”

“လောင်ပါလေစေကာ၊ ကိုယ့်ချစ်သူမျက်နှာလေးကို မြင်ရတော့ ပြန်နိုင်သေးဘူး”

“ဘာကိုယ်ချစ်သူလဲ... ရှင်နော် စကားပြောတာ ကြည့်ပြော”

“ကြည့်ပြောနေတာပဲ၊ နှစ် သိပ်လှတယ်”

“အို”

သူပြောမှ နှစ်ကိုယ်မှာ ဘာအခုအခံမှမပါဘဲ ဝတ်ထားသည့် အိပ်ဝတ်စုံလေးကို သတိရသွားကာ နှစ်ပါးလေးတွေ ရဲခနဲ သွား၏။

“သိပ်ချစ်တယ် နှစ်ရယ်၊ နှစ်လည်း ကိုယ့်ကိုချစ်တယ်မဟုတ်ဘူး”

“တော်ယုံဘဝင်မြင့်စမ်းပါ၊ ဘာကိစ္စ နှစ်က ရှင်ကိုချစ်ရမှာလဲ”

“ကိုယ်က နှစ်ချစ်သူလေ”

“ဘယ်တုန်းက နှစ်က ရှင်ချစ်သူဖြစ်ရတာလဲ၊ ရယ်စရာတွေ ပြာစမ်းပါနဲ့၊ ရှင် အိမ်ကို ပြန်မှာသာ ပြန်စမ်းပါ”

“ရယ်စရာပြောနေတာမဟုတ်ဘူး နှစ်၊ မင်းပါးတွေ၊ နှုတ်ခမ်းတွေ ပြီးတည်းက မင်းဟာ ကိုယ့်ချစ်သူပါပဲ၊ တစ်ကြိမ်တောင် မဟုတ်ဘူး၊ မင်းနှုတ်ခမ်းလေးတွေကို ကိုယ်နှမ်းခဲ့တာ အကြိမ်ကြိမ်ရှိနေပြီ”

“ရှုမယုတ်မာနဲ့နော်၊ ဒီကိစ္စ နှစ် သဘောတူလို့ ဖြစ်တာမဟုတ်ဘူး”

“ဘာပဲပြောပြော မင်းဟာ ကိုယ့်ချစ်သူပဲ နှစ်၊ မင်းကို ကိုယ်လို သိသောကျိုးမှ မချစ်ခဲ့ဘူးတာ ကိုယ်သိတယ်၊ မင်းချစ်သူဟာ နှစ်ပဲ... မငြင်းနဲ့”

“ဒီလောက် ချစ်သူဖြစ်နေရင် လဲသေလိုက်”

“တကယ်မသေရဘူး ထင်လို့လား”

“ပြော... မင်း ကိုယ့်ကို ခင်လား၊ မချစ်ဘူးလား၊ မင်း မချစ်ဘူးဆိုရင် ကိုယ် ဒီလှေကားပေါ်က ခုန်ချလိုက်မယ်၊ ဒါမှ မင်းအမေရော ပတ်ဝန်းကျင်ကပါ ကိုယ်တို့အကြောင်း သိသွားမှာ”

“ကဲ... ပြော... ကိုယ့်ကို ချစ်လား၊ မချစ်ဘူးလား”

ဖီးနစ်ရုပ်က ခပ်တည်တည်း။ ကြည့်ပုံတွေကလည်း စူးစူးရှရှ ပြောရင်းပြောသည့်အတိုင်း လုပ်တတ်သည့် ဖီးနစ်အကြောင်း သိထားသည့် နှစ် စိတ်ညစ်သွားသည်။

“ရှင်နော်... ညကြီးမိုးချုပ် ဘာတွေလျှောက်ပုပ်ဦးမလို့လဲ”

“မင်း ကိုယ့်ကိုမချစ်ရင်...”

“ကျွန်မ ချစ်သူက သတိုး... သတိုးကိုပဲ ချစ်တယ်”

“သတိုးက မင်းကို တကယ်ချစ်တယ်လို့ထင်လား”

“ထင်တာပေါ့၊ ဒီမှာ ရှင်သီအောင် တစ်ခါတည်း ပြောလို့ မယ်၊ သိပ်မကြာခင် သတိုးက ကျွန်မကို လာခေါ်တော့မှာ”

“မင်း ယုံတယ်ပေါ့”

“ယုံတယ်... ကိုယ့်ချစ်သူကိုမှ ကိုယ်မယုံရင် တခြားဘယ်သူ ယုံရမှာလဲ”

နှစ်မျက်နှာကို ဖီးနစ် အကြာကြီး စူးစိုက်ကြည့်နေ၍ မုန်းမုန်းနှင့် မျက်စောင်းထိုးလိုက်သည်။

“ကဲ... ရှင်မှာ ပြောစရာကုန်ရင် ပြန်တော့၊ ကျွန်မလည်း အိပ်တော့မယ်”

“မင်းကိုယ့်ကို မချစ်ဘူးဆိုရင် ကိုယ်လည်း...”

“ဥတ်... ဥတ်”

“ဝုန်း”

“အမလေး သေပါပြီဗျာ”

“ဟယ်... ဒုက္ခပါပဲ... လှေကားကြီးပြတ်ကျသွားပြီ၊ မာဓိသာ သီရင် အားလုံးရှုပ်ကုန်တော့မှာပဲ”

ဖီးနစ်က နှစ်အချစ်ကို ရလို့ဇောနှင့် ခြိမ်းခြောက်ယုံ လုပ်ကြံ စကားပြောရင်း အရှိန်မထိန်းနိုင်ဘဲ လှေကားကြီး လဲအပြုမှာ လူက သိသွားတော့ ကြောက်ကြောက်နှင့် မျက်စိမှိတ် စွတ်အော်ဖြစ်သွားသလို နှစ်မှာလည်း ကိုယ့်မျက်စိရှေ့မှာ ကိုယ့်ကိုးယားပုံနှင့် လဲပြုကျသွား သည့် ဖီးနစ်ကိုကြည့်ပြီး ခြေမကိုင်မိ၊ လက်မကိုင်မိ ပြာယာခပ်သွား တာ သူမအိပ်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပြီး အောက်ထပ်သို့ ဝုန်းဒိုင်းကျ ဆင်းပြေး သွားမိသည်။

“ဟဲ့... အောက်ထပ်က ဘာသံကြီးလဲ”

“အောင်စည်... အောင်စည်”

“ဟဲ့... မိသွေး”

“အောက်ထပ်မှာ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ”

ညဝတ်အင်္ကျီတကားကားနှင့် ဒေါ်သီတာကိုယ်တိုင် အောက်ထပ် ဆင်းရန် ခြေလှမ်းပြင်ပြီးမှ သမီးဖြစ်သူ နှစ်ကို သတိရသွားပြီး နှစ် အခန်းရှိရာ လျှောက်ခုံသည်။

“ဒီလောက်အသံတွေ ဆူညံနေတာ ဒီဂေဟင်မလေး မကြားဘူးလား သိဘူး”

“နှစ်”

“ဟဲ့... သမီး”

“ဟင်”

“အခန်းထဲမှာ နှစ်လည်း မရှိပါလား”

သူထင်ထားသလို နှစ်ကို အခန်းထဲမှာ မတွေ့ရတော့ ဒေါသီတာ ပျာသွားသည်။ ညကြီးအချိန်မတော် နှစ်တစ်ယောက် ဘယ်ဘက် ရောက်သွားလဲ။ ဝုန်းဒိုင်းအသံကြီးနှင့်အတူ အော်သံသံသံကြားလိုက်ရသေးတာဆိုတော့ ဒေါသီတာ ခြေအနံ့က နှစ်အခန်းပြတင်းနား အပြင် ရောက်သွားကာ အောက်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။

“ဟင်... ဟိုဟာ အိမ်ကလှေကားကြီးပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီနား ရောက်နေတာလဲ”

ဒေါသီတာ အတွေးမဆုံးခင်မှာ မှောင်ရိပ်ထဲ လဲနေသည့် လှေကားကြီးနားမှာ တွေ့လိုက်ရသည့် လူရိပ်ကြောင့် ဒေါသီတာ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ကြည့်စမ်း... မိနှစ်နဲ့ ဟိုဘက်အိမ်ကကောင် ချိန်းတွေ့နေတာပဲ”

“ဟဲ့... မိနှစ်၊ ညည်းဘာလုပ်တာလဲဟင်၊ အခု ငါ့ဆီ ပြန်လာစမ်း၊ အမေကို အရှက်ခွဲလို့ အားမရသေးဘူးလား”

“မာ... မာမိပါလား”

ဒေါသတကြီး ဟစ်အော်လိုက်သည့် ဒေါသီတာအသံကြောင့် ဖီးနှစ်ကို သူမခြံထဲက အမြန်ထွက်သွားဖို့ နှင်ထုတ်ရန် စိတ်ကူးထားသည့် နှစ်အကြံအစည်များ ပျက်သွားကာ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်သွား၏။

“မိနှစ်... ညည်းကို ငါခေါ်နေတာ ကြားလား၊ လာစမ်း”

“အောင်စည်... အောင်စည်”

“ဗျာ... မမ”

“နင့်တူမကို ငါ့ဆီ ခုခေါ်လာခဲ့စမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

“ဟဲ့ကောင်မလေး လာ၊ ဟိုမှာ ညည်းအမေ ခေါ်နေပြီ”

အောင်စည်က လှေကားအောက်မှာ ပိနေသည့် ဖီးနှစ်ကိုယ်ကြီး ဆွဲထုတ်ပေးရင်း အစ်မဖြစ်သူရှိရာ တစ်ချက်မော့ကြည့်ရင်း နှစ်ကို ဆက်ပေးလိုက်ပေမယ့် နှစ်က မလှုပ်။

“နှစ်”

“အခုချိန်မှာ မင်းဘဝကို သေချာစဉ်းစားပြီး ဆုံးဖြတ်နော်၊ ငါ့ယုံခေါ်ရာနောက် မင်းတစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့တော့၊ ဒီလိုမှမဟုတ်ရင် ခုဆိုးဖိုသက်ကြီးအိုလက်ထဲမှာ မင်းဘဝတစ်ခုလုံး ဆုံးရတော့မှာလား”

“ဟုတ်တယ်... တူမလေး၊ အခုအချိန် မိသေးတယ်၊ သေချာ စဉ်းစားနော်၊ ကိုယ့်အမေအကြောင်းလည်း ကိုယ်သိသားပဲ”

“လာ... နှစ် ကိုယ်တို့ ဒီနေရာက ပြေးကြရအောင်”

ဝေဖန်ရခက်နေသော နှစ်ပုံစံလေးကိုကြည့်ပြီး အားမလိုအားမရပုံစံ ဖီးနှစ်က နှစ်လက်လေးကို ဝင်ဆွဲတော့ အပေါ်စီးကကြည့်နေသည့် ဒေါသီတာမှာ သူ့မျက်စိရှေ့မှာ သူ့သမီးလက်ကိုဆွဲပြီး ထွက်ပြေးဖို့ ချီလ်နေသော ဖီးနှစ်ကို သတ်ပစ်ချင်လာ၏။

“ဟဲ့... အောင်စည်၊ ဟိုမှာ နင့်တူမလက်ကိုဆွဲပြီး သူ့ဘက်

ပါအောင်ခေါ်နေတဲ့ကောင်ကို ဒီအတိုင်း ရပ်ကြည့်နေရလား၊ လက်ထဲ ထိုးလေ”

“ဟေ့... ဒီမှာ မင်း ငါ့သမီးကို အခုလွှတ်လိုက်စမ်း၊ မရရင် မင်းကို ငါ့လက်နဲ့ သေအောင်သတ်မှာနော်”

“အို... ပြောနေ ကြပါတယ်၊ ငါလာပြီဟေ့...” လာပြီ အစတုန်းက ဒေါသတကြီးအော်ဟစ်ယုံ။ နောက်တော့ မြတ်ဗုဒ္ဓက ဘာတစ်ခုမှ အချိုးမကျတော့ ဘယ်လိုမှ စိတ်ထဲ မသွင်းနိုင်ဘဲ အိမ်ပေါ်ထပ်က အပြေးဆင်းလာခဲ့သည်။

“ဟော... ပြောရင်းဆိုရင်း နှင့်အမေတော့ ဒီကို ပြေးလာမိနှစ်ရေ၊ အခု ညည်းတို့ ဘာဆက်လုပ်ကြမှာလဲ၊ ဒီမှာရပ်ပြီး အမှာလား၊ ဖီးနပ်ခေါ်တဲ့နောက် လိုက်မှာလားဆိုတာ မြန်မြန်သာ ဆုံးဖြတ်ပါ”

“ဟာ... ဟိုမှာ အန်တီပုံနဲ့ မာမီဗျာ”

“ဒီဘက်ကအသံတွေကြောင့် နီးလာတာထင်တယ်”

ဖီးနပ်က သူ့မျက်စိရှေ့မှာ တစ်အိမ်လုံး ရှိရှိသမျှ အသံထိန်နေအောင် ဖွင့်ချလိုက်သည့် သူ့အိမ်ကြီးကိုကြည့်ပြီး နှစ်ဖက်က အခြေအနေမဟန်မှန်း သဘောပေါက်သွားကာ ဘာမှပြောမနေတော့ နှစ်လက်လေးတစ်ဖက်ကို ဆွဲပြီး နေရာက လှစ်ခနဲနေအောင် ပြောလိုက်သည်။

“နှစ်... လာ... လာ... ကိုယ့်နောက် အမြန်လိုက်နဲ့၊ အပြစ်ကိုယ့်ကား ရပ်ထားတယ်”

“ဖီးနပ်... ဟဲ့... နင် ငါ့သမီးကို ဘယ်ခေါ်သွားမလို့ ရပ်စမ်း”

“အောင်စည်... နင့်တူမကို ဆွဲထားလေ”

“သမီး... သမီးနှစ် လိုက်မသွားနဲ့၊ ဒီကို ပြန်လာခဲ့”

မာမီအသံကို ကြားပေမယ့် နှစ်ခြေအစုံက ရပ်တန့်မရ။ အင်နှင့် အားနှင့် ဆွဲခေါ်နေသည့် ဖီးနပ်လက်ထဲမှာ နှစ် ဒရွတ်တိုက် လိုက်ပါရင်း စိတ်ထဲက မာမီကို သနားနေမိသည်။

“မာမီ”

တကယ်တော့ မာမီမှာ ဘာအပြစ်မှမရှိ။ အပြစ်ရှိသူက နှစ်ပါ။ နှစ်ကြောင့် မာမီ စိတ်ဆင်းရဲရသည်။ အရှက်ကွဲရသည်။

“ရှင်နောက်ကို နှစ် မလိုက်တော့ဘူး၊ ဖီးနပ်၊ နှစ်လက်ကို လွှတ်ပါ”

“ဘာလဲ၊ မင်းက ဟိုသက်ကြီးအိုကြီးနဲ့ တစ်သက်လုံး နေမလို့လား”

“နှစ်မာမီကို နောက်ထပ် အရှက်မကွဲစေချင်တော့ဘူး၊ နှစ်ဘာသာ ဘာကြီးပဲ ယူရယူရ ယူမယ်၊ ရှင်လည်း ရှင်ဘာသာ ယူချင်တာ ယူတော့”

“နှစ်လက်ကို လွှတ်”

“မလွှတ်ဘူးကွာ... မလွှတ်ဘူး၊ မင်းက ဘာကြီးဖြစ်ဖြစ် ယူနိုင်ပေမယ့် ငါ့မှာ မင်းကလွဲပြီး တခြားဘယ်သူမှ မယူနိုင်ဘူး၊ ကဲ... ကားပေါ်တက်”

“မဇာကဲဘူး”

“ဟာ... ကြပါတယ်ကွာ၊ လာစမ်း”

“ရှင်နော်... နှစ်ကို ဒီလို အကြပ်မကိုင်နဲ့”

“လွတ်ဆို”

“အိုး... အမေ”

“ဝန်း”

“ဝန်း”

“ပိုး... ကို”

ဖီးနစ်က နှစ် အတင်းရုန်းနေတဲ့ကြားမှ သူ့ကားထဲ နှစ်ကိုယ်လေး အတင်းထိုးထည့်ပြီး နေရာက သူ့ကားကို ခပ်မြန်မြန် မောင်းထွက် ခဲ့သည်။

နောက်ပိုင်းကလူတွေ ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်ခဲ့သလဲ မသိရသော်လည်း နှစ်ကတော့ သူ့နားမှာ မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျရင်း ပါလာသည်။

“ရှင့်ကို နှစ် မယူဘူးနော်”

“ဒီမှာ”

“နှစ်ယူမှာက သတိုးရှင့် သတိုး၊ သတိုးဆီကို နှစ်ကို လိုက်ဖို့ ပေးပါ”

“ပိုးပေးမယ် စိတ်ချ၊ မင်းသတိုးကို ငါနဲ့ မင်းအကြောင်း ဆရာ ပြော ရှင်းပြပြီးမှ မင်းလူက မင်းကို မယူရင် မင်း ငါ့ကို ယူပါမယ်လို့ ကတိပေး”

“အိုး... ဘာဆိုလို့လဲ”

“မဆိုင်ဘူးလား... မင်းပဲသတိုးဆီ သွားချင်လှရဲ့ဆို၊ ကိုယ် တောင်းတဲ့ကတိ မင်းပေးရင် မင်းကို သတိုးဆီ အခုပိုးပေးမယ်”

ဖီးနစ်စကားအဆုံးမှာ နှစ်ဘာမှ မပြောနိုင်ပဲ၊ ငိုငိုကျသွားသည်။ သတိုးဆီ သွားပါမယ်လို့သာ တွင်တွင်ပြောနေပေမယ့် သတိုးဆိုတာ

နှစ်အာရုံထဲ တကယ်ရှိတာလည်း မဟုတ်။ ဒီကြားထဲ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ခွတ်နှစ်ရအောင် သူ့မမကြီးမျက်နှာကို မြင်တိုင်း နှစ်ရင်ထဲ မနှစ်မြို့ နိုင်တာတွေကလည်း တစ်သိတစ်တန်းကြီးပါ။

မာမိုကို သနားပြီး ဦးမောင်မောင်နဲ့ တစ်သက်လုံးနေဖို့မပြောနဲ့ တစ်ခဏလေး အတူနေဖို့ပင် မစဉ်းစားရဲသည့် သူ့မအဖြစ်ကို ဘယ်သူ ခွင့်ပြောရမုန်းလဲ မသိ။ နောက်ဆုံး နှစ် ဘာမှမလုပ်တတ်တာနှင့် အီးခနဲ ငိုချလိုက်သည်။

“မုန်းတယ်... မုန်းတယ်၊ ရှင်တို့အားလုံးကို နှစ် မုန်းတယ် သိလား”

“အီး... ဟီး... ဟီး”

“အခုချိန်လောက်ဆို မာမိတော့ နှစ်ကို ဘယ်လောက်ဒေါသဖြစ် စိတ်ဆိုးနေမလဲ မသိဘူး”

“မိဘဆိုတာ စိတ်ဆိုးလည်း ခဏပါ၊ နောက်တော့ သားသမီး မြေး မျက်နှာမြင်တော့ ဒေါသတွေ သူ့အလိုလို လျော့သွားတာပဲ”

“ကဲ... မငိုနဲ့တော့၊ မင်္ဂလာဦးမှာငိုရင် မျက်လုံးပြူးတတ် တယ်တဲ့”

“ဘာမင်္ဂလာဦးလဲ၊ ရှင့်ကို ဘယ်သူမှ မယူဘူး”

အမှောင်ထဲမှာ ငိုနေသော နှစ်ကိုကြည့်ပြီး ဖီးနစ် ချစ်စနိုး ပြုံး လိုက်သည်။ နှစ် ရိုးသားတာ၊ ရန်စွာသလောက် ချစ်စရာကောင်းတာ သူသိထားတော့ နှစ်ကို ပိုချစ်ပိုမြတ်နိုးမိ၏။ ပြီးတော့ နှစ်နှင့် သူ့အဖြစ်က ဘာပဲတူနိုင်လွန်းသည်။ နှစ် သူ့ကိုမယူရင် ဟိုလူကြီးကို ယူရမည်။ ဖီးနစ်ကိုယ်တိုင်လည်း နှစ်ကိုမယူလျှင် မသော်မော်ကို ယူရမည်။

နှစ်ယောက်စလုံး သူတို့ယူရမည့်လူတွေအပေါ် မေတ္တာ တစ်စက် ကလေးမှ မရှိသည့်အပြင် ကြည့်မရအောင် မုန်းကြတာလည်း အတူတူ ဖြစ်သည်။

“ကျီး”

ဖီးနစ်က သူ့ကားကို ကြိုတင်စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း ခြံဝန်း ကျယ်ကြီးတစ်ခုရှေ့မှာ ရပ်လိုက်တော့ နှစ် အင်္ဂလိပ်ပြီး သူမ ရောက်နေ သည့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အလန့်တကြား လှမ်းကြည့်သည်။

“ဟိ... ဟိ”

ဖီးနစ် ကားဟွန်းသံကြားတာနှင့် အိမ်ကြီး၏ ဂိတ်တံခါး အလိုက် ပွင့်သွားတာကြည့်ပြီး နှစ်ရပ်တွေ ခုန်နေချိန်မှာ ဖီးနစ်က သူ့ကားကို ခြံဝန်းကြီးအတိုင်း အနီးပြင်းပြင်း မောင်းဝင်သွား၍ နှစ် လန့်သွား၏။

“ဒါ ဘယ်သူ့အိမ်လဲ ဖီးနစ်”

“ကိုယ့်ငယ်သူချင်းအိမ်လေ၊ နှစ် ဘာမှ စိတ်မပူနဲ့၊ ဒီအိမ်ကြီး ထဲမှာ နှစ်နဲ့ကိုယ် နှစ်ယောက်တည်း”

“တော်ပါ... ရှင့်ကို အဲဒါတွေ ဘယ်သူက မေးနေလို့လဲ”

“ဪ... နှစ်များ သိချင်လားလို့ပါဗျာ၊ ကိုယ်တို့ လိုအပ် တာတွေ လုပ်ပေးဖို့ ဦးစိန်ဆိုတဲ့ ခြံစောင့်ကြီးနဲ့ သူမိန်းမ ဒေါ်မိတော့ ရှိတယ်”

“ဟော... ပြောရင်းဆိုရင်း ဟိုမှာလာနေတာ ခြံစောင့်ကြီး ဦးစိန်လေ”

နှစ်က သူတို့ကားဘေးနား ရောက်လာသည့် ဦးစိန်ဆိုသည့် ခြံစောင့်အတိုးကြီးကိုကြည့်ပြီး ခေါင်းထဲ အကြိတ်စုံ လက်ခနဲရသွား

ပျော်သွားသည်။ ဖီးနစ်ပြောစကားအရဆိုရင် ဦးစိန်မှာ သူ့ဇနီး ဒေါ်မိဆိုတာ ရှိသည်။ နှစ်အတွက် လိုချင်နေတာလည်း မိန်းမဖော် တစ်ယောက်ဆိုတော့ စိတ်ညစ်နေတာတွေပျောက်ပြီး နှစ်မျက်နှာလေး လန်းကြည်လာ၏။

“ဦးစိန်... ဒါ ကျွန်တော့်ချစ်သူလေး၊ မိဘတွေ သဘော မတူတာနဲ့ ဒီကို တစ်ခါတည်း ခိုးလာတာ”

“မင်းသူငယ်ချင်း ဖုန်းဆက်ထားပါတယ်ကွယ်၊ လာကြ... လာကြ... ဘကြီး မင်းတို့အတွက် အားလုံးပြင်ထားဖူး”

“လာလေ နှစ်”

“နေပါဦး ဘကြီး၊ ဟို... ဘကြီးဇနီးဆိုတာရော အခုရှိလား ဟင်”

“ရှိပါတယ်၊ ကလေးတို့ ခိုင်းစရာရှိရင် ခေါ်ပေးမယ်လေ၊ အခု သွားခေါ်ပေးရမလား”

“မခေါ်ပါနဲ့”

“ခေါ်ပေးပါ”

နှစ်နှင့် ဖီးနစ်ထံမှ တစ်ယောက်တစ်မျိုး ပြောသံများထွက်လာ၍ ခြံစောင့်ဦးစိန်ဆိုသည့်ဘကြီးက နှစ်တို့နှစ်ယောက် မျက်နှာကို တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီကြည့်သည်။ ဘယ်သူစကားကို အတည်ယူရ မလဲဆိုသည့်အကြည့်ဖြစ်၍ နှစ်က မျက်နှာထားတည်တည်နှင့် ဖီးနစ် ချက်နှာကို မကျေမနပ်လေး ကြည့်လိုက်သည်။

“နှစ်က ခိုင်းစရာရှိလို့ခေါ်တာ၊ ရှင်က ဘာကိစ္စ မခေါ်ပါနဲ့လို့ ပြောရတာလဲ”

“နှစ် ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ၊ ကိုယ်လုပ်ပေးမယ်၊ ကိုယ့်ကို ခိုင်းလေ”

“အို... ဒါ နှစ်တို့မိန်းမတွေကိစ္စပါ၊ ရှင်မသိပါဘူး၊ ဘကြီး... ဘကြီးမိန်းမကို နှစ်ဆီ အခုပဲ ခေါ်လာပေးပါနော်”

“ကောင်းပြီဗျာ... အဘွားကြီးကို ခု သွားခေါ်လိုက်မယ်”
ခြံစောင့်ကြီးဦးစိန် နှစ်တို့နားက ထွက်သွားချိန်မှာ ဖီးနစ်ဖုန်းက အသံမြည်လာ၏။

“ဟာ... မာမို့ဖုန်းကွ၊ ကိုင်လို့မဖြစ်ဘူး၊ ဒီအတိုင်း ထားလိုက်မှ ထင်တယ်”

ဖီးနစ်က နှစ်မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး တိုင်ပင်သလိုပြောနေတာကို နှစ်က ဂရုမစိုက်။ သူမရောက်နေသည့်နေရာကိုသာ စိတ်ဝင်စားသလို အကဲခတ်နေ၏။

“နှစ်”

“ဘာလဲ”

“မာမို့ကို အမှန်အတိုင်း ပြောလိုက်မှထင်တယ်”

“ရှင်မပြောလည်း သိပြီးသားပါ၊ သူတို့ချင်း ဘယ်လောက် စကားများ ရန်ဖြစ်ပြီးကြပြီလဲ မသိဘူး”

“ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ၊ ကိုယ်တို့ကြောင့် အမေနှစ်ယောက် ရန်ဖြစ်ရာက ပြန်ချစ်သွားအောင် ကိုယ်တို့မှာ တာဝန်ရှိတယ်”

“ဘာတာဝန်လဲ... ဟွန်း”

“အိမ်ထောင်တာဝန်လေ... သားတစ်ရာ မြစ်တစ်ဖျာရတဲ့အထိ”

“ဟိုမှာ... ဦးစိန်တို့လာနေပြီရှင်၊ အရှက်မကြီးတဲ့ ပါးစပ်ကြီးကို”

ပိတ်ထား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ နှစ်သဘောအတိုင်း နေမယ့်သူပါဗျာ”

“ဟွန်း... အခုမှ အလိုတွေပြောနေလိုက်တာ အကြောင်းမသိရင် ခက်မယ်၊ ရှင့်စိတ်ထဲက ဘယ်သူရှိတယ်ဆိုတာ နှစ်တို့က သိပြီးသား”

“ဟာ... နှစ် ကိုယ့်ကို အထင်လွဲနေပြီ၊ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ နှစ် တစ်ယောက်တည်း”

“မယ့်ကို သွားပြော”

“ဟေ့... မဆိုင်တာ မပြောကြွေးနော်”

“လာ... အဘွား... နှစ်နားမှာပဲနေ”

“အာ... သွားပါပြီကွာ”

ဖီးနစ်က အခုမှ နှစ်ရည်ရွယ်ချက်ကို သဘောပေါက်သွားပြီး ခိတ်ညစ်သွားသည်။ နှစ်ကတော့ ခြံစောင့်ကြီးဦးစိန်ခေါ်လာသောသည့် သူဇနီး ဒေါ်မိဆိုသည့်အဘွားကြီးလက်ကဲ့သို့က ဖီးနစ်ကိုပင် မစောင့်ဘဲ သူမက အရင်ဦးဆောင်ထွက်သွားတာမို့ ဖီးနစ်တစ်ယောက်တည်း ဦးစိန်နှင့် ကျန်ခဲ့သည်။

“ဦးစိန် ဘာလုပ်ပေးရဦးမလဲ လူလေး”

“ရပါပြီဗျာ၊ ဒေါ်မိနဲ့တင် လုံလောက်ပါပြီ၊ ဦးစိန်သွားနားလိုက် တော့၊ လိုမှ ကျွန်တော် ခေါ်လိုက်တော့မယ်”

ဦးစိန်ထွက်သွားမှ ဖီးနစ်တစ်ယောက်တည်း သူ့အဖြစ်သူ သဘောကျစွာ ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်မိသည်။

နှစ်။

လူလယ်မလေး။

ဖိုးနွယ်ကိုကပ်ပြီး အနိုင်ယူသွားပုံလေးက လှသည်။ ချစ်စရာ ကောင်းသည်။ အမေနှစ်ယောက်၏ ရန်ပွဲ ဘယ်လိုဖြစ်ကျန်ရစ်သည် မသိသော်လည်း နှစ်နဲ့ သူတို့အချစ်ဇာတ်လမ်းကတော့ ရင်ခုန် စိတ် လှုပ်ရှားစရာတွေနှင့် ပြည့်နေ၏။ နှစ်နားကို သူရောက်သွားတော့ နှစ်က သူမ နေရမည့်အခန်းကိုပင် အပိုင်သိမ်းလိုက်ပြီး သူမနားမှာ ဒေါ်မိကိုပါ အတူထားပြီးသား ဖြစ်နေ၍ သူပြုံးလိုက်သည်။

“နှစ်”

“ဘာလဲ”

“ကိုယ့်ကို တစ်ယောက်တည်း ဒီလိုပဲ ထားခဲ့တော့မှာလား”

“ရှင်တစ်ယောက်တည်း မနေချင်ရင် ဦးစိန်ကို အနားမှာ ခေါ်ထားလေ။ နှစ် အိပ်ချင်ပြီ၊ လာမနှောင့်ယှက်နဲ့တော့”

“ပွတ်နိက်”

နှုတ်ဆက်စကားနှင့် နှစ် အခန်းတံခါး ပိတ်သွား၍ သူ တစ်ယောက်တည်း နှစ်အခန်းရှေ့မှာ ယောင်ချာချာ ရပ်ကျန်ခဲ့သည်။ တစ်ခုတော့ ပျော်စရာကောင်းသည်။ သူချစ်သောသူ ဖြတ်နိုးရသော နှစ်ကို သူပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရခဲ့ပြီဆိုသည့်အတွေးက ဖိုးနွယ်ရင်ကို နွေးထွေး လှုပ်ခတ်သွား၏။

သိပ်ချစ်တယ် နှစ်ရယ်။

ကိုယ့်ဘဝထဲမှာ၊ ကိုယ့်နှလုံးသားထဲမှာ နှစ်ကလွဲပြီး တခြား ဘယ်သူမှ မရှိဘူးဆိုတာ ယုံပါဗျာ။ မှန်သောစကားကို ဆိုမိခြင်းပဲ။ အစတုန်းကတော့ မယုံအပေါ်မှာ သဘောကျခဲ့သလိုလို၊ စိတ်လှုပ်ရှား ခဲ့မိသလိုလို ဖြစ်ခဲ့တာ ဝန်ခံသည်။ နောက်ပိုင်း မယုံအကြောင်း သူ

သိခွင့်ရတော့ မယုံအပေါ်ထားသည့် သူ့စိတ်သဘောထားတွေလည်း ပြောင်းလွဲခဲ့သည်။ မယ် ချစ်သူရွေးပွဲမှာ သူပါဝင်ခွင့်မရ၍လည်း ဘာမှမဖြစ်တော့။ မယ်ကလည်း သူ့ကိုချစ်တာ မဟုတ်၊ ချစ်သူအဖြစ် ရွေးချယ်သတ်မှတ်မည့်လူနောက်က ငွေကြေးချမ်းသာ ကြွယ်ဝမှုနှင့် တြီးမြင့်ထည်ဝါသည့် ဂုဏ်ရှိန်ဝါကို ပိုချစ်ပိုသဘောကျခြင်းဖြစ်သည်။ မယ် ရွေးလိုက်သည့် ချစ်သူကို သိပြီးနောက်မှာတော့ ထူးပြီး မအံ့သြ နီတော့တာလည်း သေချာသည်။ အချစ်မပါသည့်အိမ်ထောင်ရေးကို သူ ကိုယ်တိုင်လည်း အလိုမရှိ။ သူချစ်ကိုယ်ချစ် အိမ်ထောင်ရေးက နေ့ရက်မှာ ခိုင်မြဲမည်ဟု ယုံကြည်သည်။

တစ်ခုပဲ သူ့မှာ ခက်နေသည်။

သူချစ်သောနှစ်ကို သူ့ဘက်ပါအောင် ဘယ်လိုစည်းရုံးရမလဲ ဆိုတာ တစ်ညလုံး ကြံစည်စိတ်ကူးရင်း မိုးစင်စင်လင်းကနီးမှာပင် မိမိမြိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွားရသော ဖိုးနွယ်၏ မင်္ဂလာဦးညအဖြစ်ကို သိသမျှ မသိလိုက်ချေ။

အခန်း (၁၅)

သတင်းစာထဲမှာ အပြိုင်ကြေညာထားသည့် သားသမီးအဖြစ် အမွေပြတ် စွန့်လွှတ်ခြင်းသတင်းတွေကို ကြည့်ဟုံကြည့်ပြီး ဘယ်သူ့ မတုန်လှုပ်ကြသူမှာ နှစ်နှင့် ဖီးနှစ်။ ဒီလိုဖြစ်လေသည်ဆိုတာ အကတည်းက သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ဗေဒင်မေးနေစရာမလိုဘဲ ကြိုထားပြီးသားဖြစ်၍ အမေနှစ်ယောက်၏ ဒေါသကို ဂရုစိုက်မနေကြတော့တာလည်း ပါသည်။

ဖီးနှစ်က နှစ်ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရ၍ ပျော်သလို နှစ်ကလည်း သူမမှာ ဒေါ်မိကို ခေါ်ထားခွင့်ရ၍ ကိုယ့်လွတ်လပ်ခွင့်နှင့်ကိုယ် အပျော်ပြပျော်နေသည်။ အိမ်ကြီးကလည်း အကျယ်ကြီးပါ။ မြဲကြီးထဲမှာလည်း ဖန်းဥယျာဉ်နှင့် ရေကူးကန်နှင့်ဆိုတော့ နှစ်ကိုယ်နှစ် ကွဲဖြစ်နေသူမထင်။ အပျော်ခရီးထွက်နေရသူတစ်ယောက်လိုဖြစ်ကာ သူငယ်ချင်းတွေကို ဖုန်းဆက်ခေါ်၊ တစ်နေ့ကုန် စားချင်တာတွေ ဒေါ်မိနှင့် ဦးမိလုပ်ခိုင်း၊ အပြင်ထွက်လည်ကြနှင့်။ လောကကြီးကိုရော၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုပါ မေ့နေယုံမက အနားမှာ အတူရှိနေသည့် ဖီးနှစ်ကို သတိမရသေးသည့်အထိ စိတ်ထင်တိုင်းကျလျက် ရှိသည်။

ဖီးနှစ်ကလည်း နှစ် ဘာလုပ်လုပ် ဘာမှမပြော။ အားလုံးနှစ်သဘော၊ နှစ်ဆန္ဒချည်း လွှတ်ထား၍ နှစ်အသွင်က မြူကြွသော ခေါင်းမလေးသဖွယ် ဖြစ်နေ၏။ ဒီလိုဖြစ်အောင်လည်း ဖီးနှစ်က နှစ်အတွက် လိုတာရ ပြည့်စုံအောင် ဖုန်းတီးပေးထားခြင်းကိုက နှစ်အပေါ်မှာ သားသည့် ဖီးနှစ်၏ အချစ်၊ ဖီးနှစ်ရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ ဖြစ်သည်။

“မိနှစ်တို့ကတော့ ယောက်ျားရက်ကောင်းလိုက်တာဟယ်... ကြည့်ပါဦး။ သူယောက်ျားက သူမိန်းမကို အလိုလိုက်တာ ကမ်းကို တုန်ရော၊ ဘာလုပ်လုပ် နှစ်သဘော၊ နှစ်ကျေနပ်ရင် ပြီးတာပဲနဲ့၊ ငါ့ရည်းစားနဲ့များ ကွာပါ”

“ဟဲ့... စွတ်အထင်ကြီးမနေနဲ့၊ ယောက်ျားဆိုတာ ဒီလိုပဲ၊ ခရစ် ဖျာလိုလိပ် ထိပ်ပေါ်တင်ကြတာ၊ နောက် ရလည်းရပြီးရော ချာလိုနင်း...”

“တော်စမ်းပျို မိနှစ်ရယ်၊ နောက်မှာ ဖျာလိုနင်းတာ အရေးကြီးဘူး၊ အခုတည်းက ငါဘာပြောပြော ဟင့်အင်းဆိုတာချည်း ဖြစ်နေတာ ဘယ်လောက် အခံရခက်လဲ သိလား”

“ကိုတိသာ ဖီးနှစ်လိုချစ်သူဆို...”

“ဟွန်း... နာမည်ကိုတော့ ကိုတိတဲ့၊ နေရာကတော့ တိတိကျကျ ဖြစ်ရမှဆိုတာ ဘာဆန်းလဲ၊ ကျုပ်ရဲ့ ကိုတိကို ချစ်ပြီးမှတော့ သည်းလည်း အတိသာ ခံလိုက်တော့”

“ဟဲ့... ငါက ဘာကို အတိခံရမှာလဲ၊ မိနှစ်နော်”

“ဒါတော့ ကျုပ်လည်း မသိဘူး၊ မရွှေနှစ်ရေ တိချင်တဲ့ နေရာသာ တိလိုက်တော့”

သူငယ်ချင်းတွေထဲမှာ ဝေါခနဲရယ်သံ ဆူညံသွားတာကို အထောင်ပြီးမှ နှစ်နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ပြုံးနေသည်။ အားလုံးက နှစ်နှုတ်ချစ်သူရ ကံကောင်းသူ၊ ယောက်ျားရ ကံကောင်းသူဟု အားထူအထင်ကြီးနေကြတာ နှစ်သိပေမယ့် နှစ်နှုတ်ကလေးတော့ သူတို့ထင်သလို ထင်မထားသေးပါ။ သူငယ်ချင်းတွေပြောသလို ခုချိန်ထိ နှစ်နှုတ်အလိုလိုက် နှစ်နှုတ်အကြိုက်ဆောင်ထားသည့် ဖီးနစ်ကို စိတ်ထဲကတော့ ကျေးဇူးတင်ပေးမယ့် သူတကာယ်ချစ်တာ နှစ်နှုတ်မဟုတ်ဘဲ မယ့်ကို ချစ်တာဆိုသည့် အသိက နှစ်နှုတ်လုံးသားထဲမှာ စွဲနေတာကို ချွတ်လို့မရဖြစ်နေ၍ သူမကို မျက်လုံးလက်လက်တွေနှင့် တစ်ချိန်လုံး လိုက်ကြည့်နေသည့် ဖီးနစ်အကြည့်တွေကို တမင် မသိချင်ဟန်ဆောင် ကျောခိုင်းပစ်လိုက်သည်။

ဒါကို ဖီးနစ်ကလည်း မြင်သည်။ သိသည်။ သူ့အပေါ်မှာ နှစ်နှုတ်က မယ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး အထင်လွှဲ နာကျင်နေတာကို အချစ်ဆိုတဲ့ နှစ်လည်း သူ့ကို ချစ်လို့ဆိုတာ သေချာသလောက် ရှိနေပြီမို့ သူ့ရင်ထဲ လှုပ်ရှားနေ၏။ အစတုန်းက နှစ်နှုတ် အပိုင်ယူဖို့ လူဆိုးတွေနဲ့ မတိုင်ပင်ဘဲ နှစ်နှုတ်လေး ဦးအောင်စည်နဲ့ တိတ်တိတ် တိုင်ပင်ခဲ့သည်။ နှစ်နှုတ် သူ့ဘက်ပါအောင် မစည်းရုံးနိုင်တော့ နှစ်နှုတ် သတိုးလာခိုးမည့်ဟန်ဖြင့် သူက ဦးအောင်စည်ကို ပြောခိုင်းခဲ့တာကို နှစ်နှုတ်က အဟုတ်ထင်ခဲ့သည်။

သတိုးက သူမကို လာခေါ်မည်ထင်ပြီး ဖီးနစ်ကို ရန်ပြန်စာ တိုင်း ဖီးနစ်မှာ ကိုယ့်အတက်နဲ့ ကိုယ်စူးပြီး နှစ်နှုတ် အဖြစ်မှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြော ပြချင်ပေမယ့် ပြောမထွက်။ ဒီအစီအစဉ်က သူ့ အစီအစဉ် ဆိုတာ နှစ် သိမှာဆိုပြီး ငြိမ်နေခဲ့သည်။ အခုတော့ စီစဉ်ထားသလို မဖြစ်ဘဲ မစီစဉ်တာတွေဖြစ်လာပြီး နှစ်နှုတ် သူ ပိုင်ဆိုင်လိုက်ရတာထက်

ဒီနင်ရဲအချစ်

ကျေနပ်နေရသည်။

“နှစ်”

သူငယ်ချင်းတွေ ပြန်သွားချိန်မှာ ဖီးနစ် နှစ်နှုတ် ရောက်သွားပေမယ့် နှစ်နှုတ်က သူ့ကို လှည့်မကြည့်။ သူမဘာသာ ဂိမ်းကစားမလွှတ် နိုင်တာကိုကြည့်ပြီး ဖီးနစ် သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်သည်။

“နှစ်”

“ဘာလဲ”

“ဘာလို့ လူကို ခဏခဏ ခေါ်နေတာလဲ”

“နှစ်ကိုချစ်လို့”

“ချစ်ရင်သေလိုက်”

“တကယ်ပြောတာလား...”

“ဒီမှာ ဂိမ်းကစားနေတာနော်၊ လူကို စိတ်ညစ်အောင် လာရှုပ်နေနဲ့”

စုထော်သွားသည့် နှုတ်ခမ်းစုစုလေးကို စိုက်ကြည့်ရင်း ဖီးနစ် ရင်တွေ ခုန်လာသည်။ ဒီနေ့တော့ နှစ်နှုတ်အချစ်ကို ရယူသိမ်းပိုက်ဖို့ အကြံအစည်တွေ အများကြီး စီစဉ်ထားတာ နှစ်မသိ။

“ကိုယ့်ကို ဘယ်တော့ပြန်ချစ်မှာလဲ နှစ်ရယ်၊ ကိုယ့်ကို နည်းနည်းမှ သနားတော့ဘူးလား... ကိုယ်ကတော့ နှစ်ကို သိပ် ချစ်လွန်းလို့...”

“ဒေါ်မိရေ... ဒေါ်မိ”

“ဒီကို ခဏလာပါဦး”

နှစ်က ဖီးနစ်ပြောသည့်စကားကို နားမထောင်ဘဲ သူမထုံးစံ

အတိုင်း ဒေါ်မိကို သူမနား ဘော်ဒီကတ်အဖြစ်ထားဖို့ အိမ်နောက်ဘက်
ကို လှမ်းခေါ်နေ၍ နှစ်မျက်နှာလှလှလေးကို သူ စိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်
သည်။ နှစ်ကိုချစ်လွန်းလို့ သူ့ဘက်က နှစ် စိတ်အနှောင့်အယှက်
မဖြစ်အောင် အမျိုးမျိုး အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်ခဲ့သည်။ ဒီကြားထဲ
နှစ်က သူ့အချစ်ကို အသိအမှတ်မပြုယုံမက သူမနားမှာ ဖီးနှစ်ရှိနေသည်
ကိုပင် မထင်သည့်အထိ သူမဘက်က အပြုအမူလေးတွေက ဖီးနှစ်
ရင်ကို အရှိန်ပြင်းပြင်းနှင့် လာလာထိနေတာ သူမကိုယ်သူမ သိရဲလား
မသိ။

တကယ်တော့ ဖီးနှစ်ဆိုတာ ယောက်ျားမာနအပြည့်ရှိသော
ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ။ ချစ်စရာရှိလျှင် ရဲရဲရင့်ရင့် ချစ်ဖြန့်
ဝန်မလေးသလို မုန်းစရာရှိရင်လည်း ပြတ်ပြတ်သားသား မုန်းနိုင်သူ
ဖြစ်ပါလျက် ကိုယ်တကယ်ချစ်တဲ့သူနဲ့ကြတော့ ချစ်သည့်စိတ်နှင့်
မပြတ်သားနိုင်သမျှ ဒီနေ့တော့ နှစ်ကို သူ အပိုင်သိမ်းပိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်
ထားသည့်အတိုင်း ဒေါ်မိနှင့် ဦးစိန်တို့လင်မယားကို အိမ်မှာမထားဘဲ
အပြင်ကို ပထုတ်ထားတာ နှစ်မသိ၊ သိလျှင် မလွယ်။

“ဒေါ်မိ... နှစ်ခေါ်နေတာ မကြားဘူးလား။”

နှစ်အသံလေးက အလိုမကျဟန်ပါလာသလို နှစ်အကြည့်လေး
တွေကလည်း ဒေါ်မိထွက်လာရာလမ်းကို လှမ်းကြည့်မိလျက်သာ
ဖြစ်သွားသည်။ ခါတိုင်းဆို နှစ်ခေါ်သံကြားတာနှင့် ဒေါ်မိက နှစ်ရှေ့
ရောက်လာနေကြဖြစ်ပေမယ့် ဒီနေ့မှာတော့ ဒေါ်မိအသံကို မကြားရသလို
ဒေါ်မိအရိပ်ကို မမြင်ရတာလည်း ထူးခြားနေ၏။

“ဒေါ်မိ”

“ဒေါ်မိ မရှိဘူး”

“မရှိလို့ သူက ဘယ်သွားနေလို့လဲ”

“ကိုယ် အပြင်ကို ကိစ္စရှိလို့ ခိုင်းထားတယ်။ ဒေါ်မိရော ဦးစိန်
ရော ဘယ်သူမှ မရှိဘူး”

“ဟင်...”

နှစ်လက်ထဲက ဂိမ်းစက်လေး ဘုတ်ခနဲ မြည်ကျသွားသည်အထိ
ဖီးနှစ်မျက်နှာကို အလန့်တကြားမောကြည့်တော့ နှစ်မျက်လုံးထဲကို
ခပ်ရဲရဲ စူးစိုက်ကြည့်နေသည့် ဖီးနှစ်မျက်လုံးအစုံကြောင့် နှစ်ရင်ထဲ
ရှိန်းခနဲဖြစ်သွားကာ ပါးလေးတွေပါ နွေးသွားသည်။

“နှစ်”

“ရှင်... နှစ်နားမကပ်နဲ့နော်”

အကြံသမား ဖီးနှစ်က နှစ်မသိအောင် ဦးစိန်တို့လင်မယားကို
ဘယ်အချိန်ကများ ဒီအိမ်ကြီးထဲက ထွက်သွားခိုင်းလိုက်ပါလိမ့်။ ဒေါ်မိ
မရှိတာကို မသိရအောင်၊ မရိပ်မိအောင် နှစ် ဘက်က ညံ့ဖျင်း အသုံး
မကျခဲ့တာကိုလည်း နှစ်ကိုနှစ် မကျေမနပ်။

“ဒါ ရှင်အကြံ အကုန်ပေါ့ဟုတ်လား”

“နှစ်ကမှ ကိုယ့်ကို ရရမစိုက်ဘဲ”

“ဂရုစိုက်ရအောင် ရှင်က ဘာမို့လို့လဲ”

“ကိုယ်က နှစ်ချစ်သူ၊ နှစ်ခင်ပွန်း၊ နှစ်ကို တရားဝင်ပိုင်ဆိုင်ခွင့်
ရထားတဲ့ နှစ်ယောက်ျား”

“အဲဒီစကားတွေ တောမှာသွားပြော၊ နှစ်နဲ့ ရှင် ဘာမှမဆိုင်လား
သိရဲ့နဲ့ ရှင်ကိုရှင် သိပ်ပြီးမထွပ်တိုင် တက်ပြချင်မနေနဲ့၊ ရှင်နဲ့

လက်ထပ်ထားတဲ့ စာချုပ်ဆိုတာကလည်း အတု”

“အစစ်က ကိုယ့်နှလုံးသားထဲမှာ ရှိပြီးသားပါ။ နှစ်ကို ကိုယ် ဘယ်လောက်ချစ်တယ်၊ ဘယ်လောက်မြတ်နိုးတယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ကို ကိုယ်ပဲသိတယ်။ နှစ် ကိုယ့်ကို ပြန်ချစ်ပါတော့လား နှစ်ရယ်။ နှစ်ကို ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ ကြာရင် ကိုယ်ရူးတော့မယ်”

“ရှင်ဘာသာ ရူးချင်ရူး၊ မရူးချင်နေ”

“နှစ်”

“ဒါကဘာလဲ”

နှစ်က ဖီးနစ်အသံကို ဂရုမစိုက်။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည့် အိမ်ကြီးထဲမှာ သူနဲ့နှစ် နှစ်ယောက်တည်းဆိုသည့်အသံနှင့် နေရာထဲ လှစ်ခနဲ ထအပြေးမှာ နှစ်ထက် ပိုလျင်၍၊ နှစ်ထက် ပိုလည်သော ဖီးနစ်က နှစ်အကြိုကို ကြိုသိသူတစ်ယောက်လို နှစ်သွားမည့်လမ်းထဲ ကြိုပိတ်ရပ်လိုက်၍ နှစ်မှာ ရှေ့ဆက်တိုးခွင့်မရဘဲ နေရာမှာ တုံ့ခဲ ရပ်သွား၏။

“ရှင် နှစ်ရှေ့က ဖယ်နေနော်၊ နှစ်ကို ဒီလိုလုပ်တာ နှစ် မကြိုက်ဘူး”

“နှစ်မကြိုက်ပေမယ့် ကိုယ်က ကြိုက်တယ်ဆိုရင်ရော”

“ဘာ...”

“နှစ်ကို ကိုယ်ချစ်တယ်၊ အခုချိန်ကစပြီး ကိုယ့်ကို နှစ် တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့လို့မရဘူး၊ ကိုယ်လည်း နှစ်နဲ့ မခွဲနိုင်တော့ဘူး”

“သိပ်ချစ်တယ် နှစ်ရယ်”

“ရှင်ဘာလုပ်တာလဲ... နှစ်ကိုလွှတ်”

“လွှတ်ဆိုနော်”

“မလွှတ်ဘူး... မင်း ကိုယ့်ကို ကြိုက်သလိုအပြစ်ပေး၊ ရိုက်ရိုက်၊ သတ်သတ် ကိုယ်မမူဘူး နှစ်၊ မင်းသာ ကိုယ့်ကို ပြန်ချစ်”

အခြေအနေက ချက်ချင်းရှုပ်ထွေးသွားမယ့်မက နှစ်တစ်ကိုယ်လုံး ဖီးနစ်ရင်ထဲ ကျိုးကျေမတုတ် ရောက်နေရတာကိုပဲ နှစ်မှာ ရှက်လည်း ရှက်၊ ဒေါသလည်းထွက်နှင့် နှစ်ကို တစ်ချစ်တည်း ချစ်နေသည့် ဖီးနစ်ကို မုန်းမုန်းနှင့် သွေရင်ဘတ်ကြီးကို လက်သီးနှင့် တအုံးအုံး ထုနှက်ပစ်လိုက်သည်။

“ဒီလောက်တောင် အချစ်ခံချင်နေတဲ့လူ”

“ကဲဟယ်... ကဲ... ကဲ”

“ဘုတ်... ဘုတ်”

“ဗုန်း”

“ဗုန်း”

နှစ်ဒေါသကို သိထားသည့် ဖီးနစ်က သူ့ကို ထုရိုက်နေသော နှစ်ကို ဘာတစ်ခုမှ ပြန်မလုပ်။ နှစ် စိတ်ကျေနပ်သည်အထိ ထုရိုက်ခွင့် ပေးထားပေမယ့် နှစ်ကိုယ်လေးကို ပေးမလွှတ်။ နှစ်ကလည်း ဒါကိုပဲ ဒေါသပိုဖြစ်ရတာပါ။ ဒီလောက် ထုရိုက် ကုတ်ဖဲ့နေတာကို အနာခံပြီး နှစ်ကို မလွှတ်ဘဲ ပေးနေတာကို ပိုမုန်းမိခြင်းနှင့်အတူ နှစ်လက်ချက် ကြောင့် သူနှုတ်ခမ်းတွေ ပြုံးသွားတာမြင်တော့ လန့်သွားသည်။

“ရှင် နှစ်ကို လွှတ်ဆိုတာ မကြားဘူးလား”

“ကိုယ့်နားကန်းသွားတာ နှစ်ဆိုတဲ့ကောင်မလေးကို စနစ်နဲ့ ဘည်းက...”

“ချစ်တယ် နှစ်ရယ်”

“ရှင်နော်”

“အို”

အတင်းကြပ်ဆုံး ထွေးပွေ့မှုနဲ့အတူ နှစ် မျက်နှာလေးထက် အပ်ကျလာသည့် သူ့ထံမှ ချစ်အနမ်းများအောက် နှစ် ဘာစကားမှ ဆိုခွင့်မရအောင် သူက နှစ်ကို ပြေးယောင်းညှိငင်ရင်း သူ့အလိုရှိရာသို့ ဆွဲဆောင်ခေါ်ယူဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် နှစ်က မလိုက်။ စိမ်း- ကံသော အတွေ့ထူးမှာ လူက မူးမိုက်ရီဝေနေပေမယ့် ဖီးနှစ်ရင်ခွင်ထဲက ဇွတ် အတင်း ရုန်းဖယ်ဖြစ်အောင် ရုန်းဖယ်နေမိ၏။

“ရှင် နှစ်ကို အနိုင်မကျင့်နဲ့နော်၊ နှစ် ရှင့်ကို မုန်းမိတော့မယ် သိလား”

“နှစ်ကို လွှတ်စမ်းပါ”

“လွှတ်လေ”

“လွှတ်ရင် ချစ်မှာလား”

“ဟင်”

ဒီတစ်ခါ ဖီးနှစ်အမေးစကားကို မဖြေနိုင်ဘဲ ငြိမ်သွားရသူ နှစ်။

“ဟိတ်... မေးရင်ဖြေလေ”

“ဖြေပြီးရင် ရှင် နှစ် မကြိုက်တာ ဘာမှမလုပ်ပါဘူး ကတိပေး”

“နှစ်ကကော”

“တကယ်နော်”

“ဘယ်လောက်”

“ကဲ... ပြော၊ ကိုယ့်ကိုချစ်ပြီလား”

“အင်း”

“ကဲ... လွှတ်တော့”

“ဒီလောက်နဲ့ ဘယ်ရမလဲ၊ နှစ်ကိုယ်တိုင် ကိုယ့်ကိုချစ်ပါပြီဆိုမှ တိုယ်က နှစ်ကိုလွှတ်ပေးမှာ”

“ရှင် ကတိတည်ရမှာနော်”

“စိတ်ချ၊ နှစ်က ကိုယ့်ကိုချစ်ပြီဆိုတာနဲ့ နှစ်သဘောအတိုင်း ဖြစ်စေရမယ်”

နှစ်အဖြစ်က ဆုတ်လည်းရူး၊ စားလည်းဆူးဖြစ်နေ၍ ဖီးနှစ် သက်ကလွတ်အောင် ဒီထက် ပိုမကြံတတ်ဘဲဖြစ်နေ၏။ သူစိမ်း သောကျားတစ်ယောက်ရင်ခွင်ထဲမှာ အခုလိုပုံစံအနေအထားနှင့် အချိန် ကြာကြာမနေဘူးသလို မညာမတာလည်း အနမ်းမခံရဘူး၍ မျက်နှာ သူလှလေးတစ်ခုလုံး သွေးရောင်လွှမ်းသည်အထိ ရှက်လန့်နေလျက် သူ၏အချစ်ကို ဇွတ်အတင်းခြိမ်းခြောက်တောင်းယူဖို့ ကြိုးစားနေသူ၏ ရင်ဘတ်အစုံကိုလည်း သူမလက်လေးများဖြင့် ထောက်ခံတားမြစ် ထားရပါသေးသည်။

“ကိုယ့်သောကျားကို ကိုယ်ချစ်တယ်လို့ပြောရမှာ ဒီလောက်တောင် ခက်နေလားနှစ်ရယ်”

“ဘာယောကျားလဲ၊ ရှင်နော် စကားကို ဆင်ခြင်ပြီးပြော”

“ဒါဖြင့် လက်ထပ်စာချုပ်ထဲမှာ လက်မှတ်ထိုးထားရတာက ဘာလဲ”

“ဘာဖြစ်ဖြစ် ရှင်ပါးစပ်ပိတ်ထား”

“ဒီပုံအတိုင်းဆို တစ်သက်လုံး အရှုံးချည်းပေးနေတော့မယ် ထင်တယ်”

“အရှုံးမပေးလို့ ရှင်ကဲ နှစ်ကို အနိုင်ယူချင်သေးလို့လား ဖယ်ပါ... ရှင်ကို နှစ်မုန်းတယ်”

“ဟိတ်... ခုနက ချစ်ပါတော့မယ်ဆို”

“အခု မချစ်တော့ဘူး”

“ဒါဖြင့် မချစ်တတ်တဲ့ကောင်မလေး ချစ်တတ်သွားအောင် ကိုယ်ပဲ သင်ပေးမယ်... လာခွဲ”

“ဖီးနှစ်... ရှင်နော်”

“အို”

နှစ်တစ်ကိုယ်လုံး ဖီးနှစ်ရင်ခွင်မှာနှစ်သွားသလို အေးစက်နေသေး ပါးပြင်နှင့် နှုတ်ခမ်းအစုံမှာလဲ နွေးထွေးမှုတွေနှင့် သိပ်သိပ်သည်းသည်း နေရာယူလျက်။ သူ့ကို ထုရိုက်အပြစ်ပေးဖို့ ကြိုးစားနေသည့် နှစ် လက်လေးတွေကို သူရင်ခွင်မှာ အမြတ်တနိုး ဖမ်းချုပ်သိမ်းပိုက်ခြင်းဖြင့် နှစ်ဆိုတာ သူရင်ခွင်ထဲက ချစ်စရာရွှေမင်းသမီးလေးတစ်ပါး ဖြစ်သွား သည်။ အရူးအမူးအချစ်တွေက နှစ်ကို ဘာစကားမှ ဆိုခွင့်မပြု ကလေးလေးတစ်ယောက်လို နှစ်ကိုယ်လေးကို ပွေ့ယူချီသွားချိန်မှာ နှစ်အသည်းတွေ အေးစက်သွားသလို အိပ်ရာနှင့် ကျောပြင်အင်္ကျီ သူ့ကိုယ်ကြီးက နှစ်ပေါ်လဲပြိုလာတာပဲ နောက်ဆုံးသိလိုက်သည်။

အချစ်ခင်းသောလမ်းမှာ အချစ်ပန်းတွေ ဆုံးစမရှိ တစ်ပွင့်ပြီး တစ်ပွင့် ပွင့်သွားပုံက လှပသလို နွေးထွေးနူးညံ့ သိမ်မွေ့လွန်းသည်။

လေပြည်ညင်းက ချစ်သူနှစ်ယောက်ကို အသာအယာ ရယ်မောသွား သည်။

နှစ်တို့နှစ်ယောက်ကို အမွေပြတ်စွန့်လွှတ်ပြီးမှ မာမီကိုယ်တိုင် ဒီအထိလိုက်လာသည်ဆိုတော့ မျက်လုံးထဲ ဦးမောင်မောင်မျက်နှာကြီး ပြေးမြင်လိုက်မိတော့ မျက်နှာလှလှလေး မည်းသွားသည်။

“နှစ်ကို တွေ့ချင်လို့လာတာတဲ့”

“ရှင်ယုံလား”

“ယုံတာပေါ့... နှစ်မာမီက ကိုယ့်မာမီပဲလေ၊ ကိုယ်တို့ကို ဒီထက် ပိုခွဲလို့မရတော့ဘူးဆိုတာ သူတို့လည်း သိမှာပါ”

“မာမီက နှစ်ကိုလာခေါ်တာဆိုရင်ရော”

“နှစ်ကရော ကိုယ့်ကိုထားပြီး နှစ်မာမီနောက် ပြန်လိုက်သွားမှာလား”

အခန်း (၁၆)

“နှစ်”

“သွား... ရှင် နှစ်နား မလာနဲ့၊ ရှင်မျက်နှာကို မကြည့်ချင်ဘူး ရှင်အသံလည်း မကြားချင်ဘူး”

“ကိုယ့်မျက်နှာကို မကြည့်ချင်၊ မကြားချင်လို့ မရဘူးဗျာ... အောက်မှာ နှစ်မာမီရောက်နေလို့ လာပြောတာ”

“ရှင်... တကယ်ပြောတာလား”

“တကယ်ပေါ့... မယုံရင် နှစ်ကိုယ်တိုင် အိမ်ရှေ့မှာရပ်ထားတာကို ကြည့်လိုက်”

ဖီးနပ်စ်ကားကြောင့် နှစ်ခြေအစုံက ဝန်းခနဲ အိပ်ခန်း ပြတင်းပေါက်နား ရောက်သွားကာ ခြံထဲငုံကြည့်လိုက်တော့ အိမ်ကကားတွေ လိုက်ရ၍ မျက်နှာလှလှလေး ကွက်ခနဲပျက်သွား၏။

နှစ်မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေသော ဖီးနပ်စ်အကြည့်တွေက ချစ်ခြင်း၊ မြတ်နိုးခြင်းတွေနှင့် နူးညံ့သိမ်မွေ့နေတာ မြင်ရတော့ နှစ်ရင်ထဲ မောသွားသည်။ မညာတမ်း ဝန်ခံရမည်ဆိုလျှင် ဖီးနပ်စ်ချစ်သလို နှစ်ကလည်း ဖီးနပ်စ်ကို ချစ်ခဲ့မိပါပြီ။

“နှစ်”

“ဟင်”

“ကိုယ့်ကိုထားသွားမှာလားဟင်”

“နှစ် မသိဘူး”

“ကိုယ်ကတော့ သိတယ်၊ နှစ်မရှိဘဲ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုမှ နေလို့ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်နားမှာ နှစ် ရှိကိုရှိမဖြစ်မှာ”

“နှစ်ကို ကိုယ်ချစ်တယ်”

“ဟီ... ဟီ”

နှစ်လည်း ဖီးနှစ်လို့ပါပဲဆိုသည့်စကားကို နှစ်ရပ်ထဲက တိုးတိတ်စွာ ဆိုလိုက်မိချိန်မှာ ကျယ်လောင်သော ကားဟွန်းသံနှင့်အတူ ခြံထဲ အပြင် မောင်းဝင်လာသည့် ကားတစ်စီးကြောင့် နှစ်တို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက် အလွန်တကြား ကြည့်မိလျက်သား ဖြစ်သွား၏။

“ကိုယ့်မာမိကားပဲ”

“လာ... နှစ်... အောက်ထပ်ကို အမြန်ဆင်းရအောင်၊ ဘေးကြာ အမေနှစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်တာနဲ့ ရန်ကုန်ဖြစ်နေရင် တာနာသု၊ ဆွဲမယ့်သူမရှိဘဲ ဖြစ်နေမယ်”

ဖီးနှစ်က ပြောပြောဆိုဆို နှစ်လက်ကိုဆွဲပြီး အပေါ်ထပ်လှေကား အတိုင်း တဝှမ်းလုံး ပြေးဆင်းလာတာကို နှစ် မတားမိ။ ကိုယ့်အမေအကြောင်း ကိုယ်ပဲသိသည်ဆိုတော့ ဖီးနှစ်ပြောတာ မလွန်မှန်းလည်း သိထားသည်။ ဒါတောင်မှ သူတို့ အောက်ထပ်မရောက်ခင် အခြေအနေ ပြောနေကြသည့် အမေနှစ်ယောက် စကားစစ်ပွဲက တိတ်ဆိတ်နေသော ဝန်းကျင်မှ လွင့်စင်ပျံ့ဝဲတက်လာသည့်အထိ အင်အားက ပြင်းထန်သည်။

“ဟွန်း... မတွေ့ချင်ဘူးဆိုမှ ကြုံကြုံဖန်ဖန် ဒီနေ့မှ လာနေရတယ်၊ အစတည်းက ဒီလိုဖြစ်မယ်မှန်းသိရင် မလာပါဘူး”

“ရှင် ဘာစကားပြောတာလဲ”

“ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ”

“ရှင် လူကြီးဖြစ်ပြီး လူကြီးစကားပြောနော်၊ အသက်ကြီးအချိန်မစီးတဲ့စကား မပြောနဲ့”

“ကြည့်စမ်း... ငါ့ကိုများ အသက်ကြီးပြီး အချိန်မစီးဘူး”

ဟေ့... ဒီမှာ...”

“တော်ပါတော့ မမရယ်”

“မတော်ဘူးဟေ့ မတော်ဘူး”

“မာမိ”

“မာမိဒေါသကို လျော့ပါချာ”

အမေနှစ်ယောက်ကြား ပြေးဝင်ရောက်လာသော ဖီးနှစ်နှင့် နှစ်တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ဒေါသရှိသောကြောင့် နှစ်ဦးမှာ သူတို့ကြားသို့ ပြေးဝင်လာသည့် သားနှင့် သမီးကြောင့် နှစ်ဦးက အရှိန်တန်သွားကာ နှစ်မာမိက သူသမီးလက်ထဲ ဆွဲမယ့်သူမရှိဘဲ ဖြစ်နေမယ်ဆိုတဲ့ ဖီးနှစ်မာမိကလည်း အားကျမခံ သူသားလက်ထဲ ဆွဲမယ့်သူမရှိဘဲ ဖြစ်နေမယ်ဆိုတဲ့ နှစ်နှင့် ဖီးနှစ်မှာ တစ်ယောက်လက် တစ်ယောက်လက် အောင် မနည်းဆွဲနေရသည်။

“လာ... သမီး မာမိနဲ့ အခုပြန်လိုက်နဲ့၊ အိမ်ပြန်ကြစမ်း”

“နှစ်က ကျွန်တော့်ဇနီးပါ အန်တီ၊ ကျွန်တော့်ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ ဆိုက်လို့မရပါဘူး”

“မင်းပိုင်သလို ငါကလည်း ငါ့သမီးကို ပိုင်တယ်၊ မင်္ဂလာတို့အားလုံး စီစဉ်ပြီးမှ မင်းဝင်ဖျက်လို့ ပျက်သွားရတာ၊ အခု ငါ့သမီးကို ငါ့ကိုယ်တိုင် မင်္ဂလာဆောင်ပေးမယ်၊ လာ... သမီး မာမိချောက်သာ အမြန်ပြန်လိုက်နဲ့စမ်းပါကွယ်”

“နေပါဦးအန်တီ... နှစ်ကို အန်တီက ဘယ်သူနဲ့ ကိုယ်တိုင် မင်္ဂလာဆောင်ပေးမယ်ဆိုတာ ဘယ်သူနဲ့လဲ”

ဖီးနှစ်က နှစ်လက်ကို မလွှတ်တမ်းဆွဲထားပြီး သူသိချင်တာတို့

မေးသလို ကာယကံရှင်ဖြစ်သည့် နှစ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း နှစ်နှစ်ဖျားက ထွက်လာမည့်အဖြေကို စိတ်ဝင်စားနေ၏။ အားလုံးသိသကဲ့သို့ သူ့သား လက်ထပ်ထားသည့် နှစ်ကို တခြားသူတစ်ယောက်နဲ့ မဆောင်ပေးမည်ဆိုတည်းက ဖီးနစ်မာမီ ဒေါသက ပေါက်ကွဲချင်နေပြန်သည်။

“ဟွန်း... သမီးရှင်တဲ့... ပြောနေလိုက်တဲ့စကားတွေကို ဦးနှောက်မရှိတာ အသိသာကြီး၊ သူ့သမီးသူ ဘယ်သူနဲ့ ဆောင်ဆောင်ပါ။ ဒီကလည်း သားရှင်ပဲ၊ ဘာဂရုစိုက်စရာလို့ သားရှင်ပီပီ ဖီးနစ်မာမီ မာန်တက်နေတာကို နှစ်မာမီက သိသည်။ ဒီလိုဟာတွေ အမျိုးမတော်ချင်ဘဲ လာတော်နေရတာ စိတ်ပျက်ပေမယ့် အခုမှတော့ ပေါက်သည့်နဖူး မထူးသည့်အတိုင်း တို့ သားအမိနှစ်ယောက်မျက်နှာကို မကျေမနပ် ခပ်တင်းတင်း ငှက်ချက်ဝှေ့ဝဲကြည့်လိုက်၏။

“ဘယ်သူရှိရမှာလဲ... ငါ့သမီးယူထားတဲ့လူနဲ့ပေါ့”

“ဟေး... အောင်ပြီကွ အောင်ပြီ”

“ယောက်ျားကြီးက ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ကို သေလိုက်ပြီကွ၊ နှစ် ကြားတယ်နော်၊ မာမီရော အားလုံး အားလုံး အတိုင်းပဲ”

“အမလေး... ယောက်ျားတန်မဲ့ ဖြစ်နေလိုက်တာ၊ ဒီအမရရင် အမေတစ်ယောက်လုံး ရှေ့မှာထားပြီး သေမယ့်အတိုင်း ဟွန်း”

“ချစ်တာကို မာမီရ၊ ဒီတစ်ခါတော့ သားမိုက်လေးကို ချစ်လား”

ခွင့်လွှတ်ပေးလိုက်ပါ မာမီကြီးရယ်... မာမီချွေးမလေးက ပြောပါတယ်”

“ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို မာမီကလည်း သဘောတူညီဖြူပေးလိုက်ပါနော် မာမီ... နော်”

“တော်ပါ... အခုမှ မိန်းမလိုချင်တာနဲ့ အမေကို အရှက်မရှိအောင် လိုက်တာ၊ အခုအခြေအနေရောက်မှ သဘောမတူချင်လည်း တော့မှာပေါ့၊ ဒါ့အပြင် ဘာရှိဦးမှာလဲ၊ ကိုယ်ကမှ ကိုယ့်သားကို ချစ်နိုင်တာ၊ ကြိုက်တဲ့နေရာမှာ မင်္ဂလာဆောင်ဖို့သာ ရွေးကြတော့”

“အေး”

အားလုံးပျော်ရွှင်သွားကြသလို အခုမှ စိတ်လက်ပေါ့ပါးသွားကြပြန်ပြန် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်မိကြသည်။

“တစ်ခုတော့ ပြောစရာရှိတယ်နော်၊ မင်္ဂလာဆောင်ပြီးရင် ကျွန်မတို့ ကျွန်မနဲ့ အတူလိုက်နေရမှာ”

“ဖြစ်မလားရှင်... ကျွန်မကလည်း ကိုယ့်သားနဲ့ကိုယ် ခွဲချင်ပါ”

“တစ်လှည့်စီနေကြရင်ရော မမ သိတာ”

“ဟုတ်တယ် မမနွယ်နီ၊ ပုံပြောတဲ့အစီအစဉ် ကောင်းသားပဲ”

ဦးအောင်စည်နှင့် ဒေါ်ပုံပုံက ဝင်ထောက်ခံသဖြင့် အစ်မတို့လည်းအကြည့်က သူတို့ထံ စုပြုံရောက်လာ၏။

“မင်းက ငါ့ညီမကို ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တယ်၊ ဘာတဲ့ ပုံတဲ့ လား”

“အယ်”

“အခုမှ မထူးတော့ပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော့်နဲ့ ပုံနဲ့ မေတ္တာမျှနေတာ ကြာပြီ၊ အစ်မတို့သဘောမတူလည်း ယူမှာပဲဆိုတာ ခုကတည်းက ကြုံကြေညာထားတာ”

“အောင်စည်... နင် မရှက်ဘူးလားဟင်၊ ဒီအသက်အရွယ်ကြီး မကြီးမငယ်နဲ့ မိန်းမယူစရာလား”

“ကြီးမှ ဝက်သက်ပေါက်တယ်ဆိုတာ မမတို့လည်း ကြားနေတာပဲဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ချစ်ချင်းကိုတော့ ခွဲဖို့မကြိုးစားကြပါနဲ့ဗျာ၊ ကလေးတွေကိစ္စတောင် သဘောတူကျေနပ်လိုက်ကြပြီပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ လူကြီးတွေကိစ္စကို ကျေနပ်သင့်ပါတယ်၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဦးစည်၊ ဦးစည်အဆိုကို ကျွန်တော်လည်း ထောက်ခံတယ်၊ နှစ်လည်း သဘောတူတယ် မဟုတ်လား”

“တူပါတယ်”

“ကဲ... ကဲ တော်ကြတော့၊ ဒီလောက်တောင် တားမရ စီးမရဖြစ်နေမှတော့ ယူကြပေါ့... ယူကြ၊ လောလောဆယ် ငါ့သမီး မင်္ဂလာပွဲကို အရင်အောင်မြင်အောင် နှံ့လိုက်ဦးမယ်”

“မာမီရယ်”

နှစ်အလိုလိုက်သော မာမီကို ကျေးဇူးတင်စွာ မိခင်ရင်ခွင်ထဲ ပြေးဝင်လိုက်သော နှစ်ကို မာမီကလည်း မျက်ရည်တွေနှင့် ပြန်လည် ပွေ့ဖက်ထားပါသည်။ ကိုယ်က သမီးရှင်လေ၊ ဇွတ်နှစ်ပြီး မာနမာကြီးနေလည်း ကိုယ်ပဲ နှစ်နာဆုံးရှုံးရမည့်အရေးကို ကြုံတွေ့ပြီး ဒေါသ၊ သူမာနတွေကို အမေတစ်ယောက်ချစ်မေတ္တာဖြင့် ခဝါချပေး

ရတာ ဒေါ်နွယ်နီပဲ သိသည်။

သမီးလေး၏တစ်သက်မှာ တစ်ခါသာရှိသည့် ဒီမင်္ဂလာပွဲကို နှံ့ကိုနှံ့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားပြီးနောက်မှာ သမီးရှိရာ ဒေါ်နွယ်နီ ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

“သမီးကို ခွင့်လွှတ်ပါနော်”

“အခုမှ ခွင့်မလွှတ်လို့ရမလား၊ သမီးမိုက် ညည်းကိုယ်တိုင် သားသမီးတွေရလာမှ မိဘမေတ္တာဆိုတာ ဘာလဲ၊ ဘယ်လိုလဲဆိုတာ ကိုယ်ချင်းစာနာတတ်လာလိမ့်မယ် သိလား”

“ကလေးစိတ်မကောင်းအောင် ဆက်ပြောမနေပါနဲ့၊ မမရယ်၊ မိဘကျေးဇူး ဘယ်လောက်ကြီးတယ်ဆိုတာ တစ်နေ့ သူတို့ကိုယ်တိုင် သိလာမှာပါ”

“ကဲ... မင်းတို့နှစ်ယောက် မိဘတွေကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်ခဲ့သလို ကိုယ့်အပြစ်တွေကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ပြောပြီး ကန်တော့ကြ”

ဦးအောင်စည်၏အစီအစဉ်နှင့် အမေနှစ်ယောက်ကို ဖီးနှစ်တို့ ကန်တော့ကြသည်။ နှစ်ဖက်မိသားစုရန်ပွဲ ငြိမ်းအေးသွားချိန်မှာ အချစ် စစ်ပွဲအတွက် တာရှုရန်မူနေကြသူတွေက နှစ်နဲ့ ဖီးနှစ်။

“အားလုံးအိုကေသွားပြီနော်၊ နှစ်နဲ့ ကိုယ်ပဲ အိုကေဖို့ ကျန်တော့တယ်”

“ဘာအိုကေရမှာလဲ၊ သွား... နှစ်နားမလာနဲ့”

“နှစ်နားမလာလို့ ကိုယ်က ဘယ်ကိုသွားရမှာလဲ”

“သွားချင်တဲ့နေရာသွား”

“တကယ်လား... ကိုယ်သွားချင်တဲ့နေရာက တစ်ခုပဲရှိတယ်...

အဲဒါက...

“ဖီးနစ်”

“ရှင်နော်... သွားဆို”

“သွားမယ်လေ... ဒါပေမယ့် ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဟောဒီက နှစ်ဆိုတဲ့ ကိုယ့်အချစ်လေးနဲ့အတူသွားမှာ... လာနဲ့”

“မလာဘူး၊ နှစ်အသားကို မထိနဲ့ဆို”

“နည်းနည်းလေးပဲ ထိပါရစေဗျာ”

“ကဲဟယ်... လူကို ဒီလောက်အနိုင်ယူချင်ဦး”

“ကဲ... ကဲ”

“ဘုတ်”

“ဘုတ်”

“ဗုန်း... ဗုန်း”

အချစ်လူဆိုး ဖီးနစ်က နှစ် ထုရိုက်တာလောက်တော့မမူ။ သူ သိပ်ချစ်မှန်းသလို အနိုင်ယူ ဆိုးနွေနေသော ချစ်ရသူကိုယ်လေးကို သူ့ရင်ခွင်ထဲ ဇွတ်အတင်းဆွဲပွေ့ကာ ချစ်အနမ်းတွေ အားပါးတရ ရွာချ ပစ်လိုက်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ပြောစရာစကားတွေ ပျောက် ဆုံး၊ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

“သိပ်ချစ်တယ် နှစ်ရယ်၊ ဘယ်တော့မှ မခွဲဘူးနော်”

“အခုတော့ ပြောတာပဲ”

“ဘာရယ်”

“ဟွန်း... မကြားဖူးဘူးလား၊ မရခင် ဖျာလိုလိပ် ဆိုတာလေ”

“ဪ... ဟွန်း... ဟွန်း”

“စိတ်ချပါဗျာ၊ မရခင်လည်း ဖျာလိုလိပ်ပါ့မယ်၊ ရပြီးရင်လည်း ဟောဒီလို... ဟောဒီလို...”

“ဖီးနစ်... ရှင်နော်”

“ကိုလိုခေါ်”

“ခေါ်ချင်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် မောင် ဆိုရင်ရော”

“ပိုတောင် မခေါ်သေးဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟွန်း... အကြောင်းမသိရင် ခက်မယ်၊ ရှင့်အရင်ရည်းစား တွေအားလုံး ရှင့်ကို အဲဒီ ကိုကိုမောင်မောင်တွေချည်း ခေါ်ခဲ့ကြတာ ဒီက မသိဘူး ထင်လို့လား”

နှုတ်ခမ်းစူပြီး ရန်တွေနေသော ချစ်စရာ မျက်နှာလေးကို အမြတ် တနိုး စူးစိုက်ငုံ့မိုးကြည့်ရင်း နှစ်ပါးလေးကို ဖွဖွနမ်းလိုက်သည်။

“ဘယ်အချိန်တည်းက ကိုယ့်ကို သဝန်တိုပြီး မနာလို ဖြစ်နေလဲ မသိဘူး”

“ပြော... ကိုယ့်ကို ဘယ်အချိန်တည်းက ကျိတ်ချစ်နေတာလဲ”

“အဲမယ်... သူ့ကိုများ နှစ်က ကျိတ်ချစ်နေရဦးမယ်တဲ့၊ ဟွန်း... ရှင်က နှစ်ကို ဘယ်အချိန်တည်းက ကျိတ်ချစ်နေတာလဲ ဆိုတာ ကိုယ့်ဘာသာ ပြန်စဉ်းစား”

“စဉ်းစားစရာမလိုပါဘူးဗျာ၊ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ရည်းစားတွေ မထားတတ် ထားတတ် လျှောက်ထားနေတယ်လေ”

ဒီတောင်မလေးတော့ တစ်နေ့ ငါအပိုင်ယူမိတော့မယ်ဆိုပြီး ဆုံးဖြတ်ထားတာ”

“ဟွန်း... ယုံချင်စရာကြီး၊ ရှင်မယ်သာ ကြားရင်”

“မယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ဘဝထဲမှာ မရှိတော့ဘူး”

“မုန်းစရာကောင်းတဲ့ ယောက်ျားတွေ”

“ဟိတ်... အဲဒီထဲမှာ ကိုယ်မပါဘူးနော်”

“ရှင်က ထိပ်ဆုံးက”

“အာ... သူတို့ကိစ္စနဲ့ ကိုယ်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ရှင်လည်း ယောက်ျားပဲ”

“ဒီယောက်ျားက နှစ်ယောက်ကွဲ”

“ရှင့်ကို ဘယ်သူမှ မမေးဘူး”

“မမေးလည်း ပြောချင်နေတာ၊ ဖီးနစ်ရဲ့ အချစ်ရာဇဝင်က လုံးဝသန့်သန့်လေး၊ တစ်ယောက်ဆိုတစ်ယောက်... ပိတောက်ဆိုပိတောက်”

“ဘယ်ကစာတွေ လာရွတ်ပြနေမှန်းလည်း မသိဘူး”

“ဟောဒီ ကိုယ့်ရင်ဘတ်ကြီးထဲက အချစ်စာတွေ နှစ်ရာခန့် မကြားရင် နှစ်နှလုံးသားနဲ့ နားထောင်ကြည့်”

“ဘာမှ နားမထောင်ဘူး”

“နားမထောင်လို့ မရဘူး၊ နိုယံက ပြောကို ပြောပြမှာ”

“ဖယ်စမ်းပါဆို”

“အို”

ပြီဆင်းလာသည့် အနီးတောထဲမှာ ချစ်လိပ်ပြာလေး အလန်တင် ဖြစ်သွားသည်။ နှစ်ကတော့ မဆုံးနိုင်သည့် ဖီးနစ်ရဲ့ချစ်ခြင်းတွေကြားနာ

မလူးသာ၊ မလွန်သာ အတူလိုက်ပါကူးခပ်ရင်း တစ်ပွင့်ပြီးတစ်ပွင့် ကြွေကျလာသည့် အချစ်ပန်းတွေကြားမှာ သူမတစ်ကိုယ်လုံး ထူးဆန်းစွာ ပျောက်ဆုံးသွား၏။

ချစ်သူတိုင်း ကြည်နူးချမ်းမြေ့နိုင်ကြပါစေ
ချစ်မေတ္တာဖြင့်
မြပုလဲသွယ်

